

SWARP



Al.hexth 2018

1: HLAVNĚ VČAS ZAHNOUT

„Myslím, že jsme zmizeli opravdu dokonale,“ pochválil si kdosi.

Tato docela obyčejná věta, pronesená docela obyčejným hlasem, by byla tím, čím se jeví - totiž obyčejnou součástí nějakého obyčejného hovoru, nebýt ovšem několika drobných neobyčejností.

Majitel onoho hlasu, vyhlížející jako mladý hominid, se bez viditelné příčiny vznášel uprostřed uzavřeného průhledné koule. Nebyl ale sám. Vedle něj byl stejný útvar, obsahující ve svém nitru hmotu, seskupenou do tvaru spící dívenky. Obě bubliny se nacházely v prosté malé místnosti, kde kromě technicky hladkých, neporušených stěn nebylo nic z toho, co ještě před zhruba staletím tvořilo typický kolorit centrál všech kosmoletů. Žádné kontrolní panely, žádné holografické zobrazovače, žádné neuročidlové senzory, dokonce ani žádné ovládací prvky. Místnost tonula v hebkém světle, jehož zdroj nebylo možno určit. Jemná, našedlá záře jako by rovnoměrně vyvěrala přímo ze vzduchu.

Dívka se náhle zlehka usmála, čímž dala jasně najevo že nespí, a v mozku mladíka se objevila věta: *Ale také jsme to draze zaplatili. Energie máme sotva na jeden malý skok a poškození dosahuje osmi procent.*

„Počítal jsem, že to bude horší,“ usmál se společník. „Není to legrace po takovém úprku lineárně proklíčkovat Zakázaným Pásmem.“ Kdyby to uměl, stíhač by si po takové větě uštvane odfrkl; za poslední hodiny provedl téměř stovku teleportových přemístění s maximálním výkonem, což přivedlo jeho energetické zdroje na pokraj zhroutení.

Však také nebýt toho, že pilotuješ ty, nikdy bych tudy neletěla, odpověděla novou myšlenkou. Nezdálo se, že by mladíka takový způsob komunikace překvapoval a teď se oba usmáli povedenému žertu. Vypadalo to, že se oba chovají poněkud dětinsky vzhledem k situaci, v níž se nacházeli, ale bylo to tím, že dokud citlivé přístroje jejich stíhače nezachytí vhodný objekt k přistání, nemá stejně význam cokoli dělat. Lidské posádky se na palubách moderních letounů už dávno staly jen pasivními hosty. Stroje (ani omylem si nezasluhující přídomek „neživé“ či „nemyslné“) se dokázaly postarat o vše potřebné neskonale rychleji a precizněji než by to dokázal kdokoli z lidí.

Přesto jako výraz úcty ke své kamarádce (a trochu jako zkoušku své dovednosti) pilotoval mladík stíhač celým posledním nebezpečným pásmem sám. Nepřenesl by přes srdce, kdyby nepřispěl svým úsilím ke zdaru cesty - i když oba věděli, že čím méně budou zasahovat do řízení umělé inteligence seskupené do tvaru kosmického plavidla, tím lépe a bezpečněji se jim povede. Nyní už je možno pochopit skrytý význam poslední věty, která v nich vyvolala veselí.

Stíhač, vzdalující se dvoupětinovou rychlostí světla od rozlehlého pásma prostoru roztrhaného vlivem hnízda černých děr, prověřoval systémy a rekonstruoval poškozená místa. Podivná dvojice zatím setrvala v mlčení. Vše, co stroj, jež je obklopoval, uznal za vhodné jim sdělit, dostávali ve formě ucelených myšlenek a představ přímo do svých mozků. Naopak - cokoli potřebovali říci, přenášelo se stejnou bezeslovnou cestou ve zlomku sekundy do palubních systémů. Nepříjemně pomalých pohybových či ještě pomalejších slovních rozkazů nebylo v takovémto prostředí třeba.

Tak uběhly nekonečné dvě minuty, než palubní mozek vydal zprávu o okolním vesmíru.

„Skvělý Zapadákov,“ podotkl mladík. „Kapitán Kjo Lanss si vyrve i ten zbytek vlasů, co má, než nás najde.“

Přehled byl opravdu komplexní a zahrnoval oblast do vzdálenosti osmi tisíc světelných let. Ukazatel trasy směřoval k jedné obrovité planetě s prostředím shodným s palubním ekosystémem. Ovšem aktuální ukazatel se od této trasy zhruba v polovině její délky odchyloval o téměř padesát stupňů a mířil kamsi až na okraj trojrozměrné mapy, k malému slunci, kolem něhož kroužila po mírně výstředné dráze nevelká planeta. Neměla ani jméno, ač vykazovala značný stupeň technizace.

Manévr, který palubní mozek předpokládal, byl stejně smělý jako geniální. Podle něj by vystartoval k teleportačnímu přesunu směrem k první planetě, ale s využitím mezních vlastností přesunu by jej přerušil a odskočil by úplně jinam, než kam bylo původně namířeno.

Zde je záhodno poznamenat, že přerušení teleportačního skoku se ještě před nedávnem považovalo za smrtelnou příhodu, neboť přenášený objekt se již nikdy nevrátil z neexistence zpět do vesmíru. A jen na desetiletí se počítala doba, kdy se Lastakarijští technici naučili toto přerušení uměle vyvolat a dokonce i ovládnout a využít. Nebýt toho že tento jev popsal v dávné minulosti sám Lastakar Zakladatel, nikdy by na něco takového ani nepřišli. Jak se o tomto faktu dozvěděl on, bylo dodnes nejasné. V mlhách digitálních mýtů a legend figurovala toliko jména Ramose Frioriho, jiriona Jaa a civilizace jakýchsi Lerů, kterou však dodnes nikdo nikde ve všech osmi nivelovaných galaxiích nenašel.

A tuto revoluční metodu hodlal využít stíhač, vezoucí ve svém nitru dvě bytosti, jejichž podobnost s hominidy - jak později uvidíme - končí právě u jejich bezvadného vzhledu.

„To mu řádně zamotá hlavu,“ dodal spokojeně mladík. Měl na mysli vlajkový koráb své říše, z něhož před několika hodinami tajně unikli. Poté, co místo sebe ponechali na palubě své imaginární dvojníky, pomocí mladíkova univerzálního paklíče pronikli do lokálního počítače a vyřadili všechny kontrolní okruhy, hlídající jejich bezpečnost a současně bránící jejich volnému odletu.

Práce to byla mistrovská. Nešlo jen o to vyřadit dozorující systémy, ale současně zajistit, aby se navenek stále tvářily jako že plní svou ochrannou funkci. A to vše na bitevní lodi, jejíž elektronické

hospodářství bylo nejmocnější a nejlépe zabezpečené v celé kosmické flotile. Nedalo se ale čekat, že blokády vydrží dlouho a oni byli na cestě už tři hodiny. Okamžitě po prozrazení jejich útěku se strhne doslova galaktický poplach a všechno, co se umí hýbat prostorem, se vydá po jejich stopách.

Detektory nejnovějších bitevníků dokázaly odečítat z prostoru i směrníky teleportačních skoků, jež nebyly starší než pár hodin, ale byly bezmocné proti umělému přerušení skoku. Také lineární přesun (let v trojrozměrném prostoru) zanechával při použití gravitačního pohonu minimální stopy. Proto skrz okraj hrůzoplného Zakázaného Pásma proletěli lineárně. V ohlušujícím rentgenovém a gravitačním řevu, které klubko rozhádaných singularit vydávalo, zmizí ozvěny jejich gravitačního pohonu jako vločka sněhu na rozpálené plotně. A teď ještě přerušený skok - no, nedělali si iluze, že by mohli zmizet navždy, ale možná čtyřicet, při troše štěstí i trochu více dní by je nikdo nemusel najít.

„Proveř to,“ vydal mladík myšlenkový rozkaz. Syntetický mozek kosmoletu se opět pustil do horečné práce. Věděl ještě lépe než jeho vládci, že druhou šanci nedostane nikdo z nich.

Podivná konstelace, ozvala se dívka bezzvučně. Měla pravdu. Cílová planeta vykazovala nezvyklou roztržitost techniky po celém povrchu. Navíc jí obklopovalo husté mračno trosk z kovů a plastů. Na několika místech byla zaznamenána biologická nebo strojová inteligence, což svědčilo o řídkém osídlení. To všechno a ještě mnoho jiného dokázal stíhač zjistit během několika minut na vzdálenost více jak šesti tisíc světelných roků - věc, jež by přivedla k naprostému pomatení smyslů každého astronoma z takzvaných „běžných“ světů.

Stíhač ze získaných údajů průběžně vykresloval v mozcích obou velitelů plastický obraz cílové planety.

To by šlo, vyvěsila dívka větu do přítelova mozku. *Hlavně včas zahrnout...*

„Tak do toho,“ vydal mladík rozkaz, tentokrát běžnou řečí.

Vesmír kolem zhasl a zase se rozsvítil. Nepatrně to s nimi trhlo, když dosedli na kamenitý podklad uprostřed nehezky vyhlížejícího porostu. Teleport z nekonečných hlubin kosmu přímo na povrch planety s přesností několika milimetrů - i to byl jeden z posledních úspěchů špičkové Lastakarijské navigační techniky. Množství operací, které přitom palubní systémy musely provést, bylo pro kohokoliv s lidským mozkem naprosto nepředstavitelné.

Hlášení o potvrzené biologické kompatibilitě přišlo po sedmi sekundách.

„Ven,“ řekl mladík. Vypadalo to jako sen - v jednom okamžiku se vznášel uvnitř křišťálové koule a v příštím už stál vedle ní. I děvče se nechalo bez jediného pohybu přemístit z ochranné pilotní zóny vedle něj. To už jim v hlavách vykrystalizoval obraz místa, které jim palubní systém vybral jako nejlepší pro vstup na tuto planetu. Nebylo o čem se dohadovat - umělý mozek k jeho výběru použil stamiliardy všech možných i nemožných hledisek a jeho řešení prostě BYLO v dané chvíli nejlepší.

„Odcházíme,“ přikývl mladík. Obě postavy jako mávnutím kouzelného proutku zmizely a vnitřek kosmického stíhače osířel. Ještě chvilku se v něm drželo šero, než pohaslo do tušové temnoty. Stíhač si na své myšlenky nepotřeboval svítit.

*

2: VSTUP NA SCÉNU

Pět postav, nahrbených pod těžkým obsahem hrubých batohů, se zvolna prodíralo tmavým a zaprášeným porostem. Podmračené tváře se nedůvěřivě rozhlížely kolem a popraskané ruce svíraly velké zbraně. Skupinka spíše připomínala bandu lupičů než vesmírné trosečníky.

„Značka,“ ukázal první muž na proužek plastu, umístěný na kmenu. „Za půl hodiny jsme doma.“

Ale v ten moment zmlkl a zaklekl za nejbližší kámen se zbraní namířenou kamsi dopředu. Ostatní se rychle skryli v porostu. Vzápětí spatřili důvod přerušení své cesty. Kousek dál vprostřed stezky seděla podivná dvojice u malého ohničku. Nezdálo se, že by si všímala svého okolí.

„Hej! Co jste zač!“ zvolal čelní muž zvučným hlasem. „Jste lidi nebo ne?!“

„Vypadáme snad jako lednička s pračkou?“ odvětil mladík a poohlédl se. „Skloň tu zbraň. Nebo jsi pirát?“

„To rozhodně ne,“ padla odpověď a zbraň poklesla k zemi. „A vy? Trosečníci?“

„Oh! Jak ohavně to zní!“ vykřikl mladík s předstíraným patosem. „Ne. Jsme... noví obyvatelé této planety. Tak je to.“ Současně se uspokojeně pousmál. Informační implantát, kterým mu do mozku během přistání supermozek stíhače nahrál znalosti o Mangwaxellské řeči, fungoval naprosto bezvadně.

Skupinka, která se mezitím kolem nich shlukla, se tak nabubřelému prohlášení rozesmála. Čelní, tělnatý muž napřáhl ruku v mezigalaktickém gestu míru. „Vítejte na Swarpu, Planetě Ztracených. Jsem kosmoplavec Surws, kapitán Mangwaxellského korábu Modchidecho. Přistáli jsme trochu... neplánovaně kousek odtud. Má posádka,“ mávl rukou k ostatním. „Twllips, Foronep, Bwan a Trebwr, můj syn,“ dodal s pýchou. Tak řečený syn byl mohutný výrostek nepříjemného vzhledu. Třímal v rukou nějakou zbraň a tvářil se velmi nepřístupně. Nesmlouvavý výraz jeho předčasně utahané tváře vydržel přesně do té doby, než se podíval pozorněji na dívku. Masku protřelého kosmického vlka rázem spadla, nahrazena bezeslovným okouzlením.

Protože bylo ticho, poznal neznámý mladík, že je na něm, aby se představil. Řekl proto:

„Dovolte mi, abych vám představil Arrinci Aranii, princeznu Deecanthovskou.“

Výkřiky úžasu, které se rozlehly v odpověď na jeho větu, svědčily o dojmu, jakým na skupinku zapůsobilo jedno z nejslavnějších jmen v osmi nivelovaných galaxiích.

„Mně říkají Arsia Arxen,“ dodal mladík. „Mé současné povolání je společník a ochránce Její Výsosti.“

Jenže místo nového výbuchu úžasu se tentokrát Surws chytrácky rozesmál. Jeho společníci na něj hleděli dost nechápavě. „Parádní žert!“ prohlásil kapitán dech. „Úžasné! Jste skvělí!“

„Ale vždyť-“ poznamenal Bwan nesměle. Kapitán ho umlčel mávnutím ruky. „Hlupáci!“ napřímil se pohybem člověka, který je plně nad věcí. „Princezna Deecanthijská a následník Lastakarijského trůnu! Zrovna tihle dva budou sedět v takovýchhle otrhaných hadrech na Planetě Ztracených! To určitě! Dělají si z vás legraci a vy jste jim to spolkli i s navijákem! Ech, vy-!“

Otočil se zpět k netečně sedící dvojici. „Jak jste se sem dostali?“

„Katapultovali jsme se.“ Arxen ukázal na dvě ohořelá křesla ležící opodál. Součástí vstupu na planetu bylo i vybavení dokonalými mimikrami vymyšleného příběhu.

„A váš koráb? Je schopný odletu?“

„Kapitáne,“ zasáhl v tu chvíli Twllips, „z korábu, který je provozuschopný, se člověk nekatapultuje.“

„Takže jste spadli. To byl možná ten zvuk, který jsme slyšeli před hodinou,“ poznamenal opatrně Foronep a mávl rukou k blízkému řetězu nevysokých kopců.

Arxen neutrálně pokrčil rameny. Stíhač dovedně zamaskoval teleportový třesk do efektního výbuchu, věrně napodobujícího dopad neřízeného tělesa na povrch, včetně doprovodných efektů jako je oheň, dým a rozházené trosky kolem neprostupné houštiny.

„Aha,“ ušklíbl se Surws kysele. „Nu což, jste na tom ještě hůře než my, protože nemáte ani kam hlavu složit.“ Velkoryse mávl rukou. „Máte obrovské štěstí že jsme vás potkali. Smíte jít s námi. Poskytneme vám přístřeší. Modchidecho není daleko a my... uvítáme posílení naší kolonie.“

Dvojice souhlasila a následovala skupinku, které jakoby nečekané setkání vrátilo síly. Vydali se dál po klikaté stezce a zanedlouho se vynořili na kraji ostnatého lesa. Na ploché pláni, rámované pohořím, spatřili vysoké hnědé tělo rakety, ověšené pavučinami detektorů.

„Modchidecho,“ ukázal s patrnou pýchou Surws, ale když se nedočkal žádné reakce, pokračovali v pochodu. Vysoká, našedlá tráva syčela v krátkých poryvech větru a vlnila se kolem nich. První pohled klamal - pochodovali ještě dost dlouho, než dorazili ke korábu.

Teprve zblízka bylo vidět, jak je veliký. Jako vysoká, členitá věž stál těžce rozkročen na mohutných podpěrách, z nichž už dávno oprýskal výstražný žluto-černý nátěr. Jeho plášť byl složen ze silných plátů a hnědá barva se zblízka ukázala být silnou vrstvou rzi. Koráb tu musel stát už dlouho, neboť rozsáhlý spálený okruh kolem již stačil zarůst nízkou, ale hustou bledou trávou bez listů, která vypadala jako oškubaný koberec.

Kapitán sám přistoupil ke vchodovým dveřím, vyndal z kapsy elektronický klíč a otevřel. Asi i zde jsou zloději, pomyslel si Arxen. Se zakloněnou hlavou si prohlížel zaslepené trysky a žasnul, v čem všem se lidé odváží vydat do kosmu.

„Paráda, co?“ poznamenal pyšně kapitán, který si Arxenův zájem vyložil úplně jinak. „Tak už pojďte,“ zval je dovnitř. Když vešli, tlustý plát vchodu se uzavřel a kapitán ho opět pečlivě uzamkl.

Kód zámku: 395 GR7 080 JK4, jestli tě to zajímá, uslyšel Arxen v hlavě princeznin pobavený hlas. Arxen jen mlčky kývl, nahmátl v kapse podivnou amorfní hroudu, a myšlenkou jí předal získaný kód. Co to mělo za účel a s kým se podělil o získanou informaci, ještě uvidíme.

Primitivní, ale vcelku tichou zdviží pak vyjeli do horních pater obrovité ocelové hory, kde složili svá zavazadla. Surws zahlédl neskrývaný úžas v očích mladé dvojice a nadmul se pýchou. Kdo ví, v jaké rachotině přiletěli, táhlo mu hlavou, když na ně můj šestnáctipatrový Modchidecho udělal takový dojem!

Skutečnost byla naneštěstí úplně jiná. Úžas obou mladých by se dal krátce shrnout do výkřiku: „Výtah? A fungující?“ Věc, zvanou zdviž, oba znali akorát z muzea prehistorických technologií.

Teprve v jednom z horních poschodí se nacházela kruhová chodba, z níž vedlo množství dveří s oprýskanými nápisy. Podlaha nesla matné stopy bláta, oleje a gumy.

„Pojďme do navigace,“ vyzval je Surws. Vešli do jedné sekce. Tak řečená navigace byla místnost stísněných rozměrů, vycpaná počítači a interaktivními komponenty. Arxena bodlo u srdce, když očima přelétl tu sbírku archaického vybavení. Ještě alchymistické křivule a vycpaní netopýři pod stropem tu chybí, pomyslel si. Za ušmudlaným oknem ležel matný, rzivě zelený horizont, jehož barvy podivně podtrhovala nafialovělá obloha. Ve vzduchu visel pach dlouho uzavřené prostory. Usadili se, kde to šlo.

„Nuže, ve zkratce náš osud,“ začal bez jakéhokoliv úvodu kapitán. „Přede dvěma roky jsme byli vysláni mým slavným rodem na průzkum okrajové oblasti Zakázaného Pásma. Chyba ve výpočtech nás však zanesla až sem.“

Co to mohlo být za chybu, pomyslela si Arrinci. Zakázané Pásmo je odtud dost daleko. Zlehka nahlédla kapitánovi do mozku. Byl tam žalostný a současně komický chaos, jako v hlavě většiny techničanů.

Pravda je jiná, hlásila kamarádovi vzápětí. *Mangwaxellané hledali laciné surovinové zdroje. Objevili*

Swarp a nechali se zlákat. Jak dopadli, vidíš.

Napadlo mě to, když jsme míjeli to geologické vybavení v dolních patrech, odpověděl stejným způsobem Arxen. Bezeslovná výměna obou vět trvala stěží zlomeček sekundy, Surws mezitím ani nestihl zavřít ústa. Teď pokračoval:

„Jenže když jsme se stabilizovali na nízkém orbitu, došlo k nečekaném výboji statické elektřiny z troskového prstence u planety. Většina řídicích systémů byla zničena a nezbylo než neplánovaně přistát. Navíc během přistání na nás někdo zaútočil explozivní střelou. Bez automatiky jsme nebyli schopni obrany, ale přesto jsme jí ručním zaměřením zničili dříve, než nás zasáhla. Naneštěstí výbuch poškodil teleport a jen díky záložním motorům jsme dosedli poměrně měkce... Závalu hlavního motoru už jsme odstranili, ale to naší situaci nemění. I kdybychom odstartovali, lineární pohon nás nedokáže dopravit na Mangwaxellu za našeho života. A ručně nastavit teleport je práce na padesát let, nehledě na to, že bychom neměli dostatečně spolehlivá vstupní data...“

„Pozdě jsme pochopili, že Swarp je v okolním vesmíru asi tím, čím pro dávné mořeplavce zrádný útes. Kdo se sem dostane, ztroskotá a je ztracen. My,“ kapitánův hlas se stal pyšným, „jsme se rozhodli svému osudu vzdorovat. Když jsme zjistili, že je na této planetě bezpočet trosek, pokoušeli jsme se najít nějaké části na opravu našich počítačů, ale... zatím s nevalným úspěchem. Navíc minulou zimu jsme byli vystaveni útoku robotických nepřátel, takže se nyní staráme především o to, abychom se dokázali ubránit a zachovat loď bez poškození. To je náš příběh. A co nám řeknete vy? Třeba byste mohli začít vašimi pravými jmény, ne?“

„Slyšeli jste je,“ řekl mírně Arxen.

„Ale no tak,“ zavrtěl Surws kárávě hlavou. „Když už si chcete vybrat nějaký pseudonym, neměli byste sahat po nejslavnějších jménech, která existují.“

„Myslím, kapitáne, že nezáleží ani tak tolik na jménu, jako na tom, kdo čím doopravdy je,“ zasáhl Twllips. Surws se zarazil, ale vzápětí souhlasně přikývl. „Můj navigátor má pravdu,“ podotkl blahosklonně. „Já například jsem potomkem velmi starého a váženého rodu - a Trebwr je můj syn, i kdybychom si říkali jakkoliv. Možná chápu důvody, které vás k tomu vedly. Chtěli jste si volbou slavných jmen přidat na zdání důležitosti, vidíte?“

Arxen se trochu pousmál. Sáhl do jedné z kapes a položil na stůl odznak čtyřhlavého solárního orla, prastarý symbol Lastakarijského impéria. Odznak byl zhotoven z psychoaktivních materiálů, kódovaných na biopole svého majitele, takže se nedal zfalšovat. Když se na něj Mangwaxellané podívali, unikl jim z prsou táhlý vzdech. Sama psychoaktivní moc odznaku byla schopna zajistit svému legitimnímu nositeli nedotknutelnost kdekoli v známých osmi galaxiích. Ani teď tomu nebylo jinak a Mangwaxellané jen s vypětím veškeré vůle odolávali nevyřčenému, ale neodbytnému nutkání pokleknout a vzdát úctu.

„U Leptona...!“ zasténal Bwan, jež klesl ze svého sedadla a ruce se mu třáslly.

„Prosím... dej... to pryč,“ vydralo se Surwsovi rozdechvěle z hrdla. Mladík skryl odznak zpátky do kapsy a stísněný výdech všech přítomných ukázal, jak moc se jim ulevilo. Chvilku trvalo, než se do jejich pobledlých tváří vrátila barva. Surws se ale otrásl a velmi zle se zamračil: „Jak se vám podařilo něco takového ukrást!?“

„To je můj odznak,“ řekl zcela přirozeně Arsia.

„Jo a můj dědeček byl Velký Lepton!“ udeřil Surws pěstí do stolu. „No to jste pěkní lotři, vy dva!“ Vstal a rázoval po malé kajutě. Několikrát se zdálo, že chce něco říci, ale vždy spolkl slova a pochodoval dál jako zacyklený robot.

„Dobrá!“ vybafl náhle. „Nechci vědět nic víc! Nejste Mangwaxellané, takže vás nemohu soudit za vaše činy. Nezajímá nás, kde, jak a proč jste udělali to, co jste udělali. Jako trosečníkům vám poskytneme přístřeší a obživu, ale tím naše podpora končí. Pokud sem přijdou Lastakarijští stopaři - a to se stane co nevidět - s radostí vás vydáme! Jasně?!“

Zloději, letělo mu přitom hlavou. Blázní, ale určitě velmi odvážní a nesmírně schopní. Dokázat ukrást korunovační odznak Lastakarijcům... nemožné! Ale tihle to zjevně dokázali, protože tohle nemohou být následníci. Rozhodně ne. Kdo ale tedy? Někdo od nepřátel? Nebo někdo z blízkého okolí obou následníků? Velký risk, nechávat je u sebe. Ale odměna může být obrovská, ať si pro ně přijde jedna či druhá strana. Dostaneme se odtud a ještě z nás budou boháči... jen poznat dřív než oni, kdo si pro ně přijde...

Deecanthovská princezna a Lastakarijský následník, uvažoval ohromeně Twllips. Nevěřím, že by někdo dokázal ukrást korunovační odznak vládců osmi galaxií. Takže to musí být opravdu oni. To je zrovna tak úžasné jako šílené. Ale proč právě tady a jako uprchlíci? Že by nějaké vyřizování účtů v nejvyšších kruzích? Když budeme opatrní, máme šanci se odtud dostat s těmi, kteří si pro ně přijdou...

Podobné myšlenky táhly hlavou i Trebwrovi, který na to ale šel z jiného konce. Vládcí? Ani náhodou! Uprchlíci. Zloději. Rozhodně takovou věc nemohli udělat sami dva. Museli mít obrovskou síť, která jim dávala podporu. Ale kdyby nemuseli, neschovávali by se tady. Kdoví co je jim v patách. A planeta je divoká a nebezpečná. A kromě toho... takzvaná princezna... oh! V životě jsem neviděl tak nádhernou holku! U všech galaxií, to je zhmotnělá krása! Nemůžu se na ní vynadívat... No a tomu rebelovi, co je s ní, tomu... ochránci se snadno může něco přihodit. Není sice žádná sušinka, ale já mám větší svaly. Pak

bych zaujal jeho místo... byla by otázka času, kdy bych pronikl do jejich sítě a stal se vládcem... po jejím boku! Při těch myšlenkách se Trebwr až zpotil v představách své skvělé budoucnosti.

Jenže Mangwaxellané nevěděli několik velmi důležitých faktů. Například to, že Arrinci nedělá čtení myšlenek větší problém než běžným smrtelníkům zaostření očí z obzoru na knížku. Měla celou společnost jak na talíři a klidně přijímala myšlenky, které tak hlasitě a nevychovaně bušily do jejího mozku. Mohlo by se zdát, že to nebyla čistá hra. Ale - stručně řečeno - není důvodu, který by vidomému člověku mezi samými slepci přikazoval vyloupnout si obě oči. Arrinci se pouze chovala tak, jak jí její tělo dovozovalo.

Ach, řekla po chvíli Arrinci neslyšitelně, což se tu nenajde jediná normální myšlenka?

Arsia neměl zdaleka tak vynikající telepatické schopnosti jako jeho přítelkyně. Svět neviditelných sil mu sice sloužil zrovna tak jako jeho partnerce, ale na úplně jiném principu. Přesto na tom nebyl o nic hůře, neboť to, co všichni kolem něj (včetně princezny) považovali za tlustou, mírně nevzhlednou vestu, co má na sobě, byl ve skutečnosti bájný Štít proti všem ranám, úžasný společník z jiných sfér, rádce a ochránce, s nímž se nikdo nemohl v TOMTO kosmu dostat do úzkých.

>Viš, co si o vás myslí?< smál se zrovna Arxenovi v hlavě jeho hlas.

>Princezna mi to už sdělila,< odpověděl Arsia. >Nic, co by se nedalo předpokládat. A Foronep a Bwan?<

>Individua bez význačnějšího osobního názoru,< prskl pohrdavě Štít a umkl.

Nesudme příliš přísně lidi, kteří jsou postaveni před vyhlídku strávit zbytek života na zapadlé planetě a najednou jim svítne naděje na východisko. Mnozí by bez váhání sáhli i k radikálnějším postojům, reagovala Arxenova myšlenka, namířená k princezně. Arrinci - s noblesou sobě vlastní - mu dala za pravdu.

„Pokud to vidíte takhle, tak jasné,“ odpověděl Arxen na poslední Surwsovu otázku.

„Uvolníme vám jednu kajutu,“ uvažoval Surws nahlas, „kam si dáte své věci. Budete tam mít své soukromí.“ Arsia se neznatelně usmál. Bylo nad slunce jasnější, že má kapitán univerzální klíč. Ale někomu se takové řešení nelíbilo.

„Nechtěla by hm... princezna kajutu sama pro sebe?“ nadhodil Trebwr. „Arxen by mohl být s námi ve společné ložnici!“

Surws sraštil obočí. Nesnášel, když mu kdokoliv mluví do rozkazů, ale u svého syna to toleroval. Donutil se návrh zvážít. Zprvu ho chtěl rázně odmítnout: Až pro ně někdo přijde, separací té krajně podezřelé dvojice dá jasně najevo, že s nimi nemají nic společného. Ale pak uznal, že má Trebwrův návrh něco do sebe. Ti dva mohou být opravdu nebezpeční a třeba by se mohli pokusit vymyslet nějakou lotrovinu... zmocnit se korábu... raději je držet od sebe a toho kluka si nechat pod kontrolou.

„Souhlasím,“ řekl proto.

„Vedle mne je volné lůžko,“ prohlásil navýsost spokojeně Trebwr. Také by nesnesl pomýšlení, že by tam ti dva byli spolu sami - i když z jiného důvodu než kapitán. Rozdělení dvojice považoval za svoje první vítězství. „Pojďme!“

„Tudy,“ ukázal Foronep vlevo, k podivné šroubovitě rampě, poskládané z množství vodorovných, vertikálně členěných plošek.

„Scho...dy?!“ vypadlo z Arxena úplně neopatrně nahlas.

„Správně, schodiště,“ pokývl technik se širokým úsměvem. Pak ztlumil hlas. „Neměl bych to možná říkat, ale když jsme teď společníci... kapitán, urozený Surws, zapnul výtah jen kvůli tomu, aby na vás udělal dojem. Jinak se nahoru i dolů běhá po schodech. Úspora energie... chápete.“

Přikývli. Mangwaxellský technik možná nevynikal v diplomacii, ale zjevně byl velmi srdečný člověk.

„Dojem to na nás opravdu udělalo,“ odpověděl smrtelně vážně Arxen. V životě neprocházel takovou historickou raritou. Jeho odpověď technika očividně potěšila. Zatímco kráčeli, mluvil dál. „Luxusní hotel to sice není, ale když u nás najdete aspoň část toho, o čem jste při havárii přišli! I když... urozený kapitán...“ s povzdechem se odmlčel a pak dodal: „Nu... už jsme zde.“

Oba mladí hosté se nestačili ani rozhlédnout, když po schodech těžce přidusal Surws.

„Tudy,“ ujal se hned Aranii a odvedl si jí do jedné kajuty. Arxena si vzal na starost Trebwr. „Nemáš co na práci?“ obořil se na Foronepa. Muž pokorně sklonil hlavu. „Promiňte, pane Trebwr,“ zamumlal a chvatně seběhl po schodech do technických podlaží. Arxen to nechal bez komentáře a následoval kluka do ložnice. Byla to prostá, strohá místnost, zařízená stejně úsporně jako kajuty výsadkového mužstva na pradávných výsadkových korábech, kde bylo ještě třeba šetřit s místem. Osvětlení obstarávala slaboučká zářívka nade dveřmi. Trebwr usedl na vedlejší postel a se špatně skrývanou zvědavostí čekal, co Arxen začne ze svého prostého zavazadla vytahovat.

Nejdřív přišel na řadu spací vak. Trebwr mu nevěnoval pozornost a udělal chybu, neboť vak byl ve skutečnosti důmyslným zařízením, které zaručovalo přežití za neuvěřitelných podmínek.

„Hele ty-“ nevydržel Trebwr mlčení a kývnutím hlavy si pokusil získat pozornost, „v čem jedeš?“

„Jedu-?“ zdvihl Arxen hlavu.

„Myslím jakou drogu bereš,“ upřesnil světáckým tónem Trebwr.

„Žádnou. Jak tě něco takového napadlo?“

„A od čeho teda máš ty oči, he?!“ Trebwr se zašklebil. „No, je to celkem jedno. Tady dostaneš zadarmo odvykací kůru.“ A zlomyslně cenil zuby. Arxen jen pokrčil rameny. Byl rád, že nemusí vysvětlovat co je vlastně zač.

>Tady se bez takzvané zbraně asi neobejdeš,< uslyšel Arxen hlas Štítu a vzápětí v batohu nahnátl podlouhlý tvrdý tvar, který tam před okamžikem zcela určitě nebyl. Nepřekvapovalo jej to. Metody, kterými jeho tajný společník zasahoval do jeho života, se buď daly přijímat bez komentáře, anebo z nich dočista zešílet. Takže Arsia bez vzrušení vyndal pistoli a odložil na postel.

„Můžu?“ zatvářil se dychtivě Trebwr a aniž čekal na souhlas, uchopil zbraň a pokoušel se jí vyndat z pouzdra. Na jeho tváři se postupně vystřídal zvědavost, údiv a vztekly škleby, neboť nepřišel na žádný způsob, jak zbraň vydolovat ven.

„Hej! Jak se to vyndává?“ kapituloval konečně.

„Takhle,“ natáhl Arsia ruku a palcem klidně povysunul pistoli ven a nechal jí zase volně zapadnout zpět.

„To snad ne!“ vykřikl zlostně Trebwr, když se mu to opět nepodařilo. Vztekla cloumal pistolí, ale marně.

„Nech toho,“ zarazila ho Arxenova klidná poznámka. „Nepodaří se ti to.“

„Jo?! A proč jako?! Jsem snad něco míň jak ty?!“ vyštěkl Trebwr. Jeho kastovní původ ho obdařil nesmírnou dávkou samolibosti a namyšlenosti. Arxen jasnozřivě usoudil, že s tímhle protivným člověkem bude ještě plno problémů. Teď se ale roztomile usmál: „To nevím, ale tahle zbraň reaguje jedině na moje biopole. Dovolíš?“ Vzal pouzdro z Trebwrových rukou, zlehka vytáhl zbraň a podal mu jí. „Neupust' jí.“

Trebwr sraštil obočí a namířil Arsiovi přímo do obličeje. „Bang bang,“ řekl významně. „A bylo by po tobě. Jen naprostý zelenáč dá někomu svou zbraň!“

„Když to dokážeš, klidně mě můžeš zastřelit,“ pousmál se Arsia té taškařici. Trebwr se jal zaraženě pistoli znovu zkoumat, ale nic podobajícího se spoušti nenalezl.

„Jak z toho střílíš?!“ vybafl nakonec.

„Jen naprostý zelenáč to neví,“ vrátil Arxen kousavou poznámku.

„Moc vtipné,“ zahučel uraženě Trebwr a ani ho nenapadlo ptát se, čím to střílí. Arxen za to byl vděčný. Neměl moc chutí vysvětlovat, co to je programátor prostoru, jedna z nejmírumilovnějších (ale i nejstrašnějších, podle toho, jak se to vezme) zbraní, které kdy existovaly. Arxen zastrkal do kapes pár drobností, které Trebwra vůbec nezajímaly, a batoh zasunul pod postel. Pohlédl z okna. Žhavě fialové slunce rychle klesalo k obzoru. Zdejší den trval jenom 21 typizovaných hodin a bylo to znát. Mladík věděl, že se o přizpůsobování biorytmů nemusí starat - jeho tělo se s tím vyrovná samo, zrovna tak jako mu nevadilo, že zdejší přitažlivost je pouze 36 setin tíže, na kterou byl normálně zvyklý. Podíval se na Trebwra a řekl: „A kdy bude večere?“

Krátký zbytek místního dne strávil Arxen spolu s Foronem prohlídkou Mangwaxellanské kosmolodě. Technik byl nesmírně potěšen jeho neochabujícím zájmem a společně prolezli všemožná zákoutí, která zjevně dlouho nikdo nenavštívil. Dokonce ho vzal i nahoru do špičky, kde byla místnost přecpaná různými kontrolními panely - střelecké stanoviště hlavní laserové zbraně.

„Pšt!“ řekl technik. Zaposlouchal se, zda nikdo nejde, pak chvatně usedl před ovládací rukojeť a aktivoval systém. Na obrazovce se objevil obraz okolní planiny se záměrným křížem. Foron pohnul volantem a obraz se změnil. Přiblížil si vzdálený okraj lesa a symbolicky se dotkl prstem tlačítka: „Bum!“ Spiklenecky zamžoural na Arxena. „Optoelektroniku jsem přizpůsoboval sám... byl to kus nelehké práce!“ Potom ale, jakoby přemožen jakýmsi strachem, chvatně všechno vypnul.

Trebwr zatím seděl v navigaci s Aranii a marně se s ní pokoušel zapříst hovor. Zkoušel to všelijak, ale nedočkal se ani náznaku odpovědi. Připadlo mu, že jím dívka pohrdá a v duchu ho to nesmírně žralo. Chránil se jí ale něco vyčítat, aby se neukázal ve špatném světle. Konec jeho snahám učinil bzučák, svolávající posádku k večeři. Ta se skládala z ohřáté obarvené vody a konzerv ze skladu, kterým procházela trvanlivost.

Na Trebwrovi bylo vidět, že by rád využil otcovy kapitánské autority, aby přiměl Arrinci k hovoru, ale Surws byl věrný svému prohlášení a nechtěl se neznámé dvojici nic vyptávat. Tak jako Trebwr se pozastavil nad Arxenovými očima, ale spokojil se se synovou poznámkou o drogách. Krom toho jídlo proběhlo víceméně mlčky a zrovna tak se všichni rozešli. Hodinu po Swarpském soumraku kapitán vypnul vnitřní osvětlení a loď splýnula s venkovní tmou.

*

3: NÁVRH

Po snídani druhého dne byla dvojice provedena po okolí Modchidecha. Bylo vidět, jaký důraz byl kladen na obranyschopnost. Všude byly pečlivě udržované obranné valy, různé signální a detekční prostředky. V kupkách kamenů byly skryty neuměle vytvořené granáty. Oba mladí upřímně žasli. Aby také ne, když se po pár hodinách svého včerejšího útěku dostali rovnými nohama do technického pravěku!

„Trhavinu jsme našli v jednom troskovém poli,“ vysvětloval Foronep původ náloží.

„Proti komu jsou ty věci určené?“ Tato otázka přiměla Foronepa k obsáhlému vypravování.

Zpočátku se zdálo, že je místní příroda neškodná. Pár smeček vlxů a osamocení lew, sem-tam nějaký

bludný energiektivý mechan, to není nic, co by muselo dobře vyzbrojené astronauty děsit.

„Ale jednoho dne jsme spatřili na planině podivnou příšeru. Vypadá jako hominid a chodí po zadních. Je vysoká přes dva metry a váží asi půl tuny. Říkáme jim chlapojedi. Mají kulovitou, velmi tvrdou lebku a obrovskou tlamu se strašlivými čelistmi. Dolní čelist není ukotvena v kosti a dokáže se otevřít až k pasu. Tomu odpovídá počet tesáků, má jich jak ježek bodlin,“ vykládal Foronep zaníceně. „Viděli jsme jednou, jak chlapojed pozřel vlxe vprostřed skoku. Dokáže ohnout hlaveň pušky jako stéblo a obrovitýma rukama zmačkat ocelový plát.“

„Co s nimi děláte?“

„Zabíjíme je,“ zněla odpověď. „Ale pokaždé je to spojeno s velkým rizikem. Máme sice jednu silnou laserovou zbraň ve špičce Modchideche, ale snažíme se ji nepoužívat kvůli úspoře energie. A naše automatické pušky mu moc neublíží. Musíme do něj dlouho střílet, než zemře. Lebka je tak tvrdá, že jí někdy naše projektily ani neprostrělí. Hotový obživlý tank na dvou nohou! Když se tu objeví, vydáváme se proti němu jedině ve skupině.“

„Všechno?“ otázal se Arxen.

Foronep se na mladíka udiveně podíval. „Vidím z tvé otázky, že podceňuješ nebezpečí, které chlapojedi představují. Varuji tě, můj mladý společníku: neber to na lehkou váhu!“

„Jen počkej,“ šklebil se Trebwr, který mezitím přišel, „až uvidíš prvního chlapojeda! Jsem zvědav, jestli budeš schopen strachy vystřelit!“

„Kromě toho jsme byli hned první zimu napadeni roboty. Mají hnízdo na severním svahu Černých Skal a zřejmě se rozhodli nás zničit. Podnikli dva útoky. První nás zastihl nepřipravené a nechybělo moc a už by byl Modchidecho zničen, ale podařilo se nám zapnout laserové dělo a jak jsme spustili palbu, hnali jsme je až do Malého Lesa!“ pokračoval Foronep ve vyprávění.

„Mysleli jsme, že budeme mít pokoj,“ navázal Trebwr. „Ale roboti se příští zimu vrátili. Tentokrát zaútočili od severozápadu, kde ve skrytu pralesa sestrojili samohybné pancéřované monstrum. Laserové dělo bylo zamrzlé a naše pušky byly slabé, aby ho zastavily. Ve chvíli, kdy obrněný samohyb již dojížděl k Modchidechi, vyřít se z bočního výstupu Foronep a pohrdaje smrtí, zaútočil na vozidlo ručně smontovanou trhavinou. Roboti, kteří překvapením zapomněli střílet, zarazili své monstrum, technik se rozmáchl a hodil. Zasáhl pravý podvozek. Stroj se vzňal a soustředěnou palbou se nám podařilo ho nakonec zničit.“

„To muselo být opravdu strašné,“ podotkl Arxen, i když si myslel něco jiného.

„To si piš,“ přitakal Trebwr samolibě. „A můžu říci, že jsem se také několikrát v boji vyznamenal. No a tak se je snažíme nepustit z lesa na planinu. Oni nás zase nepustí přes západní okraj Černých Skal, který je spolu s Průsmykem Statečných jejich bojovým pásmem. Abychom je udrželi v odstupu, pořádáme občas z okraje Malého Lesa palbu na skalnaté předhoří a naopak roboti občas na našem okraji lesa líčí pastí. Žijeme v neustálém bojovém stavu.“

„Proto jsme si na Sluneční louce zřídili střelnici,“ doplnil Foronep. „Umění střílet se začlenilo mezi naše životní potřeby. Teď pojdte navštívit pana navigátora. Ukáže vám mapy.“

V navigaci jim Twllips promítl mapu na jednom zobrazovači. Aranii okouzleně přistoupila k projekční ploše a špičkou prstu zvolna kopírovala zářivé obrysy. Vidět pradávný dvourozměrný projektor v činnosti jí úplně fascinovalo. Podklad byl zjevně tvořen geografickým počítačem, do kterého byly ručně zanášeny další údaje. Arxen jediným pohledem porovnal mapu s obrazem, který měl od okamžiku přistání uložen ve své hlavě. Jak záhy sebral, přesnost Mangwaxellské mapy odpovídala technické úrovni přístrojů, na nichž byla vytvořena. Podle údajů trosečníci navštěvovali tři oblasti. Asi dvacet kilometrů severněji ležely trosky označené Alfa 2.

„Odtud přinášíme výzbroj,“ pravil Twllips, kterého potěšil princeznin nelíčený obdiv. „Tyto trosky s označením Alfa 1, ležící 18 km východně, nás zásobují konstrukčním materiálem. Poslední naleziště Beta 1, je tady - třicet kilometrů na jihovýchod. Tam hledáme elektronické součásti. Kdysi tam přežívala nějaká kolonie trosečníků, ale našli jsme z nich jen kostry.“

„A tohle?“ ukázal Arxen na pole označené Alfa 3, asi padesát kilometrů severovýchodně.

„To je velké troskové pole v Pusté Poušti,“ odvětil Twllips. „Je to hotové kosmické město, ale přes tyhle zatracené roboty by se tam nedostal ani Lastakarijský výsadek. Na jihu nám přehrazuje cestu Jezero Smrti s Bažinou Smrti a potom jedovatá řeka Styx. Nahoře je to strašný Severní Prales kde sídlí chlapojedi. A i kdybychom ho nějak prošli, dostali bychom se do zóny záření, které vychází tady z té skalní rozsedy. Prostě se tam nedá dostat, a kromě toho máme plno práce tady.“

„Správně řečeno,“ souhlasil Surws, objevivší se ve dveřích. „Musíme pokračovat v pracích na opevnění. Pomůžete nám, vy dva? A Foronepe, ty pojď sem!“

Arxen si vyměnil myšlenku s Arrinci a přikývl. Zatímco kapitán cosi za dveřmi technikovi hlasitě vytýkal, seběhli po schodech a vyšli z korábu. Planina je přivítala ostrým, fialově laděným sluncem a cizokrajným pachem nezvyklé vegetace. Zprava se rozléhaly praskavé rány - Trebwr jen tak pro potěšení střílel na stádo červosápů, kteří se míhali ve vysoké trávě. Malá zvířata s lesklou, modře skvrnitou kůží kmitala sem a tam a Trebwr se smál, jako by šlo o kdovíjakou legraci. Na Surwsův pokyn ale sklonil pušku a přišel ke skupině.

Mlčky ušli vzdálenost, která je dělila od těsně semknuté skupiny zaoblených skal, nazývaných Útes. Kolem něj protékala široká, ale mělká řeka, pramenící z Bílého Jezera opodál. Mezi řekou a skalami byla rozsáhlá planina, přes kterou roboti vedli svůj druhý útok.

„Tady budujeme obranný val,“ ukázal Surws zadýchaně. Při své osobní konstituci se v řídké Swarpské atmosféře snadno unavil.

Od břehu řeky se táhl asi sto kroků dlouhý násep se sráznými svahy, zpevněný kusy železa, plastu, kameny anebo i obyčejnými kmeny. Byl vysoký kolem dvou metrů.

„Vnější srázná stěna by měla zabránit vjezdu nového robotického samochodu,“ vysvětloval důležitě Surws. „Jde to ale pomalu. Máme k dispozici jenom jeden stroj a musíme pracně shánět z Beta 1 palivo. Každá pomocná paže nám bude velmi vítána.“

To myslí vážně? zaslechl Arxen v hlavě nesmělou Arrincinu otázku a nerozhodně přikývl. I jemu se zdál ten plán nereálný. Sousto, které si trosečníci předsevzali, bylo nad jejich síly. Vždyť zatím měli vybudovaný jen zlomeček plánované obranné linie, navíc její bojový význam byl velmi pochybný.

Zatímco Surws nastartoval řvoucí a dýmající spalovací motor otřískané a stokrát vyspravované mechanické lopaty, jeho druzi se chopili ručních nástrojů a pustili se do marného díla.

Arsia popošel dále a bedlivě si prohlížel celou pláň. Ne, ujistil se, s tímhle vybavením to není zvládnutelné. Pak přišel za kapitánem a protože v rachotu motoru nebylo nic slyšet, naznačil mu rukama, že s ním chce mluvit.

Muž otočil klíčkem a po několikerém řinčivém zachraptění motor zmlkl.

„Copak, člověče?“ seskočil kapitán. I ostatní odložili nástroje a zvolna se k nim scházeli.

„Měl bych návrh,“ řekl mladík. Sice mu to mohlo být úplně jedno, ale nesnesl, když by musel pomáhat v konání zbytečného díla. „Proč děláte val, když byste mohli vyhloubit příkop?“

Trebwr se rozesmál, zatímco Surws odpověděl: „Jsi chytrý, tak řečený Arsio. I nás to napadlo. Ale pod tenkou vrstvou hlíny je tvrdá skála. Tu naše mechanická lopata nezvládne. Rozumíš?“

„Ovšem,“ přikývl Arsia. „Ale proč tedy nepoužít trhavinu?“

Trebwrovi ztuhl úsměv na tváři a ostatní se po sobě rozpačitě podívali. Nikoho tohle řešení nenapadlo.

„Nemáme jí tolik,“ namítl Bwan, ale Surws mávl rukou: „Mohli bychom k tomu použít trhavinu z Alfa 2. Tam se toho válejí tuny.“ Uznale poklepal mladíkovi na rameno. Bylo vidět, že si ho tato myšlenka zcela získala.

„Výborně,“ pravil. „Pustíme se do toho!“ Všichni souhlasili, jenom Trebwr se kabonil. Zlobilo ho, že na tak prosté řešení nepřišel sám. Takhle tu holku nezískám, myslel si našťavaně a jak už to u takových povah bývá, přenášel vztek nad svou nešikovností na Arxena.

*

4: KRÁTKÝ VÝLET

Troska Alfa 2 byla jenom přední část jakéhosi kosmokorábu. Kam zmizela zadní, nikdo nevěděl a nikoho to ani nezajímalo. Šlo o to, prohledat mokré, ostnatý prales a posbírat zašlé kusy kdysi bílé, gumovité hmoty, jež měla být trhavinou. Úlomků bylo opravdu hodně, ale byly malé a sbírání trvalo mnohem déle, než se původně čekalo. Trosečníci se dostali do časové tísně. Krátký den na planetě znamenal, že se budou vracet za tmy. Arxen si už na začátku všiml, že Mangwaxellané mají z místní noci z nějakého důvodu panický strach.

„Stačí!“ zvolal nakonec nervózní Surws. „Naložte poslední úlomky a padáme! Honem!“

Ve chvíli, kdy se transport vydal na cestu, přistoupil Arxen k Twllipsovi a řekl: „Byli jste támhle na planině?“

„Ah! Skvěle!“ zvolal obdivně navigátor. „Nevěřil jsem, že byste si té antény všimli. Nuže: planinu tam přetíná obrovitý příkop, v němž stojí bagr.“ Arxen kývl hlavou na souhlas. Věděl o bagru dávno, jenom na něj chtěl Mangwaxellany nenápadně upozornit. Navigátorova odpověď ho udivila.

„A proč ho tedy nepřivezete?“ řekl.

Twllips pokýval hlavou. „Máte sílu na delší běh?“

„Jistě.“

„Tak pojďte! Budeme sebou muset hodit, nebo...“ nedokončil a vyrazil k severu, zbraň v ponosu. Dvojice si vyměnila pohledy a vyběhla za ním. Rychle se vymotali ze spleti káldobových houštin a stanuli na okraji pralesa, kde se před nimi rozevřelo rozsáhlé, mělké údolí, končící asi po deseti kilometrech opět pralesem.

„Planina Obrů,“ omezil se Twllips a už opět v poklusu dodal: „Později uvidíte proč.“ Běželi teď přímo na sever a za sebou nechávali ostré stopy v nikdy nedotčené trávě. Trvalo však ještě delší dobu, než se z tenké tyčky stal tlustý stožár. Teprve na místě byla zjevná celá pravda. Od okraje pralesa se táhla napříč planinou obrovská vyřtá brázda, hluboká k patnácti metrům, v níž stál neméně obrovitý bagr. Byl to jeden z oněch gigantů, kterými se proslavily Undhallské strojírny na planetě Dexen-Roqere. Kdo ví, jak se sem dostal a co tu vlastně chtěl dělat.

„Vypadá, že je v pořádku,“ podotkl Arxen.

„Je, ale nemá šťávu,“ odfukoval Twllips.

„Vždyť tenhle má atomovou baterii; nebo už jí někdo vymontoval?“

„Má,“ přikývl navigátor, „ale je zastavená. Na spuštění by potřebovala řádný energetický impuls - a kde ho tady vezmeme? Foronep byl i nahoře v kabině a nedokázal řízením ani pohnout. Nejspíš je zamčené. Hodil by se nám, ale nemáme šanci. Už chápete? Teď ho ale nechte a podívejte se raději semhle.“

Ukázal na nerovnosti v půdě. Aby Arxen udělal Twllipsovi radost, přiklekl k tomu: „Co to má být?“

„To jsou... Girbonovy stopy,“ zašeptal navigátor s posvátnou bázni.

Nebylo čemu se divit. Tito krácející roboti, jejichž výroba byla před necelými osmdesáti lety zakázána, tvořili jádro Hargovanských invazních jednotek. Byly to chodící bojové a průzkumné komplexy, zbavené základního zákona. Jejich zneužití bylo proto časté a Girboni zapsali svou stránku do dějin robotiky krvavým písmem. Protože jejich vojenští majitelé neměli většinou ani základní kursy robopsychologie, vkládali do automatů nedostatečně definované nebo i nesmyslné příkazy a občas se stávali obětí svého ochránce. Chování opuštěného robota pak nebylo možno naprosto předvídat. Na mnoha planetách dosud přežívalo lidové rčení „řádit jak opuštěný Girbon“.

„Vydáme se po nich?“ zvedl se mladík. Nějaký zastaralý mechan ho nemohl vyvést z míry.

„Blázníš? Omrzel tě život? Raději tisíc robotů než jeden Girbon!“ vykřikl Twllips.

„Chtěl jsi nám ukázat jen tohle?“ pousmál se Arxen.

Muž povytáhl obočí: „Zdá se ti to málo? Nu, víc toho nemáme. A nastává večer. Měli bychom myslet na rychlý návrat, aby kapitán neměl starost kde jsme tak dlouho.“

„Souhlas,“ přikývl Arxen a vydali se zpět.

„Vydrží princezna běh?“ obrátil se po chvíli navigátor na Arrinci. Ale než stačil dopovědět, Aranii je hned mlčky předběhla a udávala tempo. „Už mlčím!“ zvolal obdivně navigátor a pokusil se zrychlit, ale běh v řídké atmosféře byl pro něj velmi vyčerpávající. Přestože chvátali jak jen bylo možno, viděli, že za světla nedorazí. Díky rychlé rotaci této malé planety se zdálo, jakoby fialové slunce úplně padalo k zelenorudému obzoru. Když zářící kotouč mateřské hvězdy zmizel za obzorem, nastala tma tak rychle jako by někdo otočil vypínačem.

S tou chvílí jakoby se rázem vytratila Twllipsova sebejistota. Pušku nesl připravenou k okamžité palbě a co chvíli se dotazoval, zda mají oba mladí své zbraně po ruce, kdyby se něco stalo. Co by se ale mělo stát, blíže neurčil. Do Modchideche dorazili pozdě v noci, ale v naprostém pořádku.

Zákonitě neušli pokárání od Surwse.

„Je sice hezké, že jim chceš ukázat bagr a Girbonovy stopy, ale měl sis spočítat, že se nevrátíte včas. I my to měli jen tak tak! Riskovali jste svou nehodou oslabení celé naší skupiny! Na to nemáš právo, Twllipsi!“

„Musíte se naučit rychleji běhat,“ poznamenal k mladé dvojici poněkud škodolibě Trebwr. Nemohl opominout příležitost k popíchnutí, ale nestrefil se. Arxen i princezna mlčeli, ale Twllips ne. Vyčerpání a ještě důtka od kapitána v něm vzbudily hněv, který Trebwr neopatrně svedl na sebe.

„Kuš!“ vyjel na kluka. „Nevíš, co mluvíš! To oni museli čekat na mně!“

„Ticho a spát!“ zasáhl kapitán. Bylo to rozumné slovo v rozumný čas.

*

4: KOUPÁNÍ ŠILENCŮ

Už od rána dalšího dne se z planiny ozývaly detonace. Destrukční účinek trhaviny byl podivný: skála nebyla vytrhována v trychtýřovitých jámách, jak se dalo předpokládat, ale praskala v obrovitých blocích, které se výbuchem nejprve jakoby nadzvedly a pak zůstávaly různě převrácené v jámách.

„Pane kapitáne,“ přišel Foronep za Surwsem, „ale ty obrovské kusy z příkopu nedostaneme!“ Křičel, jak byl dosud ohlušen od výbuchů. Když chtěl začít s odklizením, ukázalo se, že mechanická lopata je příliš slabá na odstraňování mnohatunových úlomků. Surwsova tvář se zachmuřila. „Budeme je muset rozstřelovat,“ pravil. Na ruční odklizení nebylo ani pomyšlení.

„Ale takových bloků je tam plno, a trhavina rychle dochází,“ podotkl pochybovačně Foronep.

„S tím jsme nepočítali,“ přiznal Surws a tázavě se obrátil na Arxena. Ten pokrčil rameny: „Záleží na technice odstřelu. Nejsem střelmistr, ale pokusím se zjednat nápravu.“

„Prý se pokusí zjednat nápravu!“ posmíval se otevřeně Trebwr. „Jakou, prosímtě? Budeš to roztloukat ručně? Nechceš donést kladívko?“ Ještě chvíli se pitvořil, ale pak odběhl za Foronepem, který mezitím pokračoval v ukládání zbylých náloží.

Máš na mysli to co já? zeptala se po chvíli Arrinci přítelku letmou myšlenkou. Zrovna prapodivným nástrojem, zvaným „lopata“, nahazovala vyschlou, prašnou hlínu na náspu asi sto metrů od Arxena.

Jistě, přikývl. Poslala mu telepatický polibek: Půjdu s tebou, nebudu-li ti ovšem překážet.

Do večera trosečníci odstřelili ještě nějakých dvě stě kroků příkopu.

„Máte v provozu hygienickou sekci?“ otázal se po návratu ke korábu Arsia Foronepa.

„Jistě, ale...“

„Ale co?“

„Je... zamčená.“

„Aha... a proč?“

Technik rozhodl rukama: „Je teplé počasí. Chodíme se mýt k jezírku. Šetříme zdroje... chápeš? Nejdřív si ale dáme jídlo. Pojď, Bwan už jistě něco připravil.“ K večeři bylo překvapení: konzervy. Arxen se moudře zdržel smíchu. Ti lidé prostě jinou potravu neměli.

„Tak co jsi vydumal?“ obrátil se pak na mladíka pichlavě Trebwr při této skromné večeři.

„Plánujeme udělat krátkou výpravu do okolí, kapitáne,“ podíval se Arxen na Surwse. „Počítám, že při ní problém vyřešíme.“

„Na rozhodování jsem tu já, tak řečený Arxene,“ reagoval poněkud popuzeně muž. „Jste teď v mé kolonii a je žádoucí jednat s jejími zájmy. Kam to ostatně chcete jít?“

„Myslel jsem, že je to naše věc,“ odvětil opatrně Arxen, ale uvnitř se mu všechno naježilo. Nebyl ochoten se nikomu podřizovat, bláznivým Mangwaxellanům už teprve ne. Ale kapitán mávl rukou: „Nech toho. Dnes jsme všichni unaveni. Zítra si o tom promluvíme. Rozchod!“ Nebyla to otázka ani odpověď a Arxen proto nic neříkal.

Arrinci mlčky, způsobně vyškrabávala konzervu. Stále nedokázala ovládnout svůj úžas nad vším, co jí obklopovalo. Vzala prázdný obal a bedlivě ho prohlížela. Surws na ní upřel krátký pohled. Vypadá, jako by konzervu v životě neviděla, myslel si. Kdoví, v jaké nuzotě kde žili! Třeba jsou to nějakí uprchlí otroci, co se nějakou nevýslovnou shodou náhod dostali ke korunovačnímu klenotu Lastakarijců a jiným věcem. Nebylo by lepší je prostě přepadnout a zneškodnit?

Chvilí o tom uvažoval, ale pak odložil řešení na jindy.

Po jídle se kosmičtí trosečníci vydali k jezeru spláchnout ze sebe prach a špínu. Arxen a Arrinci je o něco předešli a když kosmonauté stanuli na okraji jezera, zastavil se v nich dech. Oba mladí byli úplně svlečení a teď skočili po hlavě do vody!

„Zadržte!“ vykřikl Bwan a rozběhl se k vodě. Ostatní za ním. Zarazili na břehu a úporně pátrali očima pod lesklou hladinou. Kola na vodě se zvolna rozbíhala a nikdo nebyl nikde vidět...

„Ti šílenci,“ vydechl Twwlips. Vtom se asi šedesát metrů od břehu vynořily dvě mokré hlavy. „Tady jsme!“ vykřikl vesele Arxen.

„Okamžitě zpátky!“ vykřikl Surws zděšeně. „Honem! Což jste se úplně zbláznili?!“ Mladí nečekali a mohutnými tempy vyrazili ke břehu. „Co se děje?“ vyběhli z vody ke skupince.

Kapitán měl na jazyku ostrá slova, ale pohled na dvojici mu je úplně vymazal z paměti. Ti dva na sobě neměli naprosto, ale vůbec nic!!

„U Leptona!“ vyjekl Bwan zděšeně, jako by spatřil ďábla a honem se otočil. I ostatní se odvrátili, jakoby nemohli snést to, co vidí.

„U všech galaxií! Co to má znamenat!? Jsme snad ve veřejném domě!“ vykřikl Surws, rukou si zakrývající oči. „Okamžitě se ustrojte! Hned!“

Teprve po chvíli vzrušených projevů začalo dvojici svítat. Technický rozdíl mezi Mangwaxellou a jejich civilizací nebyl zdaleka tak velký, jako společenský. Na Mangwaxelle platilo dodnes odhalování těla za těžký prohřešek a i kosmonauté, kteří se považovali za velmi svobodomyšlné, byli šokováni veřejnou nahotou obou mladých lidí. Když opadlo největší pohoršení, ukázali Mangwaxellané své koupací pláště. Vypadalo to jako prostěradlo, uprostřed něhož byla díra pro hlavu. Nasazovalo se to na ramena. Pod ochranou tohoto pláště je možno si obezřetně odložit oděv a vejít do vody.

„Civilizované lidé, dbalí cti a mravů, se u nás koupou buďto v noci, když je tma, anebo v pevně zabeđených místnostech, či aspoň v takovýchto oblecích!“ kázal Surws ohnivě.

„Nenapadáme vaše zvyky, vy nechte naše,“ poznamenal smířlivě Arxen.

Kapitán chvíli uvažoval, poté se rozhodl udělat velkorysé gesto. „Dobrá. My Mangwaxellané jsme velmi svobodomyšlní a bereme ohled na to, že jste cizinci. Pokud slavnostně slíbíte, že se to nebude opakovat, dovolíme vám s námi dál žít!“

„Nic takového,“ odmítl klidně, ale neoblomně Arsia. Celá situace ho nějak znechutila.

Surws se zadumal. Přece jen se mu nechtělo vyvolat otevřenou roztržku právě teď, když s sebou měli jedinou automatickou pušku, která navíc ležela opodál u Foronepových svršků. „Tak jinak,“ řekl mírněji. „Tedy slibte, že to nebudete dělat přede mnou a mou posádkou!“

„To je jiná,“ ustoupil v zájmu dobré vůle i Arsia. „Platí, kapitáne.“

Poté Mangwaxellané ukázali mladým svá koupací roucha. Když plachta nasákla vodou a obalila tělo nebohého plavce, pochopili mladí zděšení, které skupinku zachvátilo při jejich ponoření pod hladinu. Kdyby totéž udělal člověk vybavený oním cudným pláštěm, stěží by se dostal zpět na hladinu.

Ale ještě jeden důvod - a ne zanedbatelný - přiměl Surwse k tak mírnému verdiktu. Totiž princezna coby Negganka udržovala své tělo ve vzorném stavu co se funkčnosti i vzhledu týče a trosečníci byli

přece jen muži. Dva roky vyhnanství pak udělaly své. Zvláště Trebwr na ní mohl oči nechat a strašně nenápadně se díval škvírou mezi prsty, až málem vzrušením nedýchal. Nebýt Aranii dávno zvyklá na trapně neukázněné myšlenkové pole techničanů, zakusila by nyní velkého studu před lavinou rozbouřených myšlenek nejhrubšího kalibru, které vyzařovaly mozky Mangwaxellanů do svého okolí. Princezna ale prostě tyto myšlenky ignorovala, asi tak jako člověk přehlíží špínu na ulici. Nad takovouto přízvěstí byla tak povznesena, že ani nezasáhla, aby uklidnila jejich rozjitřené pocity.

Ne tak Arxen, který si dobře všiml reakcí trosečníků. Viděl, že Surws zaregistroval zájem svého syna a že dumá, jak by mu příležitostně k princezně dopomohl. To by mohlo do budoucna přinést nepříjemnosti. Trebwr byl vybaven ramenatou postavou a mohutnými svaly, ale Arxen zdaleka nebyl z těch, kteří by se hned zalekli a tak to nechal být. Věřil, že každou situaci dokáže zvládnout.

Celá roztržka tedy vybulbala do ztracena, ale kosmonauté se na protest odebrali o hodný kus dál, kde se teprve důstojně a úzkostlivě nořili ve svých pláštích do vody. Nadále pak platilo, že se kosmonauté nenápadně snažili nebyt nablízku v tu dobu, kdy byla u vody mladá dvojice, ale (jak Arxen brzy zjistil) byli kýmisi sledováni z Modchideche výkonnou palubní optikou.

Více už se o tom nemluvalo. Ale když se rozcházeli v chodbě korábu, přitočil se Trebwr k Aranii a tiše řekl: „Ty... byla to od vás dvou velká neomalenost. Ale víš, že se mi... hm, moc líbíš?“

Dívka ani nepokrčila rameny a zabouchla mu dveře kajuty před nose.

*

5: LOV NA GIRBONA

Jen co na Swarp padla noc, dveře u Araniiny kajuty se tiše otevřely. Aranii se samozřejmě vzbudila ještě před tím než se dveře počaly otevírat, ale dělala že spí. Že by si někdo chtěl udělat neohlášenou návštěvu? Ale jen co vyslala své myšlenky do okolí, poznala kdo to je.

„Jdeme na to?“ posadila se. Komunikace lidským hlasem byla z její strany vyznamenáním, kterého se nedostalo hned tak někomu. Kdyby Arxen dokázal být aspoň trochu pyšný, mohl by se chlubit, že od princezny slyšel určitě nejvíce hlasitých slov hned po jejich rodičích a pěstunech. Takže vzhledem ke kamarádčině nemluvnosti byla jeho reakce trochu paradoxní:

„Psst!“ udělal. „Myslím, že nastal čas.“

Pojďme, vstala, ale jemně jí zadržel. „Tentokrát tě vyvedu ven já,“ pohladil jí letmo po tváři. Jako dva stíny seběhli po schodišti a stanuli v přechodové komoře. Arxen sáhl do kapsy a vyndal hroudu na první pohled velmi těžko identifikovatelné hmoty. Podivná věc byla dalším z technických zázraků, které dokázala Lastakarijská věda: amorfní, vlastní inteligencí obdařený analytik, montér, paklíč, hacker a řešitel v jednom. Podivná hmota se s mlasknutím přisála na vstupní mechanismus a za okamžik se hermeticky vstup otevřel. Paklíč samočinně odblokoval i různá poplašná zařízení, která rozpoznal ve schématech kolem dveří, takže oba přátelé mohli naprosto volně vyklouznout z korábu. Paklíč za nimi zase zavřel a zamknul, jakoby spokojeně si zamlaskal na pokrovený dvevní mechanismus a odlevoval Arxenovi zpět do své domovské kapsy. Mohli vyrazit.

Noc byla opravdu černá a řídký vzduch, nezahříváný sluncem, byl překvapivě studený. Planina byla zahalena do tajuplně vyhlížejících závojů nízké mlhy. Z pralesa občas zaléhalo teskné vytí vlků. Nedbali toho a vyrazili k severu. Nemuseli se tentokrát ničím omezovat a oba zprvu svorně levitovali, než Arxenovi došly síly a přešel do obyčejného běhu. Využíval nízké přitažlivosti, odrážel se pod malým úhlem co možná nejvíce dopředu a letěl jak vystřelený šíp. Když prosvístěl houštinami na kraji Bílého Jezera, ještě dlouho tam vzduchem poletovalo urvané listí a rákosí.

Aranii jej s klidem sobě vlastním následovala jako vzduchem plující přízrak. Použití všeho, co zavánělo materialismem, jí připadalo směšné. Ale při pohledu na přítele cítila obdiv nad tím, co všechno může takový techničan dokázat. Trasu k opuštěnému bagru zdolali v pro Mangwaxellany nepřestavitelném čase jedenadvaceti minut. Tam zastavili.

Princezna ladtě přistála vedle mírně zadýchaného přítele. „Čím mě překvapíš teď...?“

„Nejdříve zkontrolujeme tenhle křáp,“ udeřil dlaní do článku obrovitého pásu. Vyndal z kapsy amébovitou hmotu svého univerzálního paklíče a přiložil jí na povrch. Podivný amorfní předmět jakoby rázem ožil. Smrštil se a pak, jakoby obdařen tajemnou přilnavostí, se rozjel po gigantickém povrchu stroje asi tak jako když kapka vody teče po skle, jenže paklíč se pohyboval cílevědomě a nezávisle na gravitaci. Podle potřeby měnil svůj tvar a strukturu; hned se podobal změti měřitek, hned pavučině, hloubkovému detektoru nebo prostě ničemu, co by se dalo nějak popsat. Trvalo několik minut, než se seznámil s topologií ocelového titána a než začal vlastní kontrolu. Zdálo se, že ho obrovitost rozměrů přece jen trochu zarazila. Nebylo divu - doposud sloužil k jemným, víceméně kabinetním kouskům a finesám.

To je doba, pomyslela si Arrinci. Ach ti techničané a jejich primitivní rituály! Ale zlehka se opřela hlavou o Arxenovo rameno a řekla: „Jde mu to docela rychle...“

Museli vyčkat ještě devět minut, než paklíč dokončil kontrolu. Bagr se zdál být v pořádku.

„Jdeme!“ sykl mladík. Bez tvaru hmota jeho ultratechnického pomocníka se vymrštila, zkondenzovala do vejčitého tvaru a složitou křivkou mu už za běhu vklouzla do kapsy. Ještě se na tebe dneska dostane, pomyslil si Arxen a tiše sledoval stopy. Nebylo to těžké, protože hluboké řápoty vedly víceméně rovně. V plné ostražitosti urazil dle svého odhadu asi osm kilometrů, než se stopa vnořila do temného lesa.

Arxen zvolnil tempo a rozprostřel své myšlenkové pole do okolí. Už několikrát mu skutečnost, že dokázal šestým smyslem detekovat nepřítele i se zavřenýma očima, velmi pomohla a totéž očekával i nyní. Nemýlil se. Téměř okamžitě vycítil technicky ledové, číhající vědomí v dálce před sebou.

Girbon.

Ačkoliv se jednalo o zastaralý typ, vzduch v Arxenově okolí se na osmi místech nepatrně zachvěl - to se samočinně hlásila do služby Arxenova neviditelná garda, která jej jako následníka nepřetržitě doprovázela. Osm víc magických než technických robodémonů, v klidovém stavu skrytých v mimoprostoru, bylo připraveno v Planckově čase vtrhnout do trojrozměrného světa a okamžitě proměnit v nicotu cokoliv, co by se na jejich pána a vládce chtělo jen trochu křivě podívat. Ale Arxen jejich službu zrovna nepotřeboval.

Zmizte, pomyslel si trochu nevrle a mihotavý vzduch okamžitě znehybněl.

Protože znal tvářnost krajiny i polohu Girbona, zvolna se vydal vpřed, když vtom se svět kolem něj nečekaně rozsvítil. Arxen sebou trhl, ale hned se uklidnil. V mozku se mu vynořil jasný obraz okolního pralesa, jakoby jej viděl v detailní počítačové simulaci. Problém byl jedině v tom, že obraz, jak ho viděl, umožňoval vidět i skrz předměty a obsahoval mnohem více informací než jen tvary a barvy.

To jsem já, zaslechl tichou myšlenku své přítelkyně. Je to tak lepší?

To jsem si mohl myslet, usmál se do tmy, a dodal: Ano. Děkuji, je to nádherné.

Byl to zvláštní pochod - obrazy, které viděl, se nepatrně zpožďovaly za skutečností a místy ne tak docela přesně souhlasily. Jednou se mu dokonce stalo, že udělal tři kroky aniž se obraz v jeho hlavě pohnul, ale Arxen mlčel. Dobře věděl, že takovéto telepatické přenosy jsou ukázkou vrcholného mistrovství. Ani nezměrně telepatické schopnosti, kterými princezna disponovala, nedokázaly udržet přenos dat po delší dobu úplně bez chybičky tím spíš, že obraz okolí transponovala na souřadnice kamarádova těla, natočení hlavy i očí tak, jakoby to viděl on sám. A k tomu všemu musela dávat velký pozor, aby její přenos nepoškodil to, čemu techničané s takovou pýchou říkají mozek...

Podivná cesta trvala asi čtrnáct minut, než Arxen spatřil to, co hledal: dvě stě metrů před nimi stála nehybná silueta Girbona. Nedá se říci, že ho spatřil, neboť mezi nimi a jím byla dosud neprostupná stěna stromů a křovin, ale obraz, který měl v mozku, mu to umožňoval. Jenže vtom svět pomalu pohasl a mladíkovo vědomí se vrátilo do tmy nočního pralesa.

Jsem na místě, slyšel princeznina slova. Určitě se s tím chceš obtěžovat sám?

Přikývl. Napadlo ho, že je směšné přikyvovat uprostřed tmy, kdy si nevidí ani na špičku nosu, ale věděl, že ona ho vidí dobře.

Dej na sebe pozor, dotkl se ho něžný závan vánku na tváři a nastalo ticho.

Byla to klidná věta, ale cítil dobře napětí, které se v ní skrývalo.

Negganci neznají pocit ohrožení v lidském smyslu slova. Hmotný svět je pro ně jen místem, kde hostují, pouze nástrojem, skrze nějž se projevují. Je vrcholem trapnosti vyhrožovat neggancovi mučením nebo dokonce smrtí. Jejich svět ducha, osvobozeného od hmoty, je tak strašlivě jiný, že tu selhává jakékoliv slovo, jež by ho chtělo vypodobnit.

Je to jako bych se nahá vrhala na nože, použila pro to Arrani jednou lidské přirovnání. Vidím, jak málo stačí - a nebudeš. Neumíš opustit hmotu svého těla a nechápeš, že pro mně je hračkou odvrátit od tebe jakoukoliv z takzvaných hrozeb vašeho materiálního světa. Ale od dob, kdy naši předkové společně porazili Hórgandéva, jsme už pochopili, že si nepřejete zasahovat do svého materiálního dění bez svého souhlasu. Chcete si vystačit sami a pro tuhle pochybnou ideu jste ochotni se vzdát i své existence. Našinci vás nechápou a já... já jim nedovedu vyložit, co mě na tobě tak fascinuje. Nechci tě omezovat svou ochranou. Kdybys však zemřel, odešla bych s tebou.

Ale to byla jen letmá vzpomínka, která bleskla Arxenovi hlavou a hned se vrátil do skutečnosti. Je noc a kdesi vpředu číhá aktivní Girbon.

Do levé ruky uchopil paklíč. Pohnul pravou rukou směrem ke své pistoli.

Zůstaň! vyslal současně myšlenkový povel, kterým zbraň zarazil těsně před skokem, jímž se mu sama chtěla vtisknout do ruky. Pokud totiž chtěl, gravitační katapult mu dokázal vložit zbraň do ruky ať jí měl v kterékoliv poloze a to s naprostou bezkonkurenční rychlostí a spolehlivostí. Anebo stačil letmý myšlenkový povel a pistole sama sestřelila cíl a vrátila se zpět do pouzdra, aniž musel hnout prstem. Jediným problémem byly zalehlé uši od rázové vlny, neboť Arxenovi se nepodařilo pistolí odnaučit skákat do palebné polohy nadzvukovou rychlostí. A teď si žádný zvuk nemohl dovolit. Takže stejně jako pravěcí pistolníci sevřel svými prsty pažbu zbraně, vyslal do ní sadu povelů a zbraň ožila.

Jak již víme, nestřílela, ale programovala prostor.

Kdesi daleko za Girbonem vybuchla bílá koule ohně. Zaútočila na prales, zpopelnila nejbližší okolí a zase pohasla. Mezitím mladík udělal jeden krok. Vypálil znovu, o kousek vedle a blíž k Girbonovi. Než záblesk pohasl, Arxen udělal další bleskový přískok. Jeho pohyby byly takové, jaké vždy uváděly jeho soupeře do stavu zmatení mysli - přesné a tak rychlé, že je oko ani nestačilo zahlédnout.

Za neustálé palby postupoval blíž a blíž. Byla to dobrá taktika. Mohl si být jist, že Girbon teď všemi svými silami hledá odpověď na otázku, odkud může ta záhadná palba jít a zda patří do kategorie hrozeb či

nikoliv a nebude moc koukat, co se děje za jeho zády.

Jenže najednou se obrovitý robot pohnul.

Girbonovy analytické obvody patrně usoudily, že tu není moc bezpečno a mohutná bojová věž v černé tmě se počala obracet. Praštění drcených křovin provázelo jeho tanec na místě a pak se Girbon vydal přímo k Arxenovi.

To nebylo v plánu.

Arxen nepropadl obavám; stále mu (nepočítaje v to gardu) zbývala šance Girbona pomocí své zbraně přeměnit anebo přinejhorším zničit, ale to by musel ustoupit od svého původního plánu. Aniž cokoliv dělal, stál skryt za mohutným stromem a vnímal vzdálenost, která ho dělila od pancéřovaného zabijáka. Rachot drceného porostu se blížil.

Ted'!

Arxen se rozmáchl a zlehka hodil paklič obloučkem vpřed.

Girbon byl opravdu ve střehu a jen co paklič uletěl nějaké tři metry, zasáhl ho výstřel spodního lehkého laseru.

Jenže ted' byla řada na pakličích. Ten energii výboje bez nějakého přílišného vzrušení prostě vstřebal, přeměnil na gravitační impuls a strašlivou razancí padesáti gé vystřelil vzduchem k obrovskému tělu robota.

Je pravda, že každý opravdu silný výboj by paklič nejspíš zpopelnil jako cokoliv jiného, ale Arxen správně předpokládal, že se bude opuštěný Girbon chovat nanejvýše šetrně a navíc bylo krajně nepravděpodobné, že by v tak krátkém okamžiku dokázal zamířit laser velkého výkonu. Předpoklad byl správný.

Rytmus Girbonových kroků se rázem změnil a Arxen svým šestým smyslem přímo viděl, jak se ten obr snaží udělat pohyb, kterým by byl i sebemeně napomohl mechanismům opravdu výkonné zbraně dostat ten podezřelý předmět do záměrného kříže - ale už bylo beznadějně pozdě. Dvojice prasknutí, následující těsně po sobě, oznámila pakličův start a vzápětí přistání na Girbonově pancíři.

Robot znehybněl, patrně se vši mocí snažil identifikovat onen neznámý předmět. Nastalé ticho rušil jen praskot roztržštěných stromů z míst, kudy gigant prošel. Bitva, která se ted' odehrávala v naprosté tmě asi padesát metrů před Arxenem, byla pro Girbona předem prohraná. A trvalo také sotva deset sekund, než temný prales prozářilo ostré světlo reflektorů. Arxen se usmál. Paklič zjevně zvítězil, protože Girbon by světlo nepotřeboval. Ale proč mlčí?

>Tenhle typ je příliš starý, nemá v sobě ani hlasový komunikátor,< odvážil se poznamenat Štít.

>Jak ho ale budu ovládat?<

>Dálkové ovládání nemáš, nezbyde než ručně. Nebo to mám zařídit já?<

>Na to zapomeň,< odvrkl Arsia a vykročil směle k robotovi. Teprve ted', když stál mezi rozlámaným porostem, viděl, jak je Girbon obrovský. Připomínal věkovitou, zlým kouzlem obživlou skálu. Všechny hlavně trčely vzhůru k obloze - paklič tím signalizoval svému majiteli, že má obra pod kontrolou.

Poté, co vylevitoval nahoru, našel Arsia po chvíli hledání ovladač pod jedním z pancířů. Byl to naneštěstí jenom kabelový manuál technické kontroly, ale stačil. Arxen přelétl očima značení, seznámil se s obsluhou, usadil se důkladně na obrněném povrchu, aby ho robot nesetřásl, a vydal povel. Girbon se pohnul a vykročil.

Mladík vedl robota vpravo tak, aby se dostali na okraj lesa, kde by nemusel neustále lámat stromy. Na planině to pak šlo mnohem rychleji.

Chvilku nato vedle něj měkce a neslyšně přistála Aranii. Zrušila levitační sílu, usadila se Arxenovi za zády a opřela se o něj. Oba se střídavě vznášeli a propadali v těžkém, dunivém rytmu Girbonových kroků vysoko nad černou krajinou jako na hřbetě prehistorického veleještěra. Mechanismy, pracující v hloubce pod ochrannými pláty, hrály jim k tomu podivnou, rytmicky hypnotizující symfonii.

Robot se zdál nemotorný, ale na rovné půdě kráčel dost rychle a cesta pod klenbou posetou jasnými hvězdami hezky ubíhala.

„Na téhle planetě ještě nikdo nepojmenoval žádné souhvězdí,“ zašeptala najednou Aranii.

„Pokud se toho neujmeš ty, tak v dohledné době ani nepojmenuje,“ usmál se přes rameno. Upřela své oči k jiskřící obloze. „Hm... musela bych si je nejprve trochu přeskusit,“ vzdychla. V jejím hlase nezněl tón nad marností tak pošetilého nápadu, ale jen rezignace před zbytečnou námahou. Arxen byl přesvědčen, že kdyby si DOOPRAVDY záměnila, dokázala by princezna pohnout i s hvězdami.

K bagru se dostali za necelou hodinu. Aniž ztrácel čas, poručil Arxen pakliči provést aktivaci obřího stroje. Ted' teprve bylo vidět, co takový - byť zastaralý - Girbon dokáže. Protože měl paklič v sobě uloženou celou konstrukci stroje, pustil se robot do montáže s vervou jen strojům vlastní. Odkryl blok baterie, odstranil kryty kontaktů a přizpůsobil je pro svoje kabely. Bylo radost pohledět, jak si při tom počínal účelně a plánovitě. Za dvacet minut bylo vše hotové. Bez otálení Girbon připojil své zdroje na startovací okruhy atomové baterie. Po dvou minutách už věděli, že se celá akce povedla. Motory se rozběhly, na mamutím stroji zazářila poziční světla a celý stroj se zlehka rozechvěl - to jak se do

pneumatických rozvodů znova tlakovala provozní hladina zdejší atmosféry. Girbon se už odpojil a teď montoval kryty zpět. Počínal si přitom mnohem váhavěji než prve - start baterie zjevně vyčerpával jeho desetiletými oslabené zdroje.

Než odvolal paklíč, poručil Arxen provést Girbonovu sebedestrukci. Nechtěl riskovat, že by se obr nějak zmátořil a přišel by dělat nějaké problémy k Modchidechi.

Girbon s očividným potěšením protočil hlavně těžkých zbraní a jedinou kaskádou oslepivých blesků rozpáral svoje pancéřové břicho. Bylo vidět, že si ještě rád naposledy vystřelil, i když to bylo do sebe. Z rány vyšlehly plameny, vypadla lavina roztavených segmentů a umírající obr s mohutným funěním poklesl a zůstal poněkud nakřivo stát na sloupovitých nohách. Těžko říci, ale princezně připadal jeho poslední povzdech velmi úlevný, jako když někdo po dlouhém, beznadějně osamělém čekání konečně nalezne svůj věčný klid.

Pomocí paklíče Arxen snadno odemkl ovládání bagru a když se princezna usadila v kabině vedle něj, uchopil řízení, zdvihl mechanické rameno a pomalu vyjel. Byl to zvláštní pocit, vést takové monstrum, ale rychle se ukázalo, že samotné řízení bude vyžadovat dost práce. Pneumatické rozvody byly staré a každou chvíli docházelo k poklesu tlaku v některé části složitého systému. V takových chvílích, kdy sebou celý obří stroj jakoby bolestně trhl, se zezadu ozýval vztekly svist spěšně nabíhajících kompresorů, které usilovně hnaly přetlak do netěsnících potrubí ve snaze zachovat funkčnost celého kolosu. A tak to šlo, sice pomalu a kymácivě, ale přece jen stále dál na jih, zpět k Modchidechi.

*

6: BAGRUJME!

Burácející a rachotící obluda, která se vevalila na planinu kolem Modchideche, způsobila v raketě hotový poprask. Trosečníci si patrně v prvním momentu mysleli, že je opět přepadli roboti a Surws se už hnál nahoru k laserovému dělu, ale naštěstí včas poznal svůj omyl. Kosmonauté vyběhli ven a bez dechu přihlíželi, jak titánský stroj otáčí a zastavuje, přičemž obří pásy rvaly povrch planiny jako papír.

„Tak jsme tady,“ zvolal vesele Arxen, když seskočil z posledních příček žebříku.

„A co má být tohle?!“ vykřikl v bezmezném údivu Twllips.

„To je stroj, kterým vyčistíme příkop.“

„Jak se vám ho podařilo rozehýbat?“ běhal okolo hory železa Foronep a nadšeně jí prohlížel. Jeho srdce pravověrného technika přímo jávalo nad perfektně řešenými technickými prostředky bagru. Nevzal si sebou baterku, ale i tak vběhl pod podvozek. Světlo však již přicházelo samo - narůžovělé svítání zahnało tmou a ranní šed' se zhrzeně stáhla do hlubin Předního Lesa.

„Jak jste to dokázali?“ přistoupil ke dvojici vyjevený Surws.

„Nastartovali jsme atomovou baterii.“

„U všech galaxií, to vidím! Ale jak?!“

„S laskavou Girbonovou pomocí, kapitáne.“

Kolem se rozhostilo hrobové ticho, jenom bagr náhle temně zaskřípěl, jak někde klesající tlak v rozvodech podvozku již neudržel obrovskou tíhu a železo dosedlo na železo.

„S Girbonovou-“ zblekotál Bwan.

„Asi jsem se přeslechl,“ zašeptal pobledlý Surws.

„Slyšel jsi dobře, kapitáne.“

Muž učinil ochranné gesto proti zlým počítačovým virům: „Neodvažuji se zeptat, jak jste ovládli Girbona. Nevím, jestli mám věřit tomu, co říkáte.“

„Ať si věříte nebo ne, bagr je tady,“ mávl mladík rukou. „Určitě se ho rychle naučíte ovládat a příkop můžete hloubit dle libosti. Ale bez nás. Máme za sebou rušnou noc.“ To řka, odebrali se do rakety a zanechali trosečníky jejich vlastnímu úžasu. Těm trvalo dost dlouho, než se s faktem, který stál přímo před nimi, dokázali vyrovnat. Vynořilo se ihned plno nejdivočejších dohadů, v nichž zejména Trebwr byl mistrem, ale jasného stanoviska se nedobral nikdo.

Nakonec zanechali planých řečí a zatímco Surws s Bwanem šli odstřelovat, Twllips, Foronep a Trebwr se vydrápali po žebříku do kabiny stroje, aby jej odvezli na místo určení.

Nedbaje jalových Trebwrových poznámek, osvojil si technik vcelku rychle vlastnosti řízení.

„Tak...“ řekl poté polohlasem a stiskl tlačítko startéru. Ranní ticho porušil stoupající zvuk primárního generátoru, do něhož vzápětí vpadly technické tóny dalších rozjíždějících se zařízení, až planinou vkrátku dunivě zněl mohutný rachot mírně rozladěného, avšak stále funkčního strojového orchestru.

Foronep pohnul kniplem a obrovitá mechanická ruka se zvedla.

„Jupííí! Bagrujme!“ vykřikl Foronep. Jásot posádky, když se ocelový mamut pohnul tak, jak chtěli, neznal mezí. Pokud je technikovo nadšení přímo úměrné velikosti stroje, musel být Foronep na vrcholku blaha. Netrvalo dlouho a obrovitá lžice s lehkostí vyhrnovala obrovské balvany z nalámaného příkopu. Síla stroje byla neuvěřitelná - když někdy vlivem nepřesnosti zabral zuby o skálu, ulomil jí nebo rozdrtil. Celým kolosem vždy prolétl mohutný otřes, kompresory se ocitaly v pulsační extázi a jejich hvízdot v nejvyšších otáčkách přecházel v ultrazvukové frekvence. Hromový rachot nabíraných a vyklápěných

balvanů, které často pukaly pod tím obřím nápirem, se rozléhal daleko do okolí.

Oba mladí vstali až na večeri, kde byli přivítání záplavou otázek, které kosmonauty pálily celý den. Arxen se snažil trpělivě a srozumitelně odpovídat a přitom musel odhalit svůj inteligentní paklíč, který sám o sobě vzbudil obrovský úžas. Ale po jídle dal kapitán mladíkovi znamení a pozval si ho do pilotní kabiny.

„Milý cizinci,“ začal, jen co se zavřely dveře, „řeknu ti to na rovinu. Jsem ohromen vaším výkonem. Neviděl jsem na světě nikoho, kdo by dokázal ovládnout osamělého Girbona. Řekněme že jsem si o vás musel trochu opravit mínění. Ale nesouhlasím s tím, jak jste to provedli. Jednali jste na mémi zády. Řekl jsem přece, že se ráno poradíme!“

„Vyznělo to jako rozkaz a my nejsme tvoje posádka, kapitáne. Mám za to, že jsme komuna svobodných lidí,“ opáčil Arxen, a dodal mírně pobaveně: „A v neposlední řadě - udělali jsme to v noci, ráno jsme se mohli radit jak jsi chtěl...“

„Hm, to jistě! Ale musí být jednotné velení. Jste na mojí lodi! Nejde, aby si každý dělal, co chce! Což kdyby vám to nevyšlo a Girbon se vydal k Modchidechi? Přivodili byste zkázu nás všech!“

„Kdybych nevěděl, že ho dokážeme ovládnout, zničili bychom ho.“

Tato věta vzala kapitánovi vítr z plachet.

„Přesto se mohlo přihodit něco, co by zhatilo vaše plány a nám by z toho vzešla škoda,“ namítl opatrně. Arxenova odpověď ho přece jen polekala. Dva lidé, kteří by dokázali zlikvidovat Girbona! Pokud mluví pravdu, jsou skutečně nebezpeční, myslel si při tom nevesele. Mohl jsem to ostatně čekat - jedině kromobyčejní lidé dokáží ukrást Lastakarijský korunovační odznak! Rozhodně silou se zde nic nezmůže.

„Nepouštím se do akcí, v nichž nemohu dosáhnout úspěchu,“ pohlédl na něj Arxen.

„Ale přece jen...“ Kapitán se ještě pokoušel nalézt nějaké argumenty, ale rozmluva se vytrácela do prázdna.

Ve skutečnosti mu šlo o dvě věci. První z nich byla jeho autorita. Museli bychom znát blíže Mangwaxellské kastovnictví, abychom pochopili, jak absolutním pánem je Mangwaxellský kapitán. Proto se Surws cítil nebetyčně uražen. Vždyť ti dva přivandrovalci přímo porušili jeho rozkazy! Chránil se jim to však vytknout před ostatními, protože ti byli dosud ohromeni jejich heroickým výkonem. Současně cítil, že si oba příchozí tímto činem udělali velké jméno v jejich malé společnosti a nebyl tomu rád. Další problém byl ten, že stále nevěděl, kam je zařadit. Kdyby s jistotou věděl, že jsou to prachšproští zloději a Lastakarijci jsou jim na stopě, neváhal by je i násilím zbavit svobody. Kdyby naopak věděl, že si je co nevidět najdou jejich společníci, zahrnul by je vši svou přízní a doufal, že je pak vezmou s sebou pryč z této zapomenuté planety.

A to nejhorší nakonec: sám by si to asi nepřiznal, ale začínal se těch dvou docela bát.

Rozloučil se s Arxenem v neutrálním tónu, i když v duchu cítil něco jiného.

Pouhé tři dny potřebovali trosečníci, aby dokončili své nemalé dílo a když v podvečer třetího dne prorazili poslední nálož stěnu, která dosud oddělovala příkop od jezera, rozlehlo se nad planinou mohutné hurá, které mohlo svou silou konkurovat rachotu bagru. Voda se dravě řítila korytem a strhávala s sebou drobnou kamenitou drť. Na jihozápadním konci příkopu se pak vrhala do hlubokého kařonu, který ústil až na pobřeží temného Západního Moře.

„Dílo je dokonáno!“ zvolal pateticky kapitán a všichni urození si podali ruce, zatímco neurozený Foronep stál skromně stranou. Celý zbytek dne pak kolonisté pobíhali kolem příkopu a vychvalovali si navzájem svou obrannou linii. Do malé společnosti se vrátila dobrá nálada. Na jak dlouho? myslel si Arsia, mlčky sledující nadšené Mangwaxellany.

*

7: STŘELBA

„Co uděláme s bagrem?“ nadhodil Twllips u snídaně druhého dne.

„Necháme si ho,“ vyhrkl chvatně Trebwr, až se ostatní urození rozesmáli.

„Myslím, že by se jeho baterie dala použít jako pomocný zdroj energie pro Modchidecho,“ pravil kapitán. „Co o tom soudíš, Foronepe? Dalo by se hodně ušetřit na našem reaktoru.“

Technik se podrbl v zátylku: „No... když nám bude štěstí přát... Hned po jídle se na to podívám, pane kapitáne. Arsio, budeš tak laskav a pomůžeš mi?“ Mladík přikývl a krátce po osmé se celá skupina vydala po louce, tonoucí v nizoučké cloně mlhy, k bagru. Foronep vyšplhal do kabiny, nastartoval a přijel těsně ke korábu. Vyhoupł se na boční lávku, Arxen za ním.

„Začneme?“ otázal se Arsia, když technik zaváhal. Najednou se zdálo, že neví, co dál.

Chvilku okouněl, než tiše řekl: „Arxene... nevadí ti, že jsem tě poprosil o pomoc?“

Mladíka ta otázka tak zaskočila, že zprvu jen ohromeně koukal.

Už už se zdálo, že se Foronep zklamaně odvrátí, když Arxen našel řeč. „Blázníš?“ Vzal kosmonauta za ramena: „Co to máš za otázky? Ovšemže ti pomohu, a rád!“

„Opravdu?“ Foronepovi se očividně velmi ulevilo. „Víš, mně nejdřív ani nenapadlo, že...“

„Nemluv a jdeme na to,“ drcl do něj Arsia. Otevřeli kryty a odhalili složité útroby bagru. Ostatní přihlíželi,

ale nevypadalo to že by chtěli pomoci.

„Na tyhle klacky to napojíte?“ ukázal Trebwr na mohutné, různými jiskřiči ověšené lesklé svorky.

„Obávám se, že je to jenom přímý vývod, pane Trebwe,“ rozumoval technik. „My musíme najít výstup měniče. Budeme to muset prozkoumat. Všiml jsem si, že kabely zahýbají doprava, kdežto baterie je někde tady pod tím štítem,“ bouchl rukou do matného pancíře.

Naštěstí Arxen udělal konec nejistým dohadům, neboť jeho paklíč měl celý bagr dokonale přečtený. Nasměroval Foronepa k jednomu krytu, pod nímž našli co hledali. V izolované vaně tam seděl mohutný transformátor spolu se změtí měničů, násobičů, adaptačních a kompenzačních či vyrovnávacích prvků.

„To je přesně ono,“ pochvaloval si Foronep. „Tenhle stroj je z nějaké kolonizátorské rakety a je určitě přizpůsoben k přifázování na všechny možné druhy sítí. Ideální by bylo, kdyby se instaloval sám.“ Leč tohle vroucí přání nebylo vyslyšeno.

Tápání trvalo, dokud Arrinci mlčky neukázala na zamaštěný kryt. Když Arxen oťel špínu, objevily se pod vrstvou mastného prachu schematické tabulky, které představovaly návod k použití. Po krátké poradě s paklíčem se technik s Arxenem shodli na řešení, které vypadalo nejpravděpodobněji. Přecvakali prehistorické pákové spínače do požadované konfigurace, aniž se nahoře rozsvítilo varovné červené světlo. To bylo povzbudivé. Přivlekli ze skladu tlusté kabely a propojili svorky zdroje s kontakty na vnějším plášti Modchideche. Tak jako předtím, všichni ostatní zvědavě přihlíželi, ale ruku k dílu nepřidal nikdo z kosmonautů. Urození přece nebudou vykonávat „špinavou“ práci!

„Bude cucat šťávu, jako kdyby stál na rampě,“ liboval si Foronep. Naposledy - asi poosmé - zkontroloval zapojení a položil ruku na hlavní spínač. Přestože byl přesvědčen, že udělal všechno jak měl, zmocnily se ho náhle pochyby. Znovu a znovu v duchu zkoumal všechny operace, aby našel možnou chybu. Řekl by, že ne. Ale pokud se přece jen spletl...

„Jdi do toho,“ povzbudil jej Arxen.

Technik stiskl spínač. V komoře to temně zabzučelo, zapraskalo a spolu s měkkým zavržením nastalo ticho. Bwan, sledující měřicí přístroje ve vchodu do rakety, zamával rukama. „Funguje!“ vykřikl radostně.

„Uf,“ oddychl si Foronep.

„To to trvalo,“ pronesl kriticky Trebwr, otočil se na patě a zmizel v korábu. Už se nemohl dočkat, až si zahraje své oblíbené videohry. Arxen pomohl Foronepovi upevnit zpět všechny kryty. Mezitím se Twllips s kapitánem odebrali do energocentrály Modchideche, aby se ujistili o stavu energie. Mohli být naprosto spokojeni. Atomová baterie bagru se ukázala být zdrojem velice tvrdým a udržovala napětí i při velkém rázovém zatížení. Palubní reaktor bylo možné úplně odstavit. Nakonec se rozhodli uvést jej pouze do úsporného vyčkávacího režimu, z něhož mohl být v případě potřeby rychle uveden do stavu plné pohotovosti.

„Už se těším jak si při mrazech pořádně zatopíme!“ pochvaloval si Surws. Byl v dobrém rozmaru. „Foronepe, teď ti snad i prominu to tvoje svévolné zapnutí laserového děla tehdy!“

„Jste nesmírně laskav, pane kapitáne,“ zašeptal technik.

„Budeme také moci experimentovat s navigací!“ liboval si Twllips.

I Bwan měl radost, i když to nedával najevo - konečně měl v kuchyni dostatek horké vody.

Spokojení s vykonaným dílem, usedli trosečníci k obědu, během něhož nemluvili o ničem jiném než o novém zdroji, který mnohonásobně předčil nedávnou bouří stržené solární panely. Jídelnu zalévalo jasné světlo, neboť Surws nechal rozsvítit všechny zářivky. Teď se přece nemuseli omezovat!

„Zajištění zdroje energie nás zbavilo existenčních problémů,“ uzavřel po jídle Surws. „Takže budeme mít opravdu čas na podrobnější průzkum okolí. Začali jsme velmi úspěšně tohle jaro.“ a tvářil se, jako by to všechno byla hlavně jeho zásluha. Foronep, s hlavou skloněnou nad plechovkou, netečně mlčel a tvářil se, jako by tu vůbec nebyl.

„Pro mezihvězdný let ale stejně budeme potřebovat solární články,“ připomněl Twllips.

„Také je jednou najdeme,“ mávl kapitán rukou. „Věřím, že nám v průzkumu naši mladí společníci pomohou,“ zakotvil pak očima na Arrinci. Ta ho ale neuznala hodna odpovědi - fascinovaně se vrtala lžičkou v plechovce zeleninové pomazánky. Kapitán mlčky sám pro sebe zavrtěl hlavou. Co ta holka na těch konzervách pořád vidí?

„Nejdřív je budeme muset patřičně vyzbrojit,“ připomněl Twllips, který stejně jako ostatní považoval jejich zbraně za elegantní, ale málo výkonné lasery.

„Myslím, že na zdejší podmínky jsme vyzbrojeni dostatečně,“ podotkl mírně Arxen.

„Co ty víš o zdejších podmínkách! Vždyť jsi tu pár dní!“ rozesmál se urážlivě Trebwr.

Víc než vy všichni dohromady, měl chuť říci Arsia, ale jen pokrčil rameny.

„Tuto otázku můžeme snadno rozřešit,“ chopil se kapitán znovu slova. „Poslední dobou jsme střelecký výcvik zanedbávali, ale protože jsme dokončili v rekordním čase příkop a vyřešili i otázku energie, můžeme zameškané dohonit. Dříve, než se pustíme do průzkumu okolí, musíme se procvičit ve střelbě, abychom si dokázali zajistit vlastní bezpečnost.“

„Jasně! Jde se střilet!“ zvolal Trebwr rozjařeně a udeřil pěstí do stolu.

Celá společnost tedy sebrala zbraně, do tašek nacpali krabičky s náboji a poté, co Surws pečlivě zamkl, vydali se na Sluneční Louku. Arxen si za chůze vypůjčil Foronepovu pušku a okouzleně jí pořád dokola rozebíral a zase skládal. Byla to fantastická starožitnost; vždyť to střílelo ještě projektily! V životě neviděl takovou historickou raritu v činnosti. S vyhrnutými nohavicemi přebrodili široký, ale mělký potok, ohraničující pláň kolem Modchideche a stanuli na střelnici.

Sluneční Louka byla rozlehlá pláň mezi jižním cípem Předního Pobřežního Pralesa, obrovským káldobovým houštím na západě a propastí kaňonu na jihu. Na jejím okraji bylo vybudováno několik mělkých zákopů a kryt pro obsluhu, která vypouštěla létající terče. Po okolí byl rozesety různé trosky, jež sloužily za cíle.

„Tak do toho!“ pravil nedočkavě Trebwr a začal plnit zásobníky prastarých palných zbraní. Když bylo nabito, postavili se všichni na pomyslnou palebnou čáru. Bwan se skrčil v krytu opodál a když Surws pískl, vyhodil velký kus plechu do vzduchu.

Surws bleskové zamířil. Prásk! Prásk! Obě rány šly mimo. Prásk! Zase mimo! Kovový úlomek sebou pleskl do trávy. Kapitán si odkašlal a dělal jako že nic. Na řadě byl Trebwr. Celý se třásl nedočkavostí.

Trojice ran práskla jako hromobití, ale teprve třetí výstřel zasáhl plát. Trebwr pohodil hlavou. „To byl jen začátek!“

„Skvělé, mladý pane!“ kýval hlavou Foronep.

Pak pískl Twllips. Arxen ho po očku pozoroval. Jediný navigátor byl klidný, soustředěný a z toho, jak vyrovnaně stál na palebné čáře, Arxen usoudil, že bude dobrý střelec. Plech vylétl zpoza zákopu. Twllips chladnokrevně zamířil. Má ho první ranou, pomyslel si Arsia, v duchu sledující směr navigátorovy zbraně.

Prásk! Prásk! Prásk!

Ani jeden zásah!

„Ne vždycky se zadaří,“ pokrčil Twllips rameny, pohled zavrtaný někam do trávy. Upřímně řečeno, nejvíc překvapený byl Arxen. Jak jsem se v něm mohl tak splést?! Žasl v duchu. Kam se poděl můj smysl pro definici bojové situace?! Ale okouzlení z celé akce ho přimělo přenést pozornost na techniku. Arxen si neustále připadal jak na vystoupení nějaké umělecké skupiny historického umění.

To už hvízdal Foronep a vypálil své tři rány. Ani on netrefil.

„Jste na řadě,“ vybídl Trebwr mladou dvojici.

„Cože?“ vypadlo mimoděk z Arxena udiveně. Nechápal, jak si někdo může myslet, že takovou dětinskou střelbu nezvládne. Vyhozený plech by přece dokázal strefit i se zavřenýma očima, jen podle svého telepatického citu!

Trebwr si jeho otázku vyložil po svém. „Snad sis nemyslel, že se budeš ulejšvat? Jen se pochlub, co je v tobě!“

Arxen pískl a plech vzlétl k obloze. Celou věčnost mladík úplně nevšímavě čekal a teprve když cíl už-už dopadl do trávy, jediným nedbalým výstřelem ho spálil na obláček kovových sazí. Nechtěl zase tak moc zahanbovat Mangwaxellany, ale prostě se nedokázal do tak lehkého cíle nestrefit.

„To bylo skvělé, Arxene,“ reagoval okamžitě Twllips; měl z toho nepokrytou radost. Zato Trebwr se tvářil velmi kysele. „Náhoda,“ bručel si pro sebe.

„A Arrinci!“ velel Suwr a hvízdal. Další kovový plát se zaleskl pod nafialovělou oblohou. Princezna se ani nenamáhala tasit zbraň a nechala ho volně padnout na zem.

„Měla jsi střílet!“ zvolal se smíchem Trebwr. „Hej! Nespíš náhodou?!“

„Co to mělo znamenat?!“ přistoupil k mladým kapitán.

Arrinci ho ani neuznala hodna pohledu. Slova se ujal Arsia.

„Princezna tím chtěla dát najevo, že se distancuje od střelení, zabíjení a jakéhokoliv techničanského násilí, které je naprosto neslučitelné s jejím původem, postavením a přesvědčením,“ zadeklamoval pevným hlasem Arsia. „Na takovou práci má Její Výsost mě.“ Řekl to velmi rozhodně a kategoricky, měl chuť uštědřit kastovně nadutým Mangwaxellanům lekci.

„Nebezpečí, číhající v pralesích,“ zamračil se Surws, „se nebude tak řečené Její Výsosti ptát, zda je urozená či ne! Její postoj je hloupou ignorancí a na Mangwaxelle byl mohl být brán jako urážka!“

„Jenže kolem nás je Swarp,“ usmál se Arsia, ale jeho pohled byl ocel a led. Surws se vzpamatoval a rozhodl se, ač nerad, zařadit zpátečku. „Druhé kolo,“ vyhlásil nabručeně. „Vyzývám, aby se zúčastnili všichni. Jde o kolektivní bezpečnost, a nestrpím výjimky. Pozor - písk!“

Tentokrát se strefil už na druhý pokus. Bylo vidět, jak se mu ulevilo. Jeho reputace byla zachráněna.

Jeho výkon zopakoval i Twllips, ale Arxen se stále nemohl zbavit neodbytného dojmu, že tu něco nehraje. Zato Trebwrovi se druhý pokus nepovedl ani trochu - minul všemi třemi výstřely.

„To neplatí!“ rozčiloval se. „Bwan vyhodil plech naplocho, takže jsem měl proti sobě jen jeho hranu!“

Ale vždyť to nebyla pravda, chtěl říci Arxen, ale když viděl, jak nikdo nic neříká, jen užasle zadržel dech. Což nemohu věřit ani svým očím? myslel si.

„Házej znovu!“ poručil kluk a při tomto pokusu tečoval útržek plechu opravdu hned první ranou.

„Tak se to dělá!“ povykoval nafoukaně. Foronep mezitím pískl a pak střílel jen tak pánubohu do oken. Arsia vyloženě znuděně pískl, ledabylým pohybem ruky zamířil a jedinou ranou poslal kovový úlomek do neexistence.

„Arrinci, jsi na řadě,“ vyzval Surws princeznu, jenže ta s nezájmem bloudila pohledem kdesi po obzoru. Kapitán se už-už nadechoval, aby zopakoval příkaz v důraznějším tónu, když ho předešel Trebwr.

„Nesmíme být tak neomalení,“ prohlásil a přišel k Arrinci. „Je pochopitelné, že princezna neumí střílet. To bývá u princezen zvykem. Nemyslím, že by bylo moudré Její Výsost nutit, aby se tu ztrapňovala, co, otče? Mám nápad: vezmu si Aranii stranou a pomalu, v klidu, jí naučím aspoň základy střelby. Souhlasíš?“

„Dobrý nápad,“ přitakal Surws a bylo vidět, že je na syna hrdý. „Udělejte to tak! My zatím budeme pokračovat ve výcviku!“

Arrinci se střetla pohledem s Arsiou, ale ten se mezitím přitočil k Twllipsovi.

„Proč jsi střílel vedle?“ zeptal se ho tiše.

Navigátor sebou trhl. „Co? Nemáš pravdu. Nevyšlo to. Toť vše.“

„Jsi špatný lhář a dobrý střelec. Tak co mi povíš?“

Twllips si zhluboka povzdychl. Podíval se po kapitánovi, zda není v doslechu, a pak rychle, neochotně kývl. „Nechápeš? Nesmím být lepší než kapitán nebo jeho syn. Takový je na Mangwaxelle zákon. Oni jsou urozenější. A už dost o tom.“ Otočil se a přebíjel zásobník, jako by to byla nejdůležitější věc na světě.

„Tak pojď, princezno,“ vyzýval mezitím už asi potřetí Trebwr Aranii. „Ať to nezdržujeme!“

Arxen se rozhodl opět zasáhnout. „Její Výsost půjde tam, kam bude sama chtít, a s tím, s kým se jí zachce,“ prohlásil. „Není povinna akceptovat ničí návrhy.“

„To by ale Její Výsost musela být doopravdová!“ vycenil Trebwr zuby. „Co?! Že byste se už konečně přiznali co jste za zločince!“

„Zmlkni,“ postavil se Arxen mezi princeznu a nasupeného mladíka. Nikdo si nevšiml osmi mihotavých stínů, které střelbítá Arxenova myšlenka okamžitě zahnala zpět do mimoprostoru. Ne, teď vůbec není garda potřeba.

„Nebo co, ty ostrostřelče-?!“ Trebwr vybouřil svoje mohutné svaly.

„Nebo si to můžeme vyříkat hned tady,“ sekal Arxen slova jak úlomky ledu. „Máš v ruce nabitou zbraň. Proč jí nepoužiješ?!“ To bylo řečeno velmi vyzývavě a všem přihlížejícím se sevřelo srdce.

„Neříkej to dvakrát!“ procedil Trebwr výhrůžně mezi zuby a pozdvihl pušku.

Pak se něco stalo a najednou Trebwr ležel na zemi a Arxen stál vedle něj s jeho puškou ležérně přehozenou přes rameno. Zavládlo hluboké ticho.

„Zaražte! Stát!“ vzkřikl konečně kapitán. „Zbláznili jste se?! Chcete se snad střílet!? Hned toho nechte!“ Rozzlobeně k nim rázoval. Trebwr se zmateně hrabal na nohy; vůbec nechápal, jak se mu to stalo.

„Co to má znamenat!“ dorazil k nim kapitán.

„Upadlo mu tělo,“ usmál se mírně Arxen. „Tak jsem mu podržel pušku, než se zvedne.“

Surws se mocně nadechl, ale tváří v tvář Arxenově klidu ho opustila odvaha. Zlostině sevřel rty a chvílu přemýšlel, co dál. „Pokračujeme!“ zvolal nakonec, a dodal: „Pokud takzvaná princezna nebude chtít, nemusí se zúčastňovat... ne že bych uznával ehm... neprokázanou urozenost, ale nebudu ženu nutit bojovat.“ Našel elegantní východisko z trapné situace. „A žádné další roztržky! Jasně!“ Mávl rukou: „Trebwre! Sem ke mně půjdeš!“

Nasupený mladík se velmi neochotně odloukal ke kapitánovi. Arxen ho mlčky sledoval. Necítil zlost, jen znechucení. Arrinci jeho pocity sdílela.

Zbytek odpoledne pak trosečníci věnovali plýtvání střelivem. Byla to fraška k popukání. Ale když se večer vraceli do korábu, chtěl Trebwr ve vstupu Arxena velmi neomaleně udeřit loktem. I když byl útok veden zezadu, Arxen ho včas zpozoroval a uhnul se - výrostkův loket zaduněl na pancíři rakety.

„Nemůžeš se vejít do dveří?“ pousmál se Arxen.

„My dva si to jednou spolu vyřídíme,“ sykl Trebwr vztekle, ale útok nechtěl zopakovat. Bylo však jasné, že dnešní potupu nedokáže zapomenout.

Příští den se kosmonauté rozhodli ukázat mladé dvojici hnízdo robotů v předhoří Černých Skal. Dobře vyzbrojeni se vydali východním směrem. Překonali Malý Les docela jinou cestou, než která vedla k troskám, a po čtyřech hodinách s největší ostražitostí zalehli do vysoké trávy na kraji lesa.

„Támhle!“ ukázal Surws Arsiiovi a podal mu dalekohled. Údolí, do kterého hleděli, končilo vpravo skalním svahem, kdežto v levé části vedlo průsmykem kamsi za pohoří. Na svahu, asi sedm kilometrů daleko, bylo možno spatřit podivné, přičaplé konstrukce a neforemné stavby z narezlých plátů. Tam bylo hnízdo robotů. Bylo zvoleno opravdu výhodně - umožňovalo přehled o celém okolí a samo nebylo snadno napadnutelné. Nic převratného však tento pohled nepřinesl.

Twllips ukazoval Arsiiovi stopy střelby, kterou na ně roboti nedávno vedli, když tu byli na průzkumu. Jen tak tak se jim podařilo uprchnout. Arsia byl sice toho mínění, že není být na co pyšný, když se vyzvědač

prozradí, ale nechal si to pro sebe.

Společně prošli ještě kus okraje lesa až k invazní cestě, po které roboti vedli útok na Modchidecho. Souběžně s ní se pak vraceli zpět do korábu. Jedině Arxen, kterému nikdy nic neuniklo, si všiml nejasných stop, které po cestě potkali. Nepatřily robotům a nebyly nikterak staré. Arxen neviděl důvod, proč by se o svůj objev měl s někým dělit.

Vrátili se bez problémů, akorát Surws chvíli marně hledal klíč. Už se začal obávat, že ho vytrousil někde v pralese, když ho konečně našel v jedné z kapes.

„To jsem blázen! Do téhle kapsy ho přece nikdy nedávám!“ vrtěl nechápavě hlavou. Arxen střelil okem po princezně. Vsadil by krk, že tohle bylo její drobné teleportační šibalství.

Zbytek dne strávil Foronep čištěním a údržbou zbraní. Arxen mu nadšeně pomáhal.

*

8: ANTARIO

„Pojďme se podívat na Girbona!“ prohlásil Twllips hned ráno druhého dne. „Třeba bychom z něj mohli něco odmontovat. Co říkáte?“

Trebwr okamžitě radostně souhlasil, stejně tak Bwan a Foronep. Na kapitánovi sice bylo vidět, že měl v úmyslu něco jiného, ale i jeho nakonec ten návrh zlákal.

„Vy s námi nepůjdete?“ otočil se Foronep na mladou dvojici.

„Půjdeme, ale jen kousek, na kraj Bílé Řeky. My už jsme Girbona viděli, raději se vykoupe.“

„Dobré rozhodnutí,“ pravil pak Surws po straně Arxenovi. „Jsem rád, že jste se konečně rozhodli odbývat vaše kacířské zábavy tak, aby mi to nepohoršovalo posádku.“ Arsia to přijal pokrčením ramen. Zanedlouho se celá společnost vydala na severovýchod. u Bílé Řeky se kosmonauté rozloučili s Arsiou a Aranii a pospíchali na sever, aby byli do večera zpátky.

„Co máš za lubem?“ obrátila se na svého přítele princezna. Dobře tušila, že Arsia neřekl pravý důvod svého konání.

„Prohlédneme si blíže ty stopy, co jsme včera viděli,“ řekl.

>Mohu něco říci?< ozval se mu v hlavě známý hlas.

>Ne,< odpověděl mladík a tak se jeho ochránce odmlčel.

„Stopy v pralese nejsou důležité. Určitě je zanechal někdo, kdo pralesem jen procházel. Stačí jít po okraji, abychom našli místo, kde-“ Zmlkl v půli slova a okamžitě zalehl. Teprve pak si uvědomil, že princezna už dávno nikde není vidět.

„Jsi vážně skvělý!“ ozval se její hlas ze vzduchu, kde před okamžikem stála. Nebylo to myšleno ironicky. Princezna žasla, že byl nějaký technik schopen spatřit neznámého příchozího téměř nastejno s ní. Arxen důkladně zaostřil do prázdna a s vypětím pozornosti stačil zaznamenat jemné, nepatrně rozřesené pásma v čistém vzduchu - okraj princezniny zóny neviditelnosti, do níž se ukryla. Potřásl hlavou. Spatřit nepřitele jako první byla základní podmínka přežití. Aniž zvedal hlavu, vyslal k neznámému objektu svůj šestý smysl. Byl to hominid a nebyl to člověk.

„Počkáme si. Zatím zůstaneme schovaní.“ řekl a aktivoval svůj maskovací generátor. Arxenovy obrysy se rozmlžily a následně rozplynuly jako dým. Jeho technické vybavení dokázalo s plným nasazením totéž, co Arrinci svou jedinou ledabylou myšlenkou. Teď už mohl bez obav vstát.

Neznámý se rychle blížil. Neviditelní prakticky pro jakékoliv spektrum kromě gravitační detekce, pomalu křížovali jeho směr. Byl to jakýsi modrolesklý android. Se zbraní v ruce klusal přímo k Modchidechi. Arxen soustředěně zaostřil. Ze vzdálenosti půl kilometru byl schopen přečíst i výrobní číslo vetřelcovy zbraně. Byl to nějaký typ Berkjoworského pulsátoru, tedy zbraň poněkud zastaralá, ale robustní, účinná a spolehlivá. Byl zajištěný - což znovu potvrzovalo, že android nemá nepřátelské úmysly. Žádná významná hrozba.

Bylo vidět, že neznámý tu cestu nekoná poprvé. Když dorazil ke korábu, nejprve velice pečlivě prohlédl připojený bagr. Odběhl k příkopu a zase se vrátil. Běhal velmi rychle a byl výtečně animován. Nezdálo se, že by měl nepřátelské úmysly, spíš připomínal nenechavého turistu. Po rampě vyběhl ke dveřím, otevřel si a vešel do rakety. Elektronický zámek pro něj zjevně nepředstavoval problém.

„Surws asi nemá zdání, kdo všechno se mu prochází po palubě,“ usmál se Arsia. „Pojďme!“ Přesunuli se zpět ke korábu a zůstali stát se naproti východu.

>Co tam dělá?< zeptal se Arisa Štítu.

>Právě marně zkouší otevřít vaše zavazadla.<

>Jak dlouho tam ještě bude tvrdnout?<

>Nemáš kam chvátat. Prve jsi mně nepustil ke slovu, teď ti to už řeknu. Ty stopy byly jeho.<

>Tak tím lépe,< uzavřel mladík bleskovou výměnu informací a opět upřel pozornost na výstupní uzávěr.

Konečně se dočkali. Vstup se otevřel a android vyšel ven. Právě když svědomitě zamykal, vystoupila Aranii na začátek rampy a zrušila clonu neviditelnosti. Android se rázem otočil, ale nepozvedl zbraň. Pak Arrinci pokynula rukou: *Zdravím tě*. Její myšlenky pronikaly lehce přímo do jeho umělého mozku.

Negganci dokázali komunikovat s kýmkoliv.

„Kdo jsi - a jak jsi mě našla? Co chceš dělat?“ zahrnul jí otázkami.

A co ty tady děláš?

„Já- já...“ Má velmi lidský vzorec chování, pomyslela si. Jemně, aby ho nepoškodila, mu prozkoumala schémata chování. Nezvykle věrný otisk lidské duše, pomyslela si. Na škodu to určitě nebude.

„Nesmíš mě prozradit!“ řekl android najednou a potrásl pulsátorem.

Pokud ti to pomůže, tak mě bez obav zastřel, pousmála se vlídně.

„Ne!“ vykřikl zděšeně android a zahodil zbraň do prachu. „Vždyť sama víš, že bych nemohl vystřelit!“

Vím. Jen jsem chtěla, abys to pochopil i ty, sdělila a ukázala na pulsátor: Seber si zbraň. Víš, i kdybys chtěl, stejně bys mě nemohl ohrozit. Tři kroky vedle se zviditelněl Arsia. Android si nešťastně sedl: „Takže prozrazen!“

„Objeven určitě. O prozrazení nebyla řeč,“ pravil mladík.

Android ho upřeně sledoval. „Vidím na vašich pohybech, že jste nebezpeční lidé. Ale opravdu si myslíte, že byste byli schopni se se mnou měřit, pokud bych se rozhodl aktivně bránit?“

„Myslím.“

„Ale já jsem android, mladý muži!“

„Všiml jsem si.“

„Jistě, vidím, že jsi profesionál. Musíš znát své síly. Opravdu by ses mi dokázal postavit? Bez urážky - nemyslím, že bych měl na téhle planetě rovného soupeře!“

„Postavil jsem se jinačím, postavím se i tobě,“ opáčil mladík. „Možná ti něco napoví mé jméno: Arxen Arsia z rodu Lastakarijců.“

„Arsia!“ Android bezmála vyskočil leknutím. Na vteřinu se zahleděl do sebe, to jak konfrontoval to, co viděl, s databankou na svém mateřském korábu. „Opravdu jsi to ty! No jistě... kdo by tě neznal! Nejslavnější lovec osmi galaxií, potomek vítěze Trallongajského turnaje a přemohitele Hórgandéva! Ale u všech sluncí, co děláš tady, na Planetě Ztracených?“

„Hrajeme si s někým na schovávanou,“ prohloubil se Arxenův úsměv. „A ty, milý čmuchale?“

„U Velkého Třesku! Já jsem se doposud ani nepředstavil! Říkám si Antario a můj koráb Nethow kotví pětapadesát kilometrů severovýchodně odtud, na odvrácené straně Zářícího Pohoří. Žiji zde už víc jak sto oběhů téhle požehnané planety. Za tu dobu tu havarovalo pět kosmických korábů a spadlo něco přes třicet sond a průzkumných modulů. Opravdu - pravá země hojnosti! Vím co říkám - mým koníčkem bylo dříve hlavně schovávaná se před mými původními pány. Teď už jenom sběratelství. Mám dost dobrodružného života v širším vesmíru. Do této rakety chodím z čiré zvědavosti. Netušil jsem, že ty věci uvnitř patří někomu tak slavnému, to bych se jinak neodvážil.“

„Nezačíněj s tím zase,“ mávl mladík rukou. „Raději mi pověz, jak se lze dostat od tebe až sem. V Průsmyku Statečných přece slídí roboti, nebo ne?“

„Ti plechoví nešťastníci? Dostali se sem před patnácti oběhy s katastrofou obřího dopravníku, co nouzově přistál na okraji Pusté Pouště. Zdá se, že pro mě mají nějakou slabost. Dodnes jsem s nimi neměl problémy. Kdykoliv se potkáme, zastaví se a sledují mě. Jen se dívají a když se vzdálím, jdou zase po své práci. Nepřekážíme si navzájem.“

„Nelezou ti do Nethowu?“

„Nikoliv! Mám takřkajíc přede dveřmi velkého ochránce.“

„Myslíš to centrum nestabilní energie v jednom z údolí Zářícího Pohoří?“

„Přesně tak.“

„To máš tedy pěkné sousedy!“

„Ale kdež!“ smál se Antario. „Všichni si myslí, že je to reaktor, který může každou chvíli vybuchnout. Jen já - a teď vy - víme, že to není pravda. Jedním z důvodů proč je ten, že ho ovládám ze svého korábu. Vytvořil jsem zdání hrozby, abych nebyl ve svém soukromí rušen. Zatím mi to vychází. A sem cestuji severní oklikou. Mám času dost.“

Spokojeně se usmíval. „Apropó - ten tah s Girbonem byl vynikající! Už tehdy mi došlo, že nebudete jen tak někdo, ale kdež bych si pomyslel...! Kde máte koráb? Nezpozoroval jsem za poslední dva roky ničí přistání?“

„My Lastakarijci máme své metody,“ pravil Arsia a android už nenaléhal.

Ještě k tobě, pravila pak Arrinci. Říkals, že ses skrýval před svými pány. Ty nejsi zas tak horlivým vyznavačem víry Tří zákonů robotiky, vid’?

„Jsem, ó vznešená krásko!“ vykřikl Antario zděšeně. „Jak bych mohl nebýt?“

Jak se to tedy srovnává s tím, co děláš?

„Vysvětlení je prosté,“ usmíval se jejich nový společník. „Moji pánové mě využívali... k jistě nelegální činnosti. Samosebou se po nich často střílelo. Nastavoval jsem střelám své tělo, dokud jsem nepochopil,

kde byla chyba. A tak když přistáli na O'Knoku a nařídili mi, abych se zatím vhodně postaral o koráb, vyplnil jsem jejich rozkaz... trochu podle svého. Prostě jsem sebral koráb a zmizel. S jejich bohatstvím jim nemohlo nic chybět a nemajíce koráb, nemohou se nadále tak lehkomyšlně vystavovat nebezpečí. O'Knok je velmi malebná, mírumilovná a hlavně odlehlá planeta a nemá vlastní kosmické strojírný. Svým činem jsem zajistil svým pánům bezpečný zbytek života v rekreačním ráji. Tak jsem dostal v Trojjediný zákon robotiky.“ Na takové vysvětlení šlo odpovědět jedině smíchem.

Antario sdělil mladým několik dalších údajů o okolí Modchideche a srdečně je zval na návštěvu svého korábu. Celý se rozzářil radostí, když mu to bylo přislíbeno. Zakrátko nato se rozloučili a android zmizel v Malém Lese.

Kosmonauté se vrátili celí vysílení těsně po soumraku. Dlouhá cesta je připravila o všechny síly a aniž večeřeli, svalili se na lůžka a upadli do spánku.

Ráno bylo v Modchidechi jako po vymření. Všichni Mangwaxellané dospávali. Mladí je nehodlali budit.

Počkej, zadržela Arrinci Arxena, když chtěl jít po schodech. Dnes tě povedu zase já, ano? Jemně uchopila jeho dlaň a - v příští sekundě stáli na rosou pokryté planině před korábem. Ruku v ruce odešli chladným svítáním směrem na jih.

*

9: PRINCIP PRÁCE S VESMÍREM

Věděli, že když se budou držet toku Bílé řeky, dorazí po nějakých dvaadvaceti kilometrech k troskám Beta 1, ležícím kousek od Jezera Smrti. Kosmonauté se o Beta 1 zmínili jen potud, že si tam občas chodí pro elektroniku. Arxen byl proto zvědav, jak ono proslulé naleziště vypadá.

Cestu nemuseli hledat, neboť již dávno si jí trosečníci označili proužky reflexní umělé hmoty. Všude vládl klid, jen náhlé porывy větru prolétaly hradbou Jižního Pralesa, který se táhl jako temná stěna po jejich pravé ruce. Byl temný a lákavý, ale dnes měli namířeno jinam. Po dvou hodinách levitace, prostrádané během a klidnou chůzí, dorazili k dolní nádrži. Zde se Bílá Řeka rozlévala do malého jezírka, které nebylo širší než tisíc kroků. Voda v něm byla mělká a příjemně prohřátá dopoledním sluncem. Od tohoto místa se však tok Bílé řeky stával prudkým, skákal přes podivné černé kameny a proplétal se mezi orezlými troskami. Současně se podél obou břehů počaly zvedat čím dál srážnější svahy, které zanedlouho sevřely řeku do úzkého a hlubokého kaňonu. To se ale již tok zklidňoval a vzápětí dvojice stanula na břehu Jezera Smrti.

Tato obrovská, v jižní části přes jedenáct kilometrů široká, vodní plocha byla vskutku hodna svého pojmenování. Odkudsi ze severu pokrýval vodu černý, děsivě vyhlížející povlak jakési neznámé látky, z něhož bez ustání vyrážely okem znatelné výtrysky zažloutlého dýmu. I vzduch kolem jezera byl prosycen zápachem nejasného nebezpečí. Ovšem záření vycházející z kontejnerů, ležících na mělkém dně, už bylo reálné.

Ta radioaktivita opravdu není přitažlivý jev, řekla princezna.

Nedívím se, proč tak Mangwaxellané jezero pojmenovali, přikývl v duchu Arsia. Úroveň radiace byla na břehu tak vysoká, že by každý delší pobyt byl pro běžného tvora smrtící. Oba výletníci však mohli na toto nebezpečí pohlížet jen jako na drobné cestovatelské nepohodlí.

Dlouho mlčky hleděli na obraz děsivé zkázy. Okraje jezera byly posety nánosy odpadků. V černém, olejovitě slizkém bahně se válely rezaté úlomky, plastové trosky, kusy jakýchsi konstrukcí a jiné nerozpoznatelné věci, propletené chumáči drátů a optických vláken.

„Tudy opravdu ne,“ řekli svorně a kráčeli přímo k jihu na místo, označené jako Beta 1. To, co vypadalo z dálky jako duhová křídla, byly ve skutečnosti obrovské články solárních panelů.

Když přišli blíž, poznali, že tento koráb byl patrně dokonalejší než Modchidecho. Ale teď z něj ležela na travnaté pláni jen čelní část, okřídlená napůl roztavenými a rozervanými pláty fotonových článků. Po bližším ohlédnutí poznali, že to jsou panely na biologické bázi, které svou účinností mnohonásobně předčí obdobné články polovodičové. Tato sluneční elektrárna by dokázala zásobovat celý Modchidecho, pokud by se někdy dostal na oběžnou dráhu.

Zborcená stěna korábu byla dole porušena zubatým otvorem. Tudy se zřejmě kosmonauté dostali dovnitř. Na odmontovaných krytech a odervaném vedení bylo vidět, že si tu počínali jako doma. Také navigační sekce jevila známky značného rozkladu. Trosečníci zřejmě odnesli celý navigační systém, ale těžko říci, zda se jim ho podařilo přizpůsobit k zastaralejší síti jejich korábu.

„Vezmu pár panelů,“ vzpomněl si Arxen. Princezna mu beze slova pomohla stočit pět nepoškozených panelů do úzké, ale těžké trubice, načež se vydali zpět ke břehu děsuplného jezera. K polednímu dorazili k řece Styru. Kolem se vznášel nepopsatelný puch jedovaté vody, která se s mastným klotkem ztěžka valila širokým a rozervaným řečištěm. Na holých srázech kolem ní nerostlo nic kromě odporných černofialových bodláků, které jediné se dokázaly uchytit v zamořené půdě. Místy až několikametrové hromady zčernalých trosek ukazovaly na to, že výtok byl občas zatarasen odpadky. Ale mrtvá voda si vždy prorazila cestu. Tok Styru mířil přímo k jihu, kde vstupoval do Znamého Lesa, poslední oblasti, kterou trosečníci kdy navštívili. Hned za ním byl vidět okraj Neznámého Lesa, který zůstal kosmonautům nepřístupný, jelikož ho oddělovala řeka.

Po půl hodiny hledání úžiny usoudili, že se přes jedovatý Styru opravdu nedostanou. Arrinci by mohla

použít levitace nebo teleportace, ale považovala by to za bezohledné vůči Arsiovi. Mladík to také tak pochopil, i když s jeho Štítem pro něj řeka nebyla žádnou překážkou. Chránil se ale dát sebemeně najevo, že má svého tajného ochránce.

„Chceš si vyvolat svůj teleportér?“ obrátila se na něj konečně Aranii. Tak, jako měl Arxen uschovanou svou gardu, měl s sebou i stejným způsobem ukrytý celý obrovský sklad všemožných technických pomůcek. Bylo to svým způsobem geniálně prosté; nemusel nikdy nic nosit, a když cokoliv potřeboval, vyvolal si to rovnou z mimoprostoru.

„Nechce se mi letět,“ odpověděl. „Mám čím dál větší pocit, jako bych použitím běžných prostředků znesvěcoval tenhle muzeální svět... Pokusím se to vyřešit primitivními prostředky, ano?“

Nikdy jsem nebyla přímou součástí prehistorické simulace, usmála se potěšeně. „Bude mi ctí, pokud budu moci pozorovat takového odborníka, jakým bezesporu jsi,“ dodala nahlas.

„Vrátíme se,“ rozhodl Arxen. Vydali se zpět k severu, aby se pokusili přejít kolem Jezera Smrti přes jižní srázy Černých Skal, které byly viditelné i z místa, kde se nyní nacházeli.

Ostré a strmé hroty černého kamene však nevzbuzovaly moc důvěry. I trosečníci se pokoušeli Černé Skály zdolat, ale bezúspěšně. Arxen tomu ale nepřikládal důležitost. Měl dojem, že se spíše nemohli pořádně rozhlédnout z důvodů časové tísně, neboť - což stále nemohl pochopit - měli z jakéhosi důvodu strach z noci.

V půl čtvrté se utábořili na břehu Bílé řeky, asi pět kilometrů nad Jezerem Smrti. Průzračná a jiskřivá voda tohoto přítoku byla neuvěřitelným kontrastem k pekelným břehům jezera. Ohřáli si mangwaxellskou konzervu nevýrazné vitamínové kaše a zajedli to krajíčkem tvrdého, tmavého pečiva. Tím zlikvidovali vše ze zásob, které si s sebou vzali z Modchideche.

Doma vařili lépe, podotkla Arrinci a oba se rozesmáli. Každé srovnání jejich nynějšího postavení s předchozím životem v nich vždy vyvolalo veselí. Poté, co se dosyta vykoukali, překročili řeku a stanuli na nejjižnější okraji Malého Lesa. Čekalo je asi osmnáct kilometrů cesty podél jeho okraje, než se dostanou k útesům Černých Skal, pod nimiž se měla rozkládat Bažina Smrti. Ta je napájena z jezera a má prý i vlastní odtok, kterým je Černá Řeka, která ohraničuje kraj Pusté Pouště. Ale o tom budou přemýšlet až jestli se jim podaří tam dostat. Neztráceli čas a vyrazili.

Arxen se znovu pokoušel levitovat a princezna ho nadšeně povzbuzovala. Protože dokázal jedním skokem překonat už i šedesát metrů, myslel si Arxen, že se přece jen mohl pokusit zdolat údolí řeky Styrx; pak ho ale napadlo, že princezna asi moc dobře věděla, proč ho nevybídla aby to zkusil, a mlčel a snažil se zlepšit.

Pořád se snažím ti to vysvětlit, vrtěla nad ním Arrinci jemně hlavou. *Neper se s vesmírem! Nestav svou sílu proti němu, jinak prohraješ.*

„Když se chci zvednout, musím ale překonat gravitaci!“ namítl vypětím vůle v obličeji zrudlý Arxen.

„Ach, ty můj barbare...“ povzdechla. *Pokus se na vesmír podívat jako na svého služebníka, ne jako soupeře...*

„Uf! Tak ukaž!“ přistál Arxen na zemi. Princezna se jemně snesla vedle něj. Mávla rukou do širého prostoru: *Zkus se na své okolí podívat... jinýma očima.*

„Nechceš mi půjčit svoje?“ poohlédl se k ní. Krátce zauvažovala: *Opatrně to zkusíme. Uvolni se, drahý.*

Mladík poslechl a v představách se mu najednou objevil...

„Au!“ Mimovolně uskočil a zatřásl hlavou.

„Promiň, prosím!“ zvolala polekaně.

„Nic mi není,“ uklidňoval jí hned. „Ale asi jsem na to nebyl... připravený.“

„Nebudu to zkoušet,“ řekla rozhodně. „Nerada bych ti ubližovala.“

>Měla dobrou vůli, ale zabilo by tě to, kdybych v pravou chvíli nezasáhl,< ozvalo se mu v myšlenkách.

„Přesto myslím, že jsem něco zahlédl,“ pokusil se Arsia z bolavé hlavy vydolovat vzpomínku na to, co jakoby zášlehem blesku ozářilo celý svět nikdy nepoznaným, strašlivě odlišným a smrtelně komplikovaným obrazem...

>Chceš to umět ještě lépe než to umí tvá princezna?< pokračoval dobře známý hlas. >Stačí říci. Jsem tu od toho.<

>Neuč mě to. Jen mi to vysvětlí.<

>Už to víš,< oznámil chladný hlas. Arxen zlehka zapátral ve své paměti.

„Už tě chápu,“ usmál se na Arrinci.

Opravdu? tázala se překvapeně. No to je báječné! Tak povídej!

„Mělas pravdu,“ počal vykládat, zatímco se znovu vznesl a levitoval dlouhým skokem nad krajinou. „Zatímco já k levitaci používám svou vlastní energii, ty na to jdeš mnohem lépe. Využíváš... jak bych to řekl... rovnovážného zákona světa kolem nás. Když chceš něco udělat, nenamáháš se sama; prostě jen zlehounka ťukneš do vhodného místa a porušíš rovnováhu. A samozáchovné mechanismy časoprostoru pochopitelně onu nerovnováhu okamžitě zacelí... a výsledkem je, že se děje to, co ty chceš. Uvedu

příklad.“

Přistál a ukázal na dva nevelké kameny. „Já si ten kámen podám tak, že ho popadnu silou vůle a přervu ho prostorem do své ruky. Jenže ty prostě přemluvíš časoprostor a nakukáš mu, že ten kámen má správně ležet v tvé ruce a ne támhle, a zblblý časoprostor domnělou chybou okamžitě napraví.“

„Arxene,“ vydechla ohromeně Aranii.

„Copak?“ znejistěl trošku.

Tys'... tys to řekl úplně přesně! To je úžasné!

„Nepřeháněj, milá moje. Sama jsi to přece chtěla.“

Nikdo z Negganců by neuvěřil, že je možné slovy sdělit princip práce s vesmírem. Ale tys to dokázal! To znamená, že tomu rozumíš! Chápeš už tedy, kde jsi dělal chybu?

„Myslím že ano. Ale - nezlob se - zůstanu u své metody.“

„Proč?“ zašeptala.

„Představ si, že bych se to naučil... Začal bych to dělat jako ty. Ale... spolu s tím bych viděl svět kolem sebe jinak a tak bych se stal někým jiným, než sám sebou. Rozumíš?“

Je mi to jasné, sklonila hlavu. Pak ale zvedla pohled a usmála se: Odpusť. Nebylo to ode mně hezké. Zůstaň tím, čím jsi. Vždyť i proto tě mám tak ráda... vyrazíme dál?

„Tak letíme!“ zvolal Arxen a mocným odrazem vylétl nad koruny stromů. Vznášení pomocí vlastní vůle však bylo příliš vyčerpávající a Arxen po nějaké době přešel opět do svého tryskového běhu.

Trasu, která by kosmonautům trvala nejméně dvě hodiny, zvládli mladí za necelých dvacet minut. Zpomalili a nakonec zastavili, když les počal přecházet do bažiny. V trávě se začaly množit černé louže, vegetace se stala nižší a rozložitější a půda se leckde mírně pohupovala. Když opatrně přeskákali podél kmenů až na okraj, spatřili plochou pláň, porostlou kobercem divné, namodralé kapradiny, která se v dále ztrácela v mlžné oparu. Po levé straně se strmě tyčily srázy Černých Skal. Na první pohled se tudy nedalo projít, ale Arsia doufal, že při bližším průzkumu přece jen nějakou cestu objeví.

Dnes už na to ale nebyl čas. Slunce se počínalo sklánět k obzoru a soumrak na Swarpu trvá velmi krátce. Bylo nutno vyhledat vhodné místo k noclehu.

„Najdeme něco na okraji skal,“ navrhl Arxen a Arrinci souhlasila. Rychle dosáhli předhoří, kde mezi nízkými, huňatými stromky našli množství puklin a jeskyní. Vybrali si tu, kterou považovali za nejvhodnější a připravili si nocleh. Když byli s touto činností hotovi, zbývalo do tmy asi půl hodiny. Jako správní turisté si sedli, Arxen vzal princeznu kolem ramen a dívali se beze slov na západ slunce. Nikdo neví, co jim táhlo hlavami a není snad ani radno po tom pátrat. S příchodem tmy se uložili ke spánku, aniž drželi hlídky.

*

10: CHLAPOJED

Arxen se probudil s pocitem naprosté prázdnoty v hlavě. Rázem zapomněl, co se mu zdálo, a současně si uvědomil, že drží v ruce pistoli. Ve směru hlavně se na nepatrně světlejším pozadí hvězdného nebe rýsoval obludný stín.

Ani ho to nepřekvapilo - koneckonců takovéto reakce byly důsledkem jeho schopnosti přežít. Když se obrovská černá hmota poněkud nadzvedla, Arsia rozeznal obrovité pracky a bachratý trup. Chlapojed, pomyslel si. Další, co má smůlu. V mozku vnímal telepatické hlášení svých robodžinů, kteří oznamovali, že jsou v pohotovosti. Nepotřebuji vás, zahnal je rychlou myšlenkou.

Jenže ještě jiná slova bezzvučně vplula do jeho vědomí.

Nestřílej, Arxene, ozval se mu v hlavě princeznin hlas. To není nepřítel. To je jenom chlapojed.

Málem by se rozesmál. Krásně to řekla: jenom chlapojed! Dravec, před kterým se Mangwaxellané třáslí strachy, obávaný požírač, obrovitý pralesní muž. Ucítit vedle sebe pohyb a Arrinci se postavila o krok dopředu. Černá obluda se hrozivě vztyčila a rozpřáhla obrovské paže-

Pistole mladíka pálila v dlani. Inteligentní zbraň viděla nebezpečí, ale protože byl její pán a vládce vzhůru, poslušně čekala na myšlenkový povel k palbě. Ten však nepřicházel a pistole se dostala se svým krátkým rozumem do svízelné situace. Má i nadále vyčkávat na povel anebo snad nastala chvíle, kdy se musí o pánovu bezpečnost starat sama nezávisle na jeho vědomí?

Aranii tiše stála a obr se nerozhodně kýval na dosah před ní a vydával hluboké mručení. Těžký dech vyrazil náhle z krabaté tlamy a obluda se spustila na všechny čtyři. Nečekaně se sklonila, stočila se do klubka a s táhlým funěním zůstala ležet.

Je moc osamělý a moc zklamaný touto planetou, řekla Arrinci, když se ukládala zpět na své lůžko. Promluvila jsem si s ním a naplnila jsem ho štěstím. Je teď můj přítel.

„Ale můj ne,“ odvětil mladík. „Co s ním bude ráno?“

Zavede nás na druhou stranu pohoří.

Arxen se pousmál. Tak elegantní řešení ho nenapadlo. Klidně by chlapojeda odstřelil a zítra by mohl hledat stezku přes hory jak mourovatý. Kdepak, jako techničan se nemůže rovnat žádnému z Negganců.

>To proto, že mě nechceš poslouchat,< ozval se mu v hlavě druhý důvěrně známý hlas, ale to už se mladík propadal do spánku a neměl chuť odpovídat. Teď už mohli spát opravdu klidně. Strašnější dravec, než ten, co udatně chrápal pár kroků od nich, ve Swarpské přírodě nežil.

*

11: TANKEM NA PIRÁTSKOU ZÁKLADNU

Mladík se probudil stejným okamžikem, jako se pohnul chlapojed. Jak to odpovídalo jeho reflexům, vrátil se do reality s pistolí namířenou na probouzející se obludu. Teprve pak si vzpomněl na noční příhodu. Tázavě se ohlédl na princeznu, která se vznášela v dokonalé pozici u stěny jeskyně vlevo od něj. Otevřela oči, spustila nohy na zem a usmála se v odpověď. Její úsměv byl trochu provinilý. Nikdo se nedokázal přiblížit k Arxenovi, aniž by se mladík okamžitě nevzbudil. První, kdo to dovedl, byla právě Arrinci a mladíka to zpočátku nesmírně deptalo. Teprve později pochopil, že bez Štítu nemá v tomto ohledu proti Neggancům žádnou šanci a smířil se s tím.

Stejně tomu bylo i onoho vlahého rána. Nabručeně se odvrátil a ze svého neviditelného skladu vylovil jakousi přepychovou potravu, ale Aranii ho zezadu obejmula a nedala pokoj, dokud se nepolíbili. Monstrum, které se s chrochtáním a supěním postavilo na nohy, na ně hladově upíralo svá rudá, zapadlá očka.

Arrinci s nesmírným zaujetím sledovala, jak Arsia shání vhodné rostliny na troud a žasla, když pomocí dvou kamenů křesáním zapálil malý ohniček. Nasídlali se a připravili k pochodu.

„Nech to být,“ řekla tiše princezna, když Arsia chtěl zvednout těžký svitek solárních panelů. *On to poneše.* Pokynula a lesní muž opravdu neohrabaně vzal náklad do svých strašlivých pracek a vykročil kamsi do stráně. Ač se to nezdálo, tempo pochodu bylo dost rychlé a přitom to nevypadalo, že by chlapojed nějak chvátal. Arxen i Aranii však museli co chvíli popolétat, aby ho neztratili z dohledu.

Po čtvrt hodině náhle chlapojed zabočil do jedné úzké rozsedliny. Protlačil se hustým porostem a přitom ztratil solární panely. Arxen se pro ně mlčky sehnul, když v ten moment se křoví rozevřelo a obluda se zase objevila. Bylo vidět, že zjistila ztrátu svého zavazadla a poslušna neznámého vnitřního hlasu, vrátila se pro něj. Arxen to však nečekal a než si svůj úlek vůbec stačil uvědomit, ocitla se jeho pistole s bolestným prasknutím zvukové vlny v palebné poloze - jen tak tak stačil zadržet výstřel! Stejným okamžikem odvolal objevivší se, jakoby z tušové tmy vyřezané, siluety ochranných robodžinů.

Chlapojed byl tak blízko, že se hlaveň levitující pistole téměř dotýkala jeho krabaté lebky. Několik sekund si oba hleděli z bezprostřední blízkosti z ústí do očí. Arsia jakoby viděl v rudé žhoucím pohledu zběsilou nenávist, tu ukrutnou chuť, se kterou by ho příšera pohltila svým chřtánem, a od které ho dělila jen nepatrná, tenoučká hranice Arrincina telepatického příkazu a pistole se třásla ve vzduchu nejvyšším rozčilením. Už-už se zdálo, že vrozená dravost překoná hypnotickou blokádu, ale chlapojed najednou zafuněl, sebral panely a zmizel v porostu.

Pistole podmračeně odpulpa zpět do pouzdra. Na rameno se mu zlehka položila princeznina ruka. *Snad jsi mu nechtěl ublížit, drahý?*

„Tohle ať mi víckrát nedělá,“ odfrkl Arxen. „Nebylo to nic příjemného. Stačilo, aby se ještě víc zamračil a můj gardista by mu urazil kebuli. A navíc musím pořád krotit svojí pistoli...“

Upřeně se na něj zadívala: *Ach... Ty mi nevěříš?!*

Arxen by se v tom okamžiku nejraději propadl hanbou. Samozřejmě, že jí bezmezně věřil! Ale jen nesnadno v sobě dokázal ovládat reflexy celoživotního výcviku. Situace, v níž se nacházel, na něj kladla krajně protichůdné požadavky. Fakt, že se musel mít sám před sebou na pozoru, ho znepokojoval a oslaboval jeho sebejistotu.

„Já...“ vydechl, ale Aranii ho umlčela polibkem. *Odpust', Arxene. To nebyla ode mně dobrá poznámka. Omlouvám se - už se to nestane. Dobré?*

Zatřásl hlavou. „Víš, jak mi je?“ řekl pak hořce. „Ne, nevíš! Nikdo z vás nedokáže pochopit techničanskou duši! A když ti přidělávám problémy, ještě se mi za to omlouváš. Prosím, jsem proti tobě primitiv; tak se ke mně chovej jako k primitivovi, ale ne jako k pitomci!“

„Nechtěla jsem se tě dotknout,“ objevily se v krásných Arrinciných očích slzy. „Právě proto, že tě mám ráda, se dopouštím tak hloupých přehmatů...“

„Zbytečně jsem si připadal ukřivděný, a už raději mlč,“ políbil jí laskavě Arxen. „Nebo se do toho oba zamotáme, až nebudeme vědět kudy kam. Místo toho pojďme, musíme dohnat našeho horského průvodce.“

Ulehčeně se usmála a Arxen přidal ještě pár něžností. Pro dvě tak nesmírně rozdílné bytosti nebylo vůbec lehké udržet mezi sebou harmonický vztah a oba byli rádi, že se přenesli přes drobné nedorozumění.

Za několika keři se ocitli v úzké, rozeklané puklině, jejíž stěny se uzavíraly na dosah nad hlavou. Tak to je ten tajný průchod, řekl si mladík. Samosebou že by ho žádný člověk neobjevil. Podobných křovin byly na předhoří tisíce a nikoho by nenapadlo prolézat je a hledat nějakou jeskyni. Chlapojeda vpředu už nebylo téměř vidět a museli si přichvátnout, aby ho dohonili. Světla ubývalo, kráčeli téměř potmě, takže si Arxen rozsvítil pomocí své pistole. Obr se ani neotočil - jeho vnitřní hlas mu to nedovolil.

Cesta podzemím trvala téměř pět hodin. Překonali nespočet srázů, spustili se do několika strží, jednou se museli brodit v nehybné, ledové vodě, ale nakonec spatřili ostrý paprsek světla a konečně vylezli celý prochladlí do horkého, slunečného dne. Bylo to úžasné - za zády měli neprostupné Černé Skály a před nimi, kam až oko dohlédlo, se rozprostírala Pustá Poušť. Obrovská, oslepujivě bílá plocha bez jediného záchytného bodu se zdála skutečně nekonečná.

„Tak mi to dej,“ bouchl Arxen chlapojeda do tvrdého ramene. Obluda po něm zašilhala, ale vtom se ozvala Arrinci. *Chceš se s tím vláčet? Jen ho nech. Co mi na této planetě chybělo, byl silný, ochotný a mlčenlivý sluha. Teď ho mám. Cítíš se snad ohrožen jeho přítomností po mém boku?* dodala škádlivě. Na to se dalo odpovědět jedině úsměvem.

Rychle sestoupili dolů. Východní strana skal se výrazně lišila od západní. Zde nebyly žádné křoviny ani porosty, skály tvořily tenké a vysoké jehly, zvrásněné pískem. Nárazový, horký vítr v sobě nesl jemný prach a nepříjemně pátil v očích. Napravo v dálce byla vidět matná šmouha Bažiny Smrti a dvojice zamířila tím směrem. Chlapojed se kymácel za nimi. Teď oni určovali cestu.

Už z dálky bylo možno pozorovat z písku trčící trsy horkem mumifikovaných kapradin a tenkého sítí, které ukazovaly frontovou linii, kde poušť sváděla krutý boj s bažinou. Postupně písku ubývalo a počaly se objevovat mělké louže plné rezaté vody, až došli na vybledlou travou porostlý pruh, ohraničující okraj blat. o něco jižněji bylo možno spatřit tenkou tmavou čáru - nejspíše Černou Řeku. Ale dvojici zaujalo něco jiného. Vpravo se travnatá kosa táhla daleko do bažiny a na ní byly vidět nějaké nesporně technické objekty. Zamířili tím směrem.

První, na co narazili, byla obrovitá kruhová louže asi šedesát metrů v průměru, přehrazující celou cestu. Chvilku jí zkoumali, kudy by se dala obejít. Jen stěží.

Zkusíš to? podívala se Arrinci na kamaráda. Když si myslí, že to mám zkusit, tak to dovedu, pomyslel si.

„To si piš,“ přikývl. Soustředil se a vzlétl. Ach ouvej! Nejspíš se nekoncentroval tak, jak chtěl - ještě nebyl ve dvou třetinách skoku a síly ho počaly opouštět. No přece tam nemůžu spadnout! Zatnul zuby, sebral všechnu vůli a ještě okamžik se udržel ve vzduchu. Skoro se mu to podařilo - dolétl téměř až na druhý kraj, kde se zabořil po kolena do řídkého bahna. Vydrápal se ven a znechuceně ho setřásal z nohou. Arrinci přistála vedle něj.

„To bylo vynikající,“ řekla obdivně.

„Že tě baví, dělat si ze mně pořád legraci,“ vrčel. „Už jsem udělal mnohem lepší skoky!“

Tomu nevěř, usmála se. *Ohlédni se nejdřív!*

Arxen poslechl a zděsil se - to, co se předtím zdálo být šedesátí metry, odhadl jediným pohledem na dobrých osmdesát! „Já - myslel jsem - “ došel mu dech.

Arrinci se tiše smála. *Odpusť, lásko. Změnila jsem tvé vnímání před skokem, takže se ti louže zdá mnohem menší. Myslela jsem, že na to máš, abys jí přelétl. Jenže kdybys viděl, jak je velká, nikdy bys to nezkusil. Vy techničani strašně moc podléháte vlastním klamným předpokladům. Tak jsem to zařídila takhle... Ale na druhou stranu tě ujišťuji, že jsem ti v letu nepomohla ani jednou. Přeskočil jsi jí opravdu jen svými vlastními silami.*

„Tak ti pěkně děkuji,“ snažil se mračit, ale nešlo mu to, musel se smát také.

Nemáš zač; ráda ti pomohu zvednout tvé sebevědomí!

„To mě mělo povzbudit nebo co nejvíc urazit?“ zašklebil se.

Nasadila strašlivě vážnou tvář. „Víš, kdybych si občas nedokázala, že jsem v něčem lepší než ty, propadla bych strašné depresi.“ Ale v očích jí jiskřilo a oba znovu vyprskli smíchem. Chlapojed se mezitím pokusil přebrodit. Zapadl do bahna až po pás, ale jeho neobyčejná síla mu pomohla se vyprostit. Teď divoce poskakoval na břehu a chraplavě štěkal na zrádné bláto.

>Proč jsi dovolil, aby ovlivnila mé smysly?!< obořil se Arxen v duchu na svého ochránce.

>Bylo to pro tvoje dobro. Nebo snad ne?<

>Vypadám před ní jako blázen. Jako Štít proti všem ranám máš přece chránit i mou pověst!<

>Teď jí máš lepší než předtím. Myslím, že pracuji dobře,< šklebil se hlas Štítu. Arxen to raději vzdal.

Teď už byla cesta volná a za chvilku poznali, že se blíží - k obrněnému konvoji! Vozidla, chráněná pancíři, stála zde bez pohybu jako monument nějakého dávného vojenského tažení. Ve víceméně pravidelné koloně tu stálo devět vozidel na pohled bez zjevného poškození!

Opatrně je obcházeli, ale nikde nečihala žádná hrozba. Nakonec se Arxen vyšvihl na jeden tank a spustil se dovnitř. Vše se zdálo neporušené. Tanky byly konstrukčně dokonalejší než bagr, neboť - jak rychle zjistil pomocí paklíče - měly i vlastní startéry k atomovým bateriím. To znamenalo, že by se daly uvést do pohybu!

„Aktivuj ho,“ vydal rozkaz. Paklíč se napojil na řízení, chvilku vrzal a pobíhal po systémech, načež se tank nepatrně zachvěl - systémy se probudily k činnosti.

„Výborně!“ pochválil si mladík, ale jeho pochvala patřila hlavně Lastakarijským technikům, kteří dokázali paklíč sestojit. Na této planetě opravdu osvědčil svou flexibilitu na všemožné technické produkty.

Budeme cestovat? nahlédla do poklopu Aranii.

„Správně.“

Ale jak ho chceš dostat přes tu louži?

„Jak asi?“ rozesmál se. Odpověděla rozpačitým úsměvem. Pro ní by to problém nebyl - prostě by celé skoro třicetitunové vozidlo teleportovala, ale jak to chce udělat její přítel, netušila.

„Snadno,“ nemohl jí déle napínat. „Budťo projede, anebo tam zůstane.“

Až podtud je mi to jasné. A co když tam zůstane?

„Tak po něm přejedeme dalším!“

Princezna se usmála. Techničanské metody jí vždy odzbrojovaly svou nenucenou a přímočarou marnotratností.

Jak Arxen předpokládal, první tank pohltila bažina. Jen co zmizel pod kalnou hladinou, už hnal paklič do bažiny další stroj. Ještě tři vozidla obětavě zmizela pod hladinou, než tak vznikla sice ponořená, ale použitelná trasa. Nakonec si Arxen vybral tank na samém konci kolony. Jako jediný měl zavřené poklopy a tím byl vnitřek ochráněn před pouštním pískem.

Společně nastoupili a uzavřeli poklopy. Jenže vtom systémy zahlásily vnější nedefinovatelnou akci. Chlapojed skákal vedle tanku, řval a zuřivě mlátil svými strašnými pěstmi do pancíře. Nebylo divu, že si s takovým „útokem“ obranný systém nevěděl rady.

„Co je? Snad jsem mu nepřešel nohu?“ ohlédl se mladík.

Ale ne. Myslí si, že nás tank sežral a chce nás bránit. Počkej, vysvětlím mu to, usmála se princezna a vylezla poklopem. Za chvíli se dovnitř vsunula role solárních panelů a průzory bylo vidět chlapojeda, jak se brodí přes louži a pak zamířil svými dlouhými kroky zpět ke skalám. Princezna propustila svého sluhu ze služby.

„Všechno funguje,“ informoval jí Arxen, když znova usedla vedle něj. „Brodíme!“

Šlo to sice pomalu a kostrbatě, ale nakonec zaplavené pásma úspěšně překonali.

„Takže útokem na Černou Řeku!“ Uchopil řízení, stočil tank a zamířil podél bažiny na jih. Přes svou hmotnost se tank ukázal velmi pohyblivým a lehce ovladatelným a navíc - což bylo velmi příjemné - jel velice tiše. Plastokovové pásy, po kterých se vozidlo pohybovalo, byly zřejmě na podobný účel projektovány. Elektrostatické zářiče na zádi pak nabíjely prach, zvítěný jízdou, takže se ihned za tankem pokládal na zem, aby netvořil demaskující mračno.

Když se Černá řeka ocitla na dohled, dostal najednou systém včasné výstrahy hysterický záchvat. Jeho zrychlující se kvikot probudil rázem ostatní dosud spící systémy. Laserové věže nadřazeně zabučely a žhavé výboje se natáhly daleko dopředu, kde skončily oslepujícím výbuchem. Nový poplach a nový výstřel!

„Zdá se, že je na ostrově nějaké vojenské hnízdo!“ konstatoval Arxen, sledující přístroje.

Neměli bychom to zkusit jinak? nadhodila opatrně Arrinci, ale mladík jen mávl rukou. „Tank dosud funguje. Uvidíme, kdo s koho!“

Ukázalo se, že situaci odhadl dobře. Poté, co obranný systém tanku spolehlivě zničil osmou samonaváděcí raketu, zavládl znovu klid.

„Nedáme šanci, aby náš soupeř vymyslel něco účinnějšího,“ uchopil Arxen řízení a tank se pohnul vpřed. Rychle překonali poslední kilometr a přehoupili se přes vyvýšené okraje břehů. Jejich tvar napovídal, že byly vytvořeny uměle. O důvod víc dbát opatrnosti.

Bez nejmenších problémů přebrodili a vyjeli na půdu zakázaného ostrova. K Neznámému Lesu to bylo pár kilometrů ploché, travnaté pláně, která mohla skrývat ledacos, ale detekce tanku kromě několika málo min nenašla žádnou hrozbu. Dorazili až k lesu, aniž se cokoliv výjimečného stalo. Když zajeli pod stromy, všiml si Arxen, jak vnější pancíř tanku změnil své zabarvení z pískově okrové na strakatou letní zeleň. Aktivní mimikry byly dalším důkazem o relativně pokrokové technologii, s níž byl vyroben. Letmým pohledem na navigační displej našel Arxen o něco dále na jihovýchodě velké technické centrum.

Pohnul řízením a tank tiše vyjel mezi stromovím. Za pár minut zastavili na kraji lesa. Mezi stromy byly vidět bunkry, natřené maskovací barvou. Paklič si snadno poradil se vstupním zařízením a tank vjel mohutnou pancéřovou bránou do nitra komplexu.

Nic se na ně nevrhlo a tak vystoupili. Ukázalo se, že paklič nejen otevřel, ale zastavil i ochranu vnitřních prostor. Bez nebezpečí si mohli celý komplex prohlédnout.

„Ale čidla i zbraně jsou aktivní,“ upozornila Arrinci přítele.

„Správně. Paklič nevypnul vnitřní ochranu, ale autorizoval nás jako legální návštěvníky s nejvyšší prioritou. Odted' nás bezpečnostní systémy svědomitě hlídají,“ smál se mladík.

Teprve poté, co objevili velín, pochopili. Nad plánovacími projektory byl vztyčen prastarý prapor na dřevěné žerdi. Široký pás černé látky nesl symbol lebky a zkřížených hnátů.

„Piráti!“

Tak tomu bych nevěřila! žasla Arrinci. Vždy si myslela, že kosmické pirátství patří do sféry pověstí a pohádek.

Náhle se všechny systémy probudily. Bylo to tak nečekané, až sebou Aranii trhla. Ale to jen Arxenův paklíč uvedl základnu do chodu. Teprve na holografických plánech mohli posoudit její vybavení a architekturu. Vybudovat zde, v zapadlé oblasti, takové centrum, stálo jistě nepředstavitelné množství peněz. Arxen si dovedl představit, co čekalo nic netušící odborníky, kteří se nechali na tuto práci najmout. Piráti určitě nechtěli riskovat sebemenší možnost prozrazení...

S pomocí paklíče se Arxenovi podařilo v několika okamžicích dostat všude, kam chtěl a pak už řádl v databankách jako černá ruka. Poslední aktivace byla datována před šesti lety.

„Je docela možné, že mezitím někde bídne skončili,“ podotkl, „ale zrovna tak je možné, že se tu zčistajasna objeví. Tady odtud mají Modchidecho jako na dlani a nelze předpokládat, že by byli ke svým sousedům nějak shovívaví.“

Chceš základnu zničit?

„Ne,“ odpověděl k jejímu překvapení.

Takže co máš v plánu?

„Nechám jim tu zprávu. Pozdrav. Jsem vyznavačem dobrých sousedských vztahů.“ Aranii vrtěla hlavou. Nechápala, kam tím Arxen míří, ale nechtěla mu do toho mluvit. A koneckonců jí to bylo v hloubi duše jedno...

„S tímhle jsme bojovali,“ ukázal na jeden bod z přehledového plánu. Rampa samonaváděcích střel hlásila, že vyčerpala municí. Méně potěšitelné bylo, že tam už ze skladu mířil robot s novou náplní.

„Zastavím ho,“ přikývl Arsia a vydal paklíči příkaz. Symbol robota, sunoucí se po plánu stanice, znehybněl.

Ještě něco chceš dělat? tázala se, neboť přítel opět pomocí paklíče vydával nějaké rozkazy. Ihned se ale otočil a schoval paklíč do kapsy: „Nic, co by nás muselo vzrušovat. Můžeme jít.“

Nezatěžovali se vypínáním systémů; věděli, že se důmyslný komplex uvede po nějaké době do klidu sám.

Když vkročili do vstupní haly, kde parkoval tank, právě z něj chvatně seskakovali nějakí roboti.

Zdá se, že jsme měli návštěvu, podotkla Arrinci.

„Správně,“ usmál se Arsia a vlezl do poklopu.

Myslíš, že to tu někde zaminovali? nadhodila princezna, aby mu udělala radost.

„Otevři tohle,“ ťukl prstem na nějaký kryt. Uposlechl. Tlustý plát povolil a do tváře jí dýchl ledový chlad.

Palubní lednička?

„A nacpaná k prasknutí,“ smál se Arxen. „Poručil jsem robotům vybrat to nejlepší z mrazáků základny a nastěhovat sem do naší ledničky. Ať si Mangwaxellané také trochu pochutnají!“

Nastartoval. Čidla hangáru zareagovala a otevřela výstupní stěnu. Vycouvali a vraceli se po louce zpět k řece. Přitom si všimli, že v místech, kde předtím jeli, již voda stékající z podvozku tanku stačila spálit vegetaci na holou zem. Opravdu ďábelská řeka! Když se přes ní znovu brodili, raději zavřeli poklopy.

„Přidáme, než na nás zase něco přiletí,“ usmál se pak Arxen.

Říkal jsi že tvůj paklíč nám nastavil nejvyšší prioritu... podotkla mírně zmateně.

„Samozřejmě žertuji...“

Aha.

V tanku ubíhala cesta opravdu rychle a jenom pohled skrz elektronické průzory svědčil o tom, že projíždějí vyprahlou, smrtící pouští. Uvnitř udržovala klimatizace příjemný chládek. Pohledem do zpětných kamer mladík zjistil, že za sebou tank skutečně nejen nezvedá mračna prachu, ale pomocí vzduchových trysek zametá i své stopy v písku. Uznale pokýval hlavou: dokonalé průzkumné vozidlo!

Za půl hodiny zastavili o třiaadvacet kilometrů severněji, na dohled od troskového pole Alfa 3, které ještě nikdo z posádky Modchideche neviděl. Pečlivě se skryli mezi balvany na okraji Černých Skal a nerušeně si připravili skvělou večeři. Poté se rozvalili na písku a ve stínu vysokých útesů spokojeně trávili teplý podvečer. Čekala je klidná noc před očekávaným neklidným zítřkem, kdy se chtěli pokusit proniknout Průsmykem Statečných.

*

12: NÁVRAT K MODCHIDECHI

„Je to velice prosté,“ vyložil ráno u chutné snídaně Arxen svůj plán. „Ulovíme jednoho robota, uvidíme jak se domluvit, a pojedeme.“

„Opravdu - nic jednoduššího!“ smála se Arrinci. *Tak předně: jak ho chceš ulovit?*

„Ryby se chytají na udici, roboti na elektroniku. Půjdeš do toho se mnou?“ vylovil další meruňku z plechovky.

Pokud ti budu něco platná... souhlasila a hotovila se vystoupit ven.

„Kampak?“ zadržel jí. „Pěšky už jsme se nachodili dost!“

S tankem? otázala se udiveně. Měla dojem, že vozidlo musí být roboty ihned napadeno.

„S tankem,“ přisvědčil naprosto vážně. Zapnul motory, vyhodil poklopem prázdnou plechovku a vyrazili.

„Nejsi příznivcem sekty ekologů, vid’?“ tázala se princezna nevinně.

„Jen jsem přemístil odpadek z jednoho místa tohoto smetiště na druhé,“ šklebil se.

Sledoval její prst, kterým mírně káravě ukazovala na palubní dezintegrátor odpadu. Arxen uznale kývl: tank byl opravdu dobře vybaven, aby po sobě zanechával minimum stop.

Rozmáchlým obloukem objeli celou oblast a s patřičnou obezřetností se přiblížili k troskovému poli od východu. Nákladní trajler, který zde nouzově přistál, byl opravdu obrovský a jeho trosky, rozlomené na několik částí, tvořily hotové město o délce deseti kilometrů. Nebylo těžké se zde ukrýt. Zaujali vhodné místo dle Arxenova úsudku a nezbývalo než čekat.

Po hodině ubíjející nečinnosti se na pátrači tanku objevil první červený bod, následovaný dalším. Roboti šli do práce. Okamžitě zaregistrovali tank, který byl samosebou něčím novým, co zde včera neviděli. Kruh postav se počal zlověstně stahovat blíž. Ale Arsia se náhle široce usmál a s neuvěřitelnou odvahou se vytáhl do poklopu a seskočil na písek. Postavy okamžitě znehybněly.

„Jménol!“ křikl Arxen. Bylo ticho.

„Mluv!“ zkusil to jinak, ale ticho trvalo.

Jaks věděl, že na tebe nezaútočí? vykoukla princezna z tanku.

„Je to velmi prosté,“ pokročil Arsia k nehybné postavě a vzal do ruky její podivný látkový náhrdelník. „Tohle je zbytek obleku, kterému se říká kroatia nebo tak nějak. To nejsou žádní váleční roboti. Trajler vezl zásilku robotických sluhů. Chápeš? Proto zastavili, když mě spatřili.“

Ale jak se to srovnává s tím, co víme od Mangwaxellanů?

„Soudím tohle: Tito plechoví nebožáci se ocitli bez velení a bez programu. Hned první zimu po přistání Modchideche zjistili, že je na planině zdroj energie. Vydali se k němu, aby ho odmontovali a přinesli. Naprosto netušili, že ti lidé, kteří jsou na planině, k tomu kusu železa patří. Proto je také trosečníci tak snadno zahnali. Ale roboti neměli stále žádné rozkazy a tak když po čase převážil pud sebezáchovy, pokusili se o to už lépe vyzbrojeni. Nešli bojovat proti lidem - šli porazit železnou horu, která jim bránila v zákonu sebezáchovy.“

Poklepával na oprýskaný povrch robota. „Dopadlo by to podle jejich představ, nebýt Foronepa, který údajně s nasazením života vyběhl ven a hodil granát. Vzpomínáš, jak to řekli: roboti, kteří úlekem zapomněli střílet! Aby také nezarazili, chudáci, když se jim zčistajasna přímo pod pásy jejich stroje vrhne člověk! Okamžitě znehybněli a čekali rozkaz. Místo rozkazu se na ně seběhli lidi a začali střílet. a roboti opět udělali to, co poprvé - utíkali. To je celá slavná historie.“

A co okraj Malého Lesa?

„Nevěděli na koho střílí. Trosečníci nejspíš zahájili palbu na jejich obydlí ze skrytu a roboti, kteří neviděli člověka, se bránili, aby zachovali sami sebe. Samozřejmě tím víc se trosečníci schovávali a roboti tím víc pálili po každém náznaku útoku. Bludný kruh, který by zanikl ve chvíli, kdy by roboti poznali, o koho jde.“

Jsi skvělý, zamnula si ruce. Co mu teď řekneš?

„Nic,“ pokrčil rameny a vytáhl paklíč. „Určitě má zničené akustické rozhraní. Promluví si s ním paklíč. Předtím jsi měla sluhu ty, teď si ho pořídím já!“ Chvilku nehybně stál, načež se robot otočil a rázoval k ostatním.

Co budou dělat?

„Uvidíš,“ usmál se a vrátil se na pancíř tanku. a viděli. Roboti úslužně nosili nejrůznější odmontované části trosek a podávali je Arxenovi nahoru. Stačila půlhodinka aby byl zadní prostor tanku zaplněn.

Už dost! vykoukla Aranii z poklopu, nebo pojedeme na pancíři!

„Ještě okamžik,“ strefil se Arxen paklíčem do jednoho robota a přes svého pomocníka instruoval robota několika jasnými a srozumitelnými rozkazy o tom, jak se mají chovat ke svému okolí.

„Tak a běž ke svým,“ propustil ho nakonec. Spokojeně se vsunul do tanku a natáhl se v pilotním křesle.

Na co čekáme? povytáhla obočí.

„Až dorazí ke svým a předá jim rozkaz.“ V klidu vyčkali nějaké půl hodiny, než Arsia kývl. „Jdeme na to!“ Zapnul motory a ukázal nahoru: „Sedni si prosím do poklopu, abys byla první na ráně.“

A ty? pohlédla na něj zhora.

„Já budu raději schovaný pod pancířem. Jsem přece tvůj ochránce, ne?“

Zvolna vyrazili. Arxen věřil v úspěch svého počínání, ale přesto bedlivě sledoval systém včasné výstrahy. Ale ukázalo se, že je všechno v pořádku. Přístroje sice signalizovaly silné centrum odporu nahoře ve skalách, ale žádné nebezpečí nehrozilo. Mírnou rychlostí projížděli průsmykem. Písečné jazyky tu ztrácely svou sílu a mizely v tuhých, houževnatých křovinách, které bránily travnatou část průsmyku před pouští stejně urputně jako donedávna roboti svoje trosky proti neviditelnému nepříteli.

Když mladík občas mrkl do elektronických průzorů, spatřil porůznu po skalách nehybné postavy, které je upřeně sledovaly. Roboti jim takto vzdávali čest - tedy poznali, že to, co sedí na pancíři tanku, je člověk.

Osmadvacetikilometrovou trasu, která je zavedla až na východní okraj Malého Lesa, absolvovali za

pětapadesát minut, aniž se dočkali jediného projevu nepřátelství. Když se tank zabořil do hustého porostu invazní cesty, vrátila se Arrinci zpět do tanku.

„Je tam ale vedro,“ nechala se slyšet mírně nakvašeně. „Hodina na rozpáleném pancíři bude patřit k mým silným zážitkům na této planetě.“

„Odpusť,“ poohlédl se trochu překvapeně. „Ale myslel jsem, že- klatě!“ Jeho citoslovce bylo reakcí na sněhovou hroudu, kterou mu Aranii nestřeženým pohybem nacpala za krk.

Arsia pustil řízení a se smíchem se oklepával. No ovšem! Jen blázen si může myslet, že by Neggance mohlo být horko! A Aranii ho opět takhle elegantně nachytala. Hmátl po ní, chytil jí za ruku a přitáhl k sobě. V ten moment tank naboural do pralesního porostu, zhoupł se a zůstal stát nakloněn ke straně.

„Vidíš co děláš,“ řekli si navzájem. Arxen vzal levačkou za řízení, Aranii myšlenkou zařadila zpátečku a společně vycouvali a navedli tank zpět na cestu, která vedla k Modchidechi.

Invazní cesta byla snad dobrá pro roboty, ale rozhodně nestačila pro mohutný tank, který si musel průjezd divokým porostem vylámat. „Je to skvělá planeta,“ pochvaloval si mladík, „ale bydlet bych tu nechtěl.“ Tím si znovu připomněli, že na ně v hlubině neprostupného káldobového houští čeká jejich luxusní stíhač Stagaró, který v několika málo dnech dokončí obnovu zdrojů a umožní jim rozloučit se s Planetou Ztracených.

Po dvou hodinách boje s pralesem vyjeli těsně u místa, kde Bílá Řeka odtékala z jezera. Na vhodném místě jí přebrodili a Arsia přidal na rychlosti. Tank, skvěle vybavený na podobné divoké jízdy nerovným terénem, se řítí více než stokilometrovou rychlostí k Modchidechi. Místy ani nekopíroval terén - plachtil na dotek od země.

Aby nás neodstřelili, podotkla žertem Arrinci. Přítel se jen ušklíbl. Nevěřil, že by Mangwaxellané, kteří se v otázce obrany chovali jako malé děti, dokázali tak rychle zareagovat. Ukázalo se, že měl pravdu. Tank už brzdil těsně u vstupní rampy a vchod do rakety se teprve uzavíral. Protože byli v takové blízkosti mimo úhel palby laserového děla ve špičce korábu, Arxen směle vylezl ven a po něm i princezna. Chvilku se nic nedělo a pak se trosečníci vyhnuli a přiběhli k nim.

„To je úžasné! Jak jste zas tohle dokázali?“ křičel Foronep a běhal kolem tanku.

„Odkud jedete?“ žasl Twllips. „Vždyť na severu žádný tank není!“

Dokonce i Bwan byl umírněně nadšený. Ale dva kosmonauté se tvářili všelijak.

Trebwr byl neuvěřitelně rozružený. Když ráno našli vzkaz, že se mladí vydali k jihu, nejraději by ihned běžel za nimi. Vždyť mu takhle vlastně unikala jakákoli možnost ovlivnit princeznu a odstavit Arsiu na vedlejší kolej! Nejraději by škrtil a rdousil. Jeho představitost, dobře živěná skrytou záští, mu kreslila obrazy, co tam ti dva spolu asi mohli vyvádět a při takových myšlenkách se Trebwr klepal jak v zimnici.

Dobu, po kterou byli pryč, prožil Trebwr v podivném, horečnatém stavu, potácejíce se ve svých představách mezi neuvěřitelnými extrémy. Nevydržel chvíli v klidu - nešlo to! S puškou v ruce utekl na pláň a tam vztekle střílel do svého soka, kterého si ve svých představách postavil proti sobě. Marně si lámal hlavu vymýšlením něčeho, čím by mohl princezně imponovat a Arxenu zostudit. Neustále cítil nutkání běžet za nimi a nejhorší na tom bylo, že si jasně uvědomoval, že nemá šanci je vystopovat. To vše rozněcovalo jeho vztek a popudlivost a ostatní kosmonauté si s ním vytrpěli plno problémů.

Tedť tu byli - a zase obrovský úspěch! Trebwr skřípal zuby a bezmocně zatínal své silné pěsti.

Ani kapitán se nepřipojil k obecné euforii a poněkud podmračeně sledoval to radostné hemžení. Od začátku si představoval, jak jim přísně vyčíní, až se vrátí z nepovoleného výletu. Takovýhle triumf mu udělal řádný škrť přes rozpočet. Chtě nechtě k nim cítil i určitý obdiv, který byl současně i závistí, neboť by se mu rozhodně víc líbilo, kdyby byl na Arxenově místě jeho syn. Také ten fakt, že tu žijí už dva roky a nedosáhli zdaleka takových úspěchů jako tito cizinci během pár dnů, mu na radosti nepřidával. A přitom oni to všechno dělají s takovou přirozenou nenuceností! Pro ně to nejsou žádné hrdinské činy - oni to berou jako běžné věci...

Nakonec se přemohl a pronesl nevýrazně pochvalnou větu k nebetyčnému vzteku Trebwrově.

Když začalo vykládání tanku, další vlna úžasu neznala mezí. Mladí přivezli to, co stárnoucí koráb nejvíce potřeboval. Na černou pláň byly vyloženy plechovky s regeneračními nátěry, nová sledovací optika, několik výkonných počítačů zabalených ještě do originálních obalů s inertní atmosférou a plno heuristických samoinstalačních rozhraní, přehršle mikromechanických servisních strojků, dva ruční manipulátory s výměnnou hlavicí, nedotčené rozvodné komponenty a velkou krabici všemožných spojovacích prvků. Nakonec vyšly na světlo denní také solární panely. To už Twllips nevydržel a dal otevřený průchod svému nadšení, k skryté zlosti kapitána i Trebwra.

„To není všechno,“ zadržel mladík Bwana, když vykládání skončilo.

„Co ještě?“ naklonil se muž do tanku. „Vždyť tu už nic není!“

„Ale je,“ otevřel Arxen ledničku. Kosmonauté, kteří stáli venku, si mysleli, že se Bwan zbláznil, když vyskočil a začal křepčít kolem tanku. Teprve když se uklidnil, převzal hromadu luxusních poživatin, s nimiž zacházel jako s největším pokladem.

„Vy máte i potraviny?!“ vykřikl nevěřičně Surws. „Kde jste je našli?“

„Za řekou Styx.“

„Vy jste překročili Styryx?“ žasl Twllips. „U Leptona! Jak? V tomhle tanku?“

Arxen musel slíbit, že jim všechno dopodrobna vyličí. Ještě jednou pohlédl do tanku, a tu mu padl do oka paprskomet, uchycený v držácích ke stěně kabiny. Vyjmul ho a vylezl ven. Zabouchl poklop a popošel k trosečníkům.

„Co je to za zbraň?“ zajímal se hned Surws.

„Zbraň,“ opáčil lakonicky Arsia. Odjistil, otočil se a od boku vypálil na jeden vzdálený zátaras, který se rozlétl jak po zásahu z těžkého děla.

„Páni!“ zvolal Twllips. „To je síla! Kam se hrabou naše pušky!“ Hned za to upřímné prohlášení sklidil zlostný pohled od kapitána.

Mladík zbraň opět zajistil, nevšimavě odstrčil Trebwra, který se po ní už nedočkavě sápal, a podal jí Foronepovi. „Je tvoje, příteli.“ Nezapomněl poslední slovo zdůraznit.

„Moje?“ užasl technik.

„Přesně tak.“

„Ale já... já...“ upadl muž do těžkých rozpaků. Arxen to předpokládal, a proto řekl: „Dar není odměna. Dar padá jako déšť; nezajímá ho, kam. No a ty ses připlétl jednomu daru do cesty.“

„Ach! Díky! Tisícere díky!“ Technik popadl zbraň a odběhl stranou, odkud se vzápětí ozvalo dunění výstřelů.

„Arsio!“ řekl velmi přísně Surws. „Myslím, že to přeháníš!“

„A co jako?“ opáčil pevně Arxen. Moc dobře věděl, co má kapitán na mysli. Z hlediska Mangwaxellského kastovnictví bylo obdarování neurozeného Foronepa hlubokou urážkou všech takzvaně urozených. A také to hned slyšel.

„Neměl jsi právo dávat tu zbraň Foronepovi!“

„Ták?“ řekl Arsia, ale to ták bylo moc a moc ledové.

„Ano, tak! Já jsem kapitán a mám výsadní právo mít nejlepší věci. A i kdyby ne, tak je tu Trebwr, můj syn! Jedině my dva jsme členy starobylého rodu, jak vidíš z toho, že máme znak vznešenosti hluboko ve svých jménech, zatímco Twllips a Bwan ho mají teprve na druhém místě jména. A ty dáš tak skvělou zbraň Foronepovi, který pochází z nečistého svazku, v jehož žilách nekoluje jediná kapka pravé Mangwaxellské krve! Víš, že u nás doma je takovýto čin smrtelná urážka?“

„A co je mi do toho, kapitáne?“ opáčil Arxen nevzrušeně. „U nás je naopak zvykem obdarovávat toho nejposlednějšího z posledních. Chceš stavět své zvyklosti proti mým? No, jen si posluž.“

„Ale-“ nadechl se Surws, ale mladík ho bez okolků zarazil. „Přemýšlej hlavou, kapitáne!“ Gestem ho pozval trochu stranou. „Nechci tě kritizovat před tvými podřízenými, tak ti to řeknu takhle o samotě: byl to Foronep, kdo pro vás nasadil život při poslední bitvě. Když mu dám silnou zbraň, bude se cítit zavázán a tím spíš bude ochoten obětovat cokoliv, pokud dojde k nové bitvě. Anebo se ti to nelíbí a raději bys při boji viděl na jeho místě svého syna?“

Surws se zarazil. Mladík strefil na tu správnou stránku jeho osobnosti.

„Ach ták,“ vydechl trochu užasle. Pak se usmál. „Potěšil jsi mě, takzvaný Arxene Arsio. Už jsem si myslel, že chceš do naší společnosti zasít kastovní nesváry. Tvůj důvod je ale zcela logický a správný. Dobře. Nechme věci tak, jak jsou. Teď pojď k ostatním, aby mohli vyslechnout váš příběh.“

To je odporné, pomyslela si Arrinci.

Ovšem, souhlasil Arsia. Ale výsledkem mé pohádky je fakt, že zbraň má ten komu jsem ji chtěl dát.

Všichni se odebrali do jídelny, kde při plechovkách skvělého pití počal mladík přednášet svou velmi zjednodušenou verzi o výletu. I když vynechal plno věcí, které neměl chuť vysvětlovat, byl co chvíli přerušován užaslými výkřiky a dotazy. Na všechny se snažil trpělivě odpovídat. Jedině fakt, že stál před Modchidechem tank, způsobil, že jeho vyprávění Mangwaxellané nepovažovali za pusté výmysly. Ještě dlouho po skončení vyprávění trvala živá debata o různých souvislostech a důsledcích a když Bwan přinesl další pohoštění, nálada dosáhla skvělé úrovně. Dokonce i kapitán poněkud roztál.

Kdo se ale usilovně přetvařoval, byl Trebwr. Kapitánův syn se vztekle kousal do rtů a nutil se ke žlučovitému úsměvu. Nemohl přenést přes srdce, že nenáviděný přivandrovalec zase získává body na svou stranu. V duchu spřádal nejstrašnější plány, jak Arxena odrovnat. Arrinci, vnímající mimoděk jeho myšlenky, se místy neubránila záchvěvu zhnusení.

Když rozruch poněkud opadl, vyzval mladík společnost, aby ho následovala, neboť je hodlá zasvětit do řízení tanku. Toto rozhodnutí bylo přijato s novou vlnou nadšení. Z důvodů sociálních vzal Arxen do vozidla nejprve Trebwra. Viděl, že se kapitánova tvář ihned poněkud rozveselila.

Řízení nebylo nikterak složité a všichni se je během chvíle snadno naučili. Pod Západním Kaňonem pak založili tankodrom. Arsia tak mohl zkoumat, jak se povaha každého z nich podepisuje na stylu jízdy.

Twllips jezdil jako závodník. Měl od přírody přesný odhad a skvělé reakce, které mu umožňovaly využít možnosti tanku až na doraz, aniž by nad ním ztratil kontrolu. Jízda Surwsova byla tvrdá a nekompromisní. Místo přirozeného obloučku volil raději tříštivý taran a hnal vozidlo nemilosrdně cestou necestou.

Foronep v sobě nezapřel technika. Bylo vidět že je mu tank přítelem, o kterého je třeba pečovat. Jezdil opatrně, obezřetně volil cestu a na rozbitých úsecích zvolňoval tempo, aby stroj zbytečně netrpěl.

Trebwr jezdil jako střechek, jak se vyjádřila Arrinci. Řízení mu problémy nedělalo - mnohem více těžkostí si přidělal vlastní zbrklostí. Neustále zkoušel z tanku vymáčkout nejvyšší rychlost jakou mohl; těžké vozidlo sebou divoce mlátilo o všechny nerovnosti a Trebwr vystoupil navzdory měkkému obložení řídicího stanoviště vlastní vinou poněkud otlučený. Zato Bwan jezdil jakoby se pohyboval v salónu - zdrženlivě, umírněně a dalo by se říci vznešeně, udržoval rovnoměrné tempo a jeho jízda působila snad i zkosnatěle.

„Cos prováděl za křeče?“ obrátil se Arxen k rozjařenému Trebwrovi.

Výrostková tvář se vztekle zakabonila. „Na rozdíl od tebe se nebojím šlápnout na plyn!“ odsekl.

„Proč by ne, když šlapat na plyn je jediné, na co tvůj rozum stačí,“ přikývl Arsia. „Ale příště si před tím zapni dráhového prediktora.“

„Cože?“ vmísil se Twllips. Arxen je pozval hromadně do tanku. Ukázalo se, že má režim jízdy, kdy palubní detekce prohlíží terén před tankem a předem programuje optimální stabilizaci všech tlumičů. Tento režim však měli Mangwaxellané vypnutý. Když Twllips na kapitánův pokyn vyzkoušel jízdu se zapnutým prediktorem a prosvítl přes rozbité úseky aniž se tank významněji rozhoupal, Trebwrova tvář zbledla vzteky. Znovu byl zahanben, tentokrát veřejně!

Za všeobecného rozjaření vyjma Trebwrova byl tank odvezen zpět k Modchidechi a po výtečné večeři se společnost odebrala trávit večerní siestu na trávník před raketu. Když se Arxen a Arrinci zvedli, že se půjdou vykoupat, zcela nečekaně se k nim přidal Foronep, což do společnosti kosmonautů vneslo určitou zamlklost.

Když pak sebou Aranii s úlevou plácla do prohřáté vody, přitočil se technik k Arsiovi.

Jeho morální bloky mu nedovolily dívat se na svlečeného mladíka a tak neustále bloudil očima po vrškách nedalekých stromů. „Chci ti z celého srdce poděkovat za ten paprskomet,“ řekl nesměle. S jistými obtížemi shledával slova. „Věřil bys, že jsem v životě nic nedostal? Vzpomínám si, jak jsme jednou jedenkrát s bratrem dostali společně doopravdickou, i když rozbitou hračku, kterou matka tajně přinesla z ohrazeného smetiště. Byla to kosmická raketa... můj sen.“

Arxenovi se nečekaně sevřel krk.

„Nejsem urozený, jestli víš, co to znamená,“ pokračoval Foronep. „Žiji na okraji Mangwaxellské společnosti. Jen díky svému skromnému technickému nadání jsem se směl zúčastnit této expedice. Mé místo je úplně dole, na posledním a nejopovrhovanějším stupni. Ty se ale chováš ke všem stejně a... zdá se mi, že naopak zvýhodňuješ mne, nízkopostaveného.“

„Sledoval jsem tě pozorně,“ řekl Arsia. „Myslím že jsi naopak neobyčejně dobrý technik.“

„Děkuji za neoprávněnou chválu, ale mé schopnosti jsou velmi slabé. A...“

„Poslouchám.“

„...neurazíš-li se, budu váš věrný přítel, Arxene. Za to, jak se ke mně chováte, budu stát ve všem při vás, i kdyby mě měl kapitán vyhnat z rakety.“

„Nedělám to, abych získal něčí vděčnost,“ zvolil Arsia neutrální odpověď.

„To jsem také nemyslel,“ namítl honem muž.

Arxen se pousmál: „A jak se k tobě chová Arrinci, že si získala tvou přízeň?“ Byla to logická a současně velmi kousavá otázka: stovky princů, králů, planetárních vládců a jinak slovnitých nápadníků se (neúspěšně) ucházely o princezninu přízeň, kdežto Arxenova otázka byla formulována jako by naopak ona usilovala o technickou pozornost. Svěží slovní hříčka Arrinci velmi potěšila, takže odměnila svého přítele zprostřed jezírka veselým telepatickým smíchem.

Foronep chvilku přemýšlel. Nakonec potichoučku řekl: „Nikdy mě neokřikla...“

Ach... povzdechla Arrinci, jejíž vnímavé duše se skromná Foronepova odpověď velmi dotkla.

„A... a...“ vrtal technik očima v písku u svých nohou.

„Směle mluv, příteli,“ použil Arxen s důrazem navržené oslovení.

„-neurazíš se... když tě poprosím, jestli... si můžeme podat... ruce?“ polykal technik nesměle slova.

Sevření rukou bylo pro Foronepa hotovým svátkem. Arxen jen tiše povzdychl. S tím budu muset něco udělat, umínil si, ale nechal to na vhodnější chvíli.

*

13: ROZPORY

„S dovolením, takzvaný Arxene,“ pravil další ráno kapitán. „Měl bys čas se mnou jít na procházku?“

„S radostí,“ souhlasil mladík. Společně se pak vydali podél kanálu k Bílému Jezeru.

„Tak ven s tím,“ pravil po chvíli Arsia. „Co máš, kapitáne, na srdci?“

„Rád bych si s tebou definitivně vyjasnil některé rozpory, které mezi námi a vámi neustále překážejí.“

„Sem s nimi i všemi ostatními!“

„Nuže. Nezdá se ti, že nastal čas, kdy byste měli zaujmout své místo ve struktuře naší malé, ale významné společnosti? Chování vás dvou se mi jeví jako snaha bočními úmysly získat velení.“

Arxena poslední věta trochu zaskočila. Nenapadlo ho, že by to tak mohlo někomu připadat. Pouvažoval a odpověděl: „Dík za upřímnost. Ujišťuji tě, že nemáme v úmyslu velet tvé skupině. Nemáme proč.“

„Ne?“

„Princezna Aranii je nástupkyní trůnu galaktického - nemyslím, že by hořela touhou komandovat nějakých pět trosečníků. A co se mně týče - kdybych chtěl, udělal bych to už dávno.“

Surws chvíli bloudil očima po příkopu. „Je legrační že se pořád nechceš vzdát své bláznivé přetvářky. Ale k poslední větě se zeptám: opravdu si tak věříš?“

„Mám k tomu své důvody. Ty sis nevšímal?“

„Teď ale mluvíme o začlenění do naší komunity,“ vyhnul se kapitán odpovědi.

„Nechceme se začleňovat.“

„Jakže? Snad chápeš, že si nemůžeme dovolit roztržštěné velení!“

„O nic takového nejde. Ty poroučej svým lidem, já zas budu poslouchat princeznu. Nevidím problém.“

„Ale vy si pak můžete dělat, co chcete!“ V tom výkřiku se konečně odhalil první důvod kapitánovy nespokojenosti.

„Byla vám naše činnost na škodu?“ otázal se Arxen.

„To sice ne, ale...“

„Kdybys měl velení ve svých rukou a tím pádem zodpovědnost za nás dva - poslal bys nás přivést bagr?“

„Asi ne,“ přiznal ač nerad Surws. „Dobře. Nechme to, jak to je. Ale máme další problém.“

„Poslouchám.“

„Tak řečená princezna Aranii.“

„Upřesni to, kapitáne.“

„Nezdá se ti, že se ehm... princezna chová občas poněkud - výstředně?“

„V jakém směru?“

„Hm... no... jaksí... prostě co se týče... vzhledu. Není přece možné aby se tu proménadovala jen tak v nedostatečném oblečení. Řekl bych dokonce ve skandálním nedostatku oblečení!“

„Mám takový dojem, že i ty a tví muži si rádi odložíte v současných vedrech!“

„No, to ano. Ale... vždyť je jí pod tím všechno vidět!“ namítl rozhorleně Surws.

„Opravdu? A díval jsi se dobře?“ zasadil mu Arxen nečekaný protiúder. Surws ztratil na chvíli dech, zatímco mladík se div nerozesmál. Konečně se kapitán vzpamatoval. Divoce zašermoval rukama:

„Chceš mě urážet? Já jen říkám, že mi tady ta lži princezna demoralizuje mužstvo a že si to nenechám líbit, rozumíš! Myslíš, že nevidím, jak se po ní všichni otáčejí?! Tomu musím udělat rázný konec! A udělám!!“

„Rozčiluješ se na nesprávné adrese,“ ušklíbl se mladík. „Poslyš: pokud byste byli správní stoupenci takové morálky, o jaké mi tu tak ohnivě kážeš, vaše oči by nic neviděly, ani kdyby se tu Její Výsost procházela nahá! Jelikož mi ale přiznáváš, že tomu tak není, měl by ses zlobit především na svou posádku. Její morálka je tak slabá, že neodkáže ovládnout ani své oči! A abych nezapomněl - své námitky vůči Její Výsosti si vyříd přímo s ní. Jsem její ochránce - ne herold.“

„Nemluví se mnou,“ namítl popuzeně kapitán.

„Já vím.“

„S nikým nemluví!“

„Se mnou ano,“ usmál se mladík.

„Tím hůř! Svým mlčením nás stále uráží! Buďto začne mluvit, nebo-“

„-dopověz, Surwsi,“ vyzval ho zcela klidně Arxen. Surws funěl jako přetopený kotel, ale tváří v tvář tomu záhadnému cizinci nedokázal sebrat odvalu k nějaké hrozbě. Odvrátil se a chvíli vztekle rázoval po břehu, než se znova zastavil před Arxenem.

„Zpátky k tématu! Co když někdo z mých mužů projeví o takzvanou princeznu vážný zájem? Co pak s takovými neřešitelnými problémy? He?“

„Slaboch problémy tvoří, moudrý člověk problémy řeší,“ poznamenal Arxen jen tak jakoby pro sebe, ale pak řekl: „Myslíš, kapitáne, že si někdo troufne?“

„No... a kdyby přece?“

„Nikdo nemá šanci,“ splynulo mladíkovi ze rtů.

„Jak prosím?“ nepochopil hned kapitán. Mladík mlčel a Surwsovi to pomalu došlo. „Ach ták! No toto!“

„Vím, že není dobré, když si v malé nevyvážené společnosti dělá jeden muž nárok na jedinou ženu,“ promluvil opět Arxen. „Spěje to ke krizi mnohem dříve, než když situaci ovládá žena sama. Proto se

chováme tak, jak vidíš. Ale u toho také hodláme skončit. Pracně, velmi pracně jsem si získal své místo po boku Její Výsosti a nehodlám ho dobrovolně nikomu přenechat. Jasně?”

„Zabil jsi už někdy někoho?“ zašeptal Surws.

„Když řeknu ano, přestanu pak být člověkem?“

Kapitán dlouho stál mlčky, než řekl: „A co budeš dělat, když se situace nebude uklidňovat - spíš naopak?“

„Nic. Princezny se vaše problémy nedotknou a mně je nenávisť tvého syna lhostejná.“ To byla velmi přímá odpověď a v kapitánovi se všechno vztekle sevřelo. Ale donutil se zachovat klid.

„A když se problém bude dotýkat hlavně tebe-?“

„Podívej se Surwsi,“ pravil důrazně Arxen. „Když na člověka stříkne bláto z louže, tak prostě o krok ustoupí. Ale když bláto stříká dál, jednoduše louži zasype.“

Po několika minutách neveselých úvah kapitán opatrně vzhledl: „Zapomeneme oba na tuto rozmluvu, ano?“

„Já si jí budu pamatovat,“ opáčil Arxen. „Ale nebudu o ní s nikým mluvit.“ Otočil se a ponechal kapitána jeho neveselým myšlenkám. Sám byl také mírně rozladěn: myslel si, že jeho a Arrincina činnost přinesla malé kolonii jen užitek a přesto se setkal s výčitkami.

Když vkročil do Modchideche, narazil v prvním poschodí na Foronepa. Technik byl v pilné práci: rozebíral a čistil systém jedné ze čtyř stabilizačních trysek. Arrinci tiše seděla u stěny a pozorně ho sledovala. Víme již o její fascinaci manuální činností, proto můžeme pochopit že ruční demontáž složitého ústrojí pro ni byla něčím velmi exotickým.

„Á, vítej, Arsio!“ utřel si technik pot z čela. Zlehka kývl směrem k Arrinci. „Chceš-li, sedni si také a dívejte se spolu! Práce mi lépe uteče když tu nebudu dočista sám!“

„Chystáte odlet?“ tázal se Arsia.

„Ne.“

„Tak... proč to děláš?“

Foronep rozpačitě popotáhl lem blůzy. Nakoukl do chodby zda není nikdo v doslechu a tiše povzdechl: „Mladý pán Trebwr nakázal.“

Arxen si vyměnil letmou myšlenku s princeznou, a řekl: „Tak ukaž, jak ti to jde!“

Sedl si do úzké chodbičky vedle Arrinci a Foronep pokračoval v údržbě. Při tom si chvílkami prozpěvoval, chvílkami komentoval svou práci, vykládal smělé a promyšlené plány jak by celý pohonný systém optimalizoval kdyby měl prostředky, dokazoval to grafy výpočtů, které letmo črtal prstem špinavým od spalin na podlahu, a někdy vykládal jen tak o všem co mu na jazyk přišlo. Byl zjevně rád, že má někoho, komu se může vypovídat. Ale při tom všem mu šla práce skvěle od ruky.

Pak do technického úseku padl stín a technik okamžitě zmlkl.

Trebwr se přišel podívat, jak pokračuje údržba.

„Zrovna jsem dokončil demontáž jedničky, mladý pane!“ hlásil Foronep.

Trebwr se obrátil k Arrinci: „Jdu střílet na Sluneční louku. Pojd' se mnou!“

Když se jako obvykle nedočkal odpovědi, řekl zlostně Foronepovi: „Neloudej se s tím tolik! Víš že musíš vyčistit ještě zbylé tři motory!“ Otočil se a odešel.

Foronep zhluboka vzdychl. „Dnes asi nebudu spát. Do rána mám co dělat.“

Arxen ještě okamžik nehnutě seděl. Pak na technika spiklenecky mrkl: „Mám pro tebe takový návrh.“ A z kapsy vyndal svůj hroudovitý paklíč...

*

14: VÝBUCH

„To už nesnesu!“ udeřil ve velínu Trebwr svou mohutnou pěstí do stěny.

„Uklidni se, synku,“ mírnil ho Surws.

„Uklidni se? To je všechno co mi řekneš?!“ soptil Trebwr. „Viděls stabilizační motory? V životě nebyly tak vycíděné! A podívej se na tohle!“ Vztekle nacvakal na jednom pultu pár příkazů a na obrazovce se objevily sloupce čísel. „Nejen že vyleštil všechny čtyři systémy - on je přitom i dokonale SEŘÍDIL! A to všechno stihl za sedm hodin!!“

„To není možné,“ zachmuřil se Surws.

„Jasně že to není možné!“ řval Trebwr. „Ti dva vetřelci mu nějak pomohli! Já je nenávidím!!“

„Uklidni se, synku,“ opakoval kapitán.

„Nemůžu!“ praštil Trebwr zase pěstí do stěny. „Nebudu s tím Arsiou v téhle raketě pohromadě ani den! Vyber si: buďto on, nebo já!“

„Ale to přece nemůžeš-“

„Ne?! Tak teď půjdu do ložnice a rovnou ho odprásknu!“ Trebwr odjistil pušku.

„Zadrž!“ vzkřikl kapitán. „Stále jsem JÁ kapitán Modchideche, nezapomeň!“

„Tak ho zastřel ty sám!!“ vybuchl mladík zuřivě.

Surws zavrtěl hlavou. „Sedni si! Pořád nevím, kdo jsou a kdo si pro ně přijde. Bylo by hodně špatné, kdyby se tu objevili Lastakarijci a řekli mi: ale my jsme ho chtěli živého! Chápeš?“

Trebwr supěl potlačovanou zuřivostí. „Dáváš přednost cizákům přede mnou? Zítra se seberu a odejdu do pralesa! Jak jsem řekl: když ne oni, tak já!“ Vztekle se obrátil a chtěl odejít, ale Surws řekl:

„Do pralesa, říkáš...? To není vůbec špatný nápad...!“

Slyšel jsi? otázala se Arrinci svého přítele.

Dolehlo ke mně cosi, odpověděl Arsia veselou myšlenkou. Oba vyslechli rozhovor, ačkoli je od velína dělila tři poschodí rakety. Surws ani Trebwr zholu netušili, že jejich soukromí není pro jisté bytosti na palubě zdaleka tak soukromé.

Chceš to řešit sám nebo... nadhodila.

Arxen se protáhl. *Nelam si s tím svou Negganskou hlavičku. Některé věci potřebují svůj čas, aby uzrály.*

*

15: DO PRALESAI

„Přece nebude tank jen tak zahálet u paty Modchideche!“ prohlásil hned druhého dne ráno Surws. „Na mapě máme plno zajímavých oblastí, ke kterým bychom se mohli vydat!“

Jeho návrh se setkal s bouřlivým souhlasem.

„Správně!“ volal Twllips. „Snadno a rychle se dostaneme do okruhu stovek kilometrů!“

„Je konec s úmorným vláčením nákladu na ramenou!“ radoval se Foronep. a ve všeobecném jásotu docela zanikl Bwanův úlevný výdech: „A nebudeme se muset bát potmě.“

Řečeno, uděláno. Všichni se rychle najedli a poté, co kapitán uzamkl koráb, nasedli do tanku. Největší parádu ovšem dělal Foronep se svou novou zbraní. Však na ní byl také oprávněně hrdý. Posadil se do otevřeného poklopu a důležitě obzírál okolí.

Trebwr si vymohl že bude řídit. Arxen s Aranii se na sebe po očku usmáli - dalo se čekat, že si chudák technik v poklopu neužije moc klidnou jízdu. První chvíle tomu nasvědčovaly.

Mohutný stroj sebou mocně trhl a na místě se otočil do protisměru. Aniž čekal, až se ustálí, dal Trebwr plný plyn. Foronep málem vypadl ven a s ostatními to tvrdě hodilo dozadu. Zaznělo několik výkřiků. Ty kluka upozornily, že se něco děje, a tak aby se to nepletlo, okamžitě plnou silou dupl na brzdy. Všechno letělo pro změnu dopředu.

„A pryč od toho!“ vzkřikl kapitán zlostně. Odehnal syna a sedl si na vůdčí post sám. Jízda se konečně stala víceméně normální. Aby si odreagoval vztek na svůj řídičský neúspěch, usadil se Trebwr k bočnímu laserovému dělu a páčil na vše, co mu padlo do oka.

Rychlá jízda netrvala dlouho. Tank zvolnil až zastavil před příkopem.

„Co se děje, kapitáne?“ naklonil se Twllips k průzorům.

„Hm. Před námi je příkop,“ řekl Surws zvadle. Zrovna tak, jako je příkop chránil, jim teď znemožňoval opustit planinu kýženým severozápadním směrem.

„A jsme v koncích,“ vzdychl Bwan.

„Pořádně se rozjedeme a přeskočíme to!“ navrhl Trebwr. Naštěstí měli ostatní víc soudnosti a šilený návrh neprošel.

„Nezbyde než si prostřílet brod,“ odhadl nakonec navigátor.

Mangwaxellané tedy společnými silami rozpoutali strašlivou palbu, která ve chvílce protunelovala průjezdnou trasu napříč příkopem. S určitými obtížemi, ale přece jen se nakonec výkonný stroj dostal na druhou stranu. Nadšení kosmonautů, když měli příkop za sebou, neznalo mezí. Ani je nenapadlo, že tím jejich pracně vybudovaný ochranný příkop ztratil naprosto na svém významu.

„S tímhle tankem bychom se prolámali i skálou!“ vykřikoval nadšeně Foronep. Jeho nadšení poněkud opadlo, když zjistil, kolik jim kanonáda sebrala z celkové kapacity atomové baterie. Pohled na obrazovku navigačního počítače smutný výsledek jen potvrdil. Při normální jízdě zbývalo energie nanejvýš na dva tisíce kilometrů.

„Nevadí, i tak je to až kam,“ utěšovali se ti prostí lidé navzájem.

Přes zvlněnou pláň se dostali až k okraji pevniny, kde se jim otevřel překrásný pohled na Západní Moře. Stočili směr severně podél pobřeží, které teď bylo ohraničeno velkým Zadním Lesem.

*

16: UDÁLOSTI NABRALY RYCHLÝ SPÁD

„Páni! To je jízda!“ pochvaloval si Surws a šlapal na akcelerátor kam až to šlo. Foronep raději zalezl dovnitř a zavřel poklop. Po narezlém, vlnami udusaném písku svištěl tank jako střela. Kapitánův plán, jak se zbavit obou cizinců, byl zrovna tak prostý jako dětinský: odjet s tankem někam daleko a až se dvojice

vzdálí, prostě jim ujet. Byl pevně přesvědčen, že noc v pralese nepřežijí. A kdyby je sem někdo přiletěl hledat, bude se moci vymluvit na nešťastnou náhodu.

Avšak neujeli ani patnáct kilometrů, když se Arxenovi v hlavě ozval hlas Štítu:

>Nerad ruším, ale Modchidechi zbývá sotva několik minut existence.<

>Pokračuj.<

>Piráti se vrátili na svou základnu.<

>Dobře,< odušil Arxen. >Odklid' naše věci zpátky na náš stíhač.<

>Nemáš pro mně nějaké další instrukce? Třeba abych jim to rozmluvil nebo něco humánnějšího?<

>Děkuji za upozornění,< dal mladík najevo, že si nepřeje další návrhy a hlas neviditelného umkl. Téměř vzápětí se mu ale v hlavě ozvala princeznina myšlenka.

Arxene! Modchidechi hrozí zkáza! Piráti se vrátili, lokalizovali ho a chtějí ho zničit!

Myslím si, že té rachotiny není žádná škoda, opáčil Arsia.

Ale tím budou Mangwaxellané odsouzeni k doživotnímu vyhnanství!

To pro ně není zas tak špatné řešení.

Princezna zrovna zauvažovala, nakolik byla Arxenova poslední věta myšlena vážně, když vtom jakoby okolní krajinou šlehl blesk.

„Viděli jste to?“ reagoval Twllips.

„Co jako?“ dotazoval se Bwan.

„Jako by se někde blýsklo-“ ale vtom se tank otrásl a prales po pravé straně rozzmítal ničivý úder strašného uragánu. Surws zastavil a Foronep se hrdinně vecpal do poklopu. Otevřeným průlezem dovnitř vtrhl poryv větru a zalehlo mohutné, zemí otrásající dunění.

„Zemětřesení!“ vylekal se Bwan.

Ale by to něco mnohem horšího.

„Vzadu něco vybuchlo!“ snažil se Foronep překřičet hukot. Náhle učinil gesto nepopsatelného zděšení.

„Modchidecho je pryč!“

Ta věta jakoby všechny zbavila rozumu. Vyskočili ze sedaček a o překot se hrnuli k průlezům, namísto aby někoho napadlo zapnout sledovací obrazovkový systém. Vylezli na pancíř a v němém ustrnutí zírali do obrovitého sloupu dýmu, který se zvedl nad místem, kde měl být jejich koráb.

„Jsme... ztraceni!“ řekl bezbarvě Twllips.

„Ještě nejste, ale co nevidět budete!“ vykřikl Arsia, objevivší se v poklopu.

„Co- copak nevidíš?!“ zvolal zlomeným hlasem Surws. „Náš Modchidecho, naše jediná naděje, je pryč! Už nikdy nespatříme rodnou Mangwaxellu!“

„Do pekel s vámi!“ seskočil mladík na zem. „Jestli se neseberete, tak už nespatříte vůbec žádnou zemi!“

Podařilo se mu aspoň na sebe soustředit jejich pozornost, i když k pochopení toho, co se děje, měli stejně daleko jako k sousední galaxii.

„Piráti se vrátili a nedoufejte, že se odstřelením rakety zastaví!“ křičel na ně. „Zjistí, že jste tam nebyli a samosebou půjdou po vašem tanku, aby vás zabili a utajili tak svou základnu! Takže jestli nepřestanete brečet, nedožijete se ani dnešního večera!“

Mangwaxellané byli nesmírně zrceni, ale byli to přese všechno kosmonauti a Arxenova slova jim pomohla vrátit se do reálu aspoň natolik, aby si uvědomili novou, mnohem bezprostřednější hrozbu.

„Musíme ujet!“ vykřikl Foronep, ale Surws ho zadržel: „Ne! Arsia má pravdu! Tank rozhodně najdou! Musíme ho tu nechat a- utéci do pralesa!“

>Být vámi, spíšíš bych si,< pravil dobře známý hlas v Arxenově mozku.

„Hodte sebou! Máme šanci, co se počítá na vteřiny!“ vykřikl Arxen a popostrčil Foronepa k pralesu. Kapitán, Twllips, Trebwr a Bwan je chvatně následovali, poháněni princeznou.

Zaměřovací systémy obou takových věží náhle tiše zasvištěly. Ochranná automatika byla v činnosti, našla cíl a bojové lasery unisono s nadšením vyplivly nastřádanou smrtící energii. Oslepivé výboje končily mocným výbuchem kdesi v dálce.

„Pryč! Dál! Dál!“ volal Arsia, když kosmonauté zaběhli mezi stromy a chtěli hned zalehnout. Vyskočili tedy a prodírali se do hloubi porostu. Za zády jim praskaly výboje, na které odpovídalo daleké dunění. Tank se zatím dokázal ubránit.

„Tady dolů!“ vyrazil ze sebe naprosto uštváný kapitán. Víc spadli a sklouzli do hluboké strže, než aby se do ní spustili. Dokutáleli se na dno, kde zůstali porůznu ležet.

„Fuj,“ oťepával se uřícený Trebwr, celý zmazaný od bláta. „Měli jsme tam zůstat! Poslouchejte! Automatická obrana pracuje! Klidně bychom si s těmi prokletci poradili! Já bych si sedl k hlavnímu zaměřovači a-“

Celá obloha vzplála v jasů druhého slunce a země sebou bolestně trhla. Vzápětí na prales udeřilo

řvoucí tornádo, v němž všichni ohluchli. V dunícím tichu, které pak nastalo, se mátožně zvedli. Zdálo se, jako by jim země ujížděla pod nohama. I když křičeli, neslyšeli se a vzduch měl podivnou, ostrou vůni.

Teprve po dlouhé chvíli zjistili, že jsou naživu.

„Co to bylo?“ byla první otázka, která přišla spolu s návratem normálního rozumu.

„Tank dostal zásah. Slyšel jsem, Trebwr, že jsi chtěl sedět u jeho zaměřovače,“ konstatoval Arsia, kterého přes vážnou situaci neopustil jedovatý humor.

„Teda to byla pecka,“ přistoupil k nim Foronep. Přes dosavadní zmatek nepřišel o svou zbraň. Zato Surwsova laserová puška nebyla nikde k nalezení.

„Snad někam zapadla při tom výbuchu,“ snažil se kapitán namítnout.

Zahodil jí hned na kraji pralesa, aby se mu lépe utíkalo, odhalila ho nemilosrdně Aranii. Ale protože nikdo kromě Arxena neuměl vnímat její myšlenky, zůstalo to mezi zasvěcenci.

„To je radost!“ přikulhal Twllips. Jedna z urvaných větví ho bolestivě udeřila přes holeň, naštěstí bez zranění. „Během pár minut přijít o všechno! Co jsme komu udělali!“

„Dosud máte životy,“ řekl Arxen. „Teprve až těch pozbudete, budete moci říci, že jste přišli o všechno!“

„Na tvoje rozumy není nikdo zvědavý!“ vybuchl Surws.

„Pokud tě, kapitáne, mrzí, že jste díky mému varování nezalehli hned na kraji lesa, můžeš se tam vrátit. Pak tě moje řeči přestanou definitivně rozčilovat!“

Surws něco zamumlal a odvrátil se. Zato Foronep se zeptal: „Arxene, co máme dělat teď?“

„Opravdu tak moc chcete mou radu?“ podíval se na ně kriticky. Sklopili pohledy. došlo jim, jak urážlivá byla Surwsova neomalená výtku.

„Já vím!“ přihlásil se najednou Trebwr o vůdcovství. „Je to prosté! Počkáme si, až se setmí, připlížíme se k nim a postřílíme je! Pak si vezmeme jejich koráb a poletíme domů!“ Nadšen vlastním nápadem, vyskočil na vyvýšený kořen a vzkřikl: „No co koukáte? Kdo jde se mnou?“

Do rozpačitého ticha se ozval Foronepův hlas: „Jak se dostaneme přes řeku Styrx?“

A těsně nato si nesměle povzdychl i Bwan: „A kam se ukryjeme v noci?“

Twllips jen mlčky obrátil oči v sloup.

Vtom se Surws otočil k ostatním. Ve tváři měl pevné odhodlání.

„Nářky nám nepomohou!“

>Už ani nepamatuji, kdy jsem tuhle hlášku slyšel poprvé,< ozval se kdosi velice kousavým tónem.

„Vymyslel jsem skvělý plán! Slyšte!“

Jenže vtom se pralesem ozval velice zneklidňující zvuk, který přerušil kapitánovu řeč a další události pak zapříchly, že se už nikdo nikdy nedozvěděl, jaký zázrak vyplodila jeho vysoce urozená mysl. Ten zvuk, který všechny zaskočil, připomínal vysokofrekvenční bzučení, promísené tichým praskotem. Byl to starý antigravitační pohon.

Polekaně se rozhlíželi.

„Támhle!“ ukázal Foronep skrz hustou spleť korun stromů. „Tam něco letí!“

Vzápětí šlehl pralesem blesk, který rozštípl strom necelých dvacet kroků od nich.

„Piráti jsou tady! Střílejí po nás!“ vzkřikl Surws. Arxen musel znovu obdivovat jeho pozorovací talent.

„Utíkejme!“ zvolal Twllips. „Za mnou!“ převzal zcela mimovolně velení a vyrazil střemhlav mezi keře.

Bylo načase - palba houstla a nebezpečně se přibližovala.

Kosmonauté prchali ze všech sil. Twllips se snažil kličkovat, měnil směr, ale neznámý letoun se zabíjácími úmysly je vždy znovu našel. Běh těžkým terénem byl velmi vyčerpávající, zvláště pro zavalitého kapitána.

„Proklatci! Jak nás mohou vidět?!“ sípal vztekle Trebwr.

„Běžte dál!“ navrhoval obětavě Foronep. „Počkám si tu na ně a dám jim co proto!“

„Tank je nesestřelil,“ zchladil ho Arxen. „Myslíš, že ruční zbraní rozbiješ jejich ochranné pole?“

„To je pravda,“ supěl Surws. „Nebudeme se rozdělovat. Ale - pryč! Už jsou zase tady!“

Vyrazili k dalšímu úprku, který skončil po pár minutách naprostým vyčerpáním.

„Jsem... vyřízený,“ chroptěl Bwan. „Už ne... nemohu! Nechte mě... tady!“

„Ke všem dáblům!“ vztekal se Foronep. „Vždyť nás přece nemohou vidět!“ Najednou se na něj Surws upřeně zahleděl. „U všech galaxií! Už to mám!“ zasípal.

„Co?“

„Proč nás mohou najít!“

„A proč?“

„Mají metalový nebo dokonce metaloplastový detektor!“ Zděšeně se na sebe podívali. Foronep odhodil zbraň, jako by ho kousla. Trebwr vytáhl nůž a zahodil ho do křoví.

„A teď pryč!“ zavelel kapitán a potácivě se pustili do pomalého běhu. Nevydrželi to dlouho.

„Tady už nás nenajdou,“ usoudil konečně Twllips.

„Počkáme,“ souhlasil kapitán. Padli na zem a uříčeně naslouchali. V šumění pralesa nebyl znát žádný podivný zvuk. Jak si odpočinuli, svět se počal jevit přede jen o něco veseleji.

„Teď jsme jim zamotali kebulé! Jsou na nás takhle krátcí!“ posmíval se Trebwr.

Postupně sílící bzučení s ním ale moc nesouhlasilo.

Útěk, který následoval, byl projevem čiré paniky. Mangwaxellané bezhlavě prchali vpřed, aniž se zajímali o to, kde jsou či kam míří. Ale smrtonosné bzučení si je vždy neomylně našlo.

„Jsme ztraceni!“ zachraptěl Surws a svalil se na zem. Byli na konci svých silami.

Ale vtom sebou Twllips trhl. V jeho hlavě bleskl nápad, který... který byl tak logický a tak strašlivý, že otevřel ústa, aby oznámil svůj objev, ale nevydal ze sebe ani hlásku.

„Dostanou nás!“ vzlykal Trebwr. „Je s námi konec! Sakra!“

Vtom se Twllips postavil. „Je jediná šance k záchraně,“ řekl, a jeho hlas, ač přerývaný, byl velice tvrdý a odhodlaný.

„Mluv!“ obrátil k němu Surws tvář, zbrocenou potem.

„Mají detektor, který reaguje i na naše oblečení. Musíme se ho zbavit!“

„Jsi blázen!“ vykřikl Bwan.

„Přeskočilo ti?“ vykřikl Surws a hlas mu také přeskočil. Ale navigátor se nezalekl, naopak - začal si rozepínat oblek.

„Zešile! Dočista zešile!“ vykřikl zděšeně Bwan a pokusil se ho zadržet.

„Chcete se nechat usmažit? Já teda ne!“ odstrčil ho navigátor. „A raději budu dočista nahý naživu, než oblečený ale ugrilovaný! K čertu s celou Mangwaxellskou morálkou! Dělejte si co chcete!“ Serval ze sebe poslední kousky oděvu a opatrně našlapujíc, vnořil se mezi stromy. Bwan si zakrýval oči a tiše kvílel.

„Jediný správný nápad,“ přikývl Arxen. „Znáte-li něco lepšího, máte poslední šanci to říct - anebo se svléknout. Slyšte!“ Všichni zaznamenali mezi šuměním porostu nenáviděné bzučení. A blížilo se.

>Mně chceš také svléknout?< ozval se Arxenovi v hlavě potměšilý hlas.

>Nedělej ze mně hlupáka,< opáčil mladík pobaveně. >Vím, že se umíš udělat neviditelným.<

V nesmírných rozpacích se počali kosmonauté odstrojovat. Ale jak bzučení sílilo, předsudky je rychle opouštěly a když zhora sjel první výstřel, nebylo o čem diskutovat. Za pár minut se všichni Mangwaxellané choulili pod hustým keřem a s nekonečnou úlevou sledovali, jak pronásledovatel krouží nad místem kde zůstaly obleky a provrtává ho hustou palbou.

*

17: POHLCENÍ TEMNÝM PRALESEM

Mangwaxellané možná byli primitivní kosmonauté, ale v pralese se nevyznal nikdo. Navíc události posledních chvil a fakt, že se museli zbavit všech oděvů, je traumatizoval natolik, že nebyli daleko od nervového zhroucení. Arsia proto převzal velení a zamířil východním směrem.

>Jak dlouho chceš jako následník galaktického trůnu běhat nahý po lese?< pravil Arxenovi jeho neviditelný společník.

>Dokud mě to bude bavit,< rozesmál se Arsia v duchu. >Máš snad něco proti tomu?<

>Už jsem viděl větší blázně,< ujistil ho Štít a zmlkl.

„Nevím, kde jsme,“ přiznal se Surws. Nebylo mu zrovna vhod, říkat něco takového, ale raději mluvil, jen aby nemusel myslet na trapné postavení, v němž se nalézal. „Musíme se... nějak zorientovat... a...“

„Tímto směrem dojdeme k potoku,“ ujistil ho Arxen.

„To je hloupost. Potok je támhle,“ namítl ihned Trebwr, ukazujíc na opačnou stranu.

„Můžeš se tam vydat,“ opáčil Arxen. „Ale já se k tobě nepřidám.“ A vykročil svým směrem. Surws a Trebwr zaváhali; jenže když Foronep a Twllips bez rozmyšlení následovali Arsiu, nezbylo jim než se také podříditi mladíkově velení. „Určitě jdeme špatně!“ opakoval Trebwr polohlasem celou cestu a to čím dál hlasitěji, čím déle se probíjeli spleti pralesa. Surws mu postupně počal přitakávat. Asi za půl hodiny únava překonala jeho soudnost a on vykřikl: „Tak řečený Arsiu, stůj! Kde je ten slibovaný potok?“

„Tudy,“ ukázal Arxen vpřed.

„Nevěřím ti! Trebwr tvrdí, že nás vedeš na opačnou stranu!“

Arxen se ani nenamáhal odpovědět, neboť v tom okamžiku Foronep vykřikl: „Potok!“

Za okamžik už všichni stáli na břehu.

„Vidíte? Vždyť jsem říkal, že tudy dojdeme k potoku!“ prohlásil s šokující drzostí Trebwr.

Arxen ho ani neuznal za hodna odpovědi a zabočil proti proudu. Chvilí šli podél toku, chvilí se brodili ledovou vodou, až narazili na malebnou zátočinu, zanesenou hrubým pískem.

„Tady uděláme tábor,“ pravil Arxen.

„Tábor? Na co? Cožpak budeme odteď žít v pralese jako pralidi?!“ ježil se Trebwr.

„Chceš-li nocovat pod širým nebem, je to tvoje věc,“ odrazil ho mladík.

„Uklidni se, Arxene. Co tedy rádíš?“ požádal ho Twllips.

„Je skoro poledne. Pro dnešek by měly stačit dva úkoly: postavit chatrče a-“

„-a najít si něco na sebe,“ vpadl mu do řeči Bwan.

„Raději bych sháněl něco do sebe,“ sjel ho mladík pohledem. „Ale budiž. Důležitá je chatrč, protože spát bude chtít každý. A záleží už na jednotlivci, zda chce noc prožít oblečený, ale hladový, anebo naopak.“

„A což oblečený i najedený?“ nadhodil Twllips.

„Skvělý nápad - ovšem jenom když to všechno stihneš.“

„A opravdu tu musíme tábořit?“ opakoval úzkostlivě Bwan.

„Víš snad o lepší variantě?“ obrátil se na něj podrážděně Surws. „Tak raději mlč! Odpočineme si a uvidíme, co dál!“

Jsem nadšena, usmívala se tiše Arrinci, když popošla s přítelem opodál. *Skvěle jsi to zinscenoval. Celá situace vypadá jako řetěz neodvratných událostí.*

„Myslím, že přeháníš můj podíl na této taškařici,“ bránil se mírně, ale v koutcích úst mu to cukalo.

„A co dál, ó můj Tarzane?“ zašeptala.

>Tarzan? Co je to?<

>Mytologická postava, v dětství unesená opicemi, která vyrostla v pralese a stala se králem divočiny,< padla okamžitě odpověď.

>Aha.< „Nezbyde nám, než se zařídit podle vyřčeného,“ řekl polo žertem a dodal myšlenkou: *Pozor, jde sem Trebwr.*

„Tak se do toho pustíme, ne?“ zahlaholil výrostek. „Budeme skvělý trojlístek, co?“

Arxen na něj upřel svůj chladný pohled: „Opravdu si myslíš, že potřebujeme tvou společnost?“

Trebwr ho sjel povýšeným pohledem. Byl znatelně vyšší a mohutnější než Arsia a díky tomu nabyl dojmu, že nadešel správný čas na to, vyřídít si s nenáviděným sokem jednou provždy účty.

„No?“ protáhl výsměšně a vybouřil svaly svých paží, jak to měl nacvičené z Mangwaxellské posilovny.

Ale Arxen se zcela netečně otočil a vyběhl do pralesa. Aranii ho následovala. Trebwr v duchu zajásal a následoval je. Mladíkovo chování považoval za známku slabosti. V duchu si už vše maloval v nejlepších barvách.

Proplétali se studeným a drsným porostem necelou čtvrt hodinu, provázeni Trebwrovými tlumenými kletbami protože nebyl zvyklý chodit naboso, a nakonec pánovitě vykřikl: „Stát!“

>Och jéje, povzdech si neslyšný hlas. Zase souboj o ženu. Vy, hominidi, nemáte žádnou fantazii. Od věků stále stejné divadlo.<

>Zřejmě na tom něco bude, když nám to vydrželo tolik tisíciletí, nemyslíš?< odrazil pichlavou poznámku svého ochránce Arxen.

„Co bys rád?“ zastavil mladík a otočil se.

Trebwrův pohled jen hořel, když řekl: „Myslím, že princezna nepotřebuje dva ochránce.“

„Správně. Má také jen jednoho - mně.“

„Už ne. Předtím ty, odteď já!“ Výhrůžně se nahrbil a sevřel ruce v pěst.

Kdyby byl Trebwr důstojný soupeř, Arxen by neváhal a přijal by jeho výzvu. Ale teď ho ovládal pocit, jakoby se měl utkáním s tím protivou znečistit. Bojovník se může postavit jakékoliv hrozbě, a může i prohrát aniž by ztratil hrdost a čest, avšak nemůže bojovat s hnojem. A Arxena při pohledu na Trebwra opouštěla jakákoliv bojová nálada a cítil jen nebetyčné znechucení.

„Tak braň se!“ vzkřikl Trebwr a provedl úder pěstí. Arxen pootočil zrudle hlavu; ne moc, jen tolik, aby Trebwrova pěst prolétla neúčinně sotva pár milimetrů vedle jeho tváře. Mladý Mangwaxellan, povzbuzen tím že se hned napoprvé skoro trefil, ihned úder zopakoval z druhé strany. Arxen, upírajíc pohled kamsi do korun stromů, lehce vydechl a Trebwrova pěst zase neškodně prošla těsně vedle jeho brady. Bylo to směšné a žalostné zároveň.

Arrinci mlčky odstoupila o dva kroky stranou. Dobře vnímala, co se v Arxenovi děje a cítila podobné znechucení, které sílilo, čím dále se trapná situace protahovala.

Avšak Arxen našel úchvatné řešení. Náhle se přikrčil. Trebwr v prvním okamžiku myslel, že Arxen přijal boj a už-už chtěl vyrazit, když si všiml hrůzy, která čísel z Arxenova obličeje.

„Chlapojed!“ vykřikl mladík a jeho vztažená ruka ukazovala Trebwrovi za záda.

Trebwrova reakce na toto kouzelné zaklínadlo byla opravdu skvělá. Aniž se ohlížel, v děsivém chvatu vyrazil střemhlav vpřed a zmizel mezi keři. Ještě chvíli slyšeli praskot porostu, kterak bezhlavě prchal lesem.

Dvojice se na sebe mlčky podívala a vzápětí se úlevně usmáli. Arsiovo elegantní řešení zdánlivě neodvratného střetu Arrinci nesmírně potěšilo.

„Konečně čas věnovat se vlastním zájmům,“ podotkl Arsia.

Jsem pro, přikývla a ve vzduchu vedle ní se náhle zhmotnila pečlivě složená kombinéza. *Anebo raději dříve jídlo?* a na druhé straně se objevil levitující táč s lákavou pečení a s láhví jakéhosi vína.

„Už zase čaruješ?“ zlobil se naoko.

Inu, jinak to neumím, omlouvala se šibalsky. Etiketa na láhvi se ještě chvilku chvěla, než přijala definitivní vzhled jednoho proslulého a nesmírně ceněného Nezeboranského ročníku. *Vím že ti chutná, můj drahý...*

„Dobrá,“ pokýval hlavou. „Už vidím, jak to dělají Negganci. Teď to laskavě uklid, a já ti předvedu, jak to děláme my, zaostálí primitivové.“

Jak tě znám, nemyslím, že bych se nudila, poznamenala vesele. Obejmula ho a vtiskla mu polibek: „Aby se ti lépe startovalo,“ zašeptala.

„Jdeme!“ kývl Arxen. Krátký čas křížoval pralesem, než narazil na červosápy. Dva ulovil - nepotřeboval k tomu žádnou zbraň, stačila mu myšlenka. Chvilku chodil a lámal kameny, až získal odštěpek s ostrou hranou, kterým pak stáhl hladkou, jakoby modře kovovou, skvrnitou kůži.

Myslela jsem, že ti jde o maso, poznamenala Arrinci, když mladík zvedl jen kůže a ostatní nechal ležet.

„Červosápí maso je hořké. Tohle bude naše oblečení.“

Brrr! To brr bylo v myšlenkách, ale bylo tak silné a upřímné, že bylo téměř slyšet nahlas. Oba oškubané, zakrvácené kusy kůže, na nichž leckde viselo maso, vyhlížely vskutku odporně.

„Bez obav. Zaneseme je vydělat ke koželuhům.“

Nerozumím, kroutila hlavou.

„Porozumíš, až uvidíš. Poběž!“ Svého upřímného vyzvání ovšem uposlechl jen on sám a tak zatímco elegantně přeskakoval křoviny, prorážel trsy obří trávy a v běhu zdolával padlé stromy, Arrinci trapně levitovala opodál. Po nějaké chvíli, když Arsia opětovně zastavil a cosi zkoumal na jakémisi keři, přistála a připojila se k němu.

„Také umím běhat,“ poznamenala jakoby pro sebe. Ve skutečnosti si kamarádovy zastávky vložila tak, že je zřejmě unaven a bylo jí hloupé i nadále poletovat kolem něj.

„Támhle!“ ukázal za okamžik a zastavil u jednoho stromu.

Tady? žasla. V technických metodách měla princezna jasno asi tak jako kočovný pastevec v nukleární fyzice. Byla upřímně zvědavá, co Arxen zamýšlí. A hle! Přítel pečlivě rozprostřel obě kůže na jakousi komolou hromadu zvedající se u paty stromu.

„Mraveniště,“ řekl. „Spojíme dobré s užitečným. Mravenci se nažerou a my získáme čisté kůže.“

A nesežerou to všechno?

„Nemyslím. Svrchní vrstva červosápí kůže obsahuje nejvíce oné hořké látky, pro kterou je celý tvor nepoživatelný. A mravenci si jí nechají naposled. Stačí přijít včas. Nu, a teď si postavíme nějaký brloh.“

*

18: NEBUDEME SE O TOM BAVIT

Na místě, vybraném k táboření, vládl již čilý ruch. Kosmonauté tam vztyčili velkou kostru z klacků a prutů, kterou vyvazovali sítím, rostoucím na protějším břehu.

„To je dost, že jste tady!“ zvolal Surws, když se dvojice objevila na břehu potoka. „Kde je Trebwr?“

„Odpojil se od nás,“ odpověděl lakonicky Arxen.

„Kde? a proč?“

Ale na tyto otázky se kapitánovi dostalo jen pokrčení rameny.

„Přidáte se k nám?“ mávl rukou k rozestavěnému příbytku.

„Uděláme si vlastní.“

„Proč?“ tázal se kapitán trochu zaraženě.

„Chce se nám.“

Na takovou odpověď se špatně hledala námitka a tak se Surws vrátil ke své práci.

I Arsia s přítelkyní se pustili do budování přístřešku. Nestavěli ho na písčitém podkladu, který jako by se sám nabízel, ale rozhodli se založit sídlo na nerovném a zarostlém břehu.

Proč tady? Dole by to bylo jednodušší. a také je tam rovná zem, kdežto tady je to samý hrbol? optala se Aranii.

Milá moje, smál se Arsia v myšlenkách. *Ty sis o mně určitě tam v lese myslela, že odpočívám, když přerušuji běh. Ale já jsem zatím pouze rozmlouval s pavouky.*

S pavouky? Ty ovládáš animální telepatii? užasla.

To sice ne, ale i jinak se dá poznat, na co se pavouci chystají. No a myslím, že se počasí rychle zkazí.

Proto stavím chatrč pod stromem. Podívej se na tvar jeho koruny a na tohle slabě zarostlé místo pod ní. Sem jen zřídka prší a kdyby se potok rozvodnil, nezaplaví nás to. Kdyby přišel vítr, budeme chráněni lesem, zatímco chatrč na pláži to lehce odfoukne. Nebudeme jí sice potřebovat, ale myslím, žeš ještě nikdy chatrč nestavěla, vid'? To byly argumenty, s nimiž šlo jen souhlasit. Oba se pustili do stavby.

Na rozdíl od Mangwaxellanů, kteří vyplétali svou chatrč dlouhými listy rákosí, pokrýval Arxen svůj kutloch širokými pruhy kůry, kterou dřel pomocí svého kamenného úštěpku z nedalekého padlého stromu. Princezna vzorně spolupracovala a šlo jim to jedna radost. Aby také ne; když mohli, oba si vypomáhali svou telepatii a chýše jim pod rukama jen rostla.

Po celou dobu, co stavěli svůj primitivní příbytek, pozoroval Arxen na Mangwaxellanech podivný neklid. Kosmonauté pracovali neobyčejně horlivě, ale jejich práce působila až nepřírozným, křečovitým dojmem. Usilovná snaha neustat ani na okamžik v kutlení byla příliš nápadná, než aby to bylo možné přehlížet. Důvod se dozvěděl, když k nim přistoupil Surws. Byl kdovíproč zamračený.

„Arxene, mohu si s tebou promluvit?“

Už zase? měl mladík chuť odpovědět, ale jen přikývl.

Poodešli za shluk stromů, kde se kapitán na Arsiu pobouřeně otočil: „Můžeš mi vysvětlit, co tím sleduješ?“

„Vyslov se jasněji, kapitáne!“

„U všech prašivých komet! Proč si neobstaráte něco na sebe?“

A bylo to venku. Arxen měl rázem ve všem jasno. Surws viděl, co s jeho posádkou (a potažmo i s ním samým) udělala Arrinci svým okouzlujícím vzhledem do doby, než našli tábořiště. Tak držel po odchodu mladé trojice ke zbytku své posádky tvrdé a rozhorlené kázání. Všichni si museli okamžitě pořídit primitivní suknice z dlouhých listů obří trávy. Svůj plamenný projev korunoval kategorickým zákazem dívat se na Arrinci dokud se neobleče. Situace se hned zdála poněkud klidnější. Návrat nahé princezny ale uvrhl všechny Mangwaxellany zpět do hlubin nesmírných duševních zmatků. Proto se snažili tak překotně pracovat. Doufali, že je jakákoliv činnost odvede od palčivé neodbytných myšlenek, které má zákonitě muž v přítomnosti svlečené krásné dívky. Nezbyvá než konstatovat, že se jejich úsilí mýjelo účinkem a nánosy zkostnatělé Mangwaxellské morálky se bortily jako domek z karet. Kapitán nakonec musel uznat, že jeho lidé nejsou schopni déle odolávat tomuto neúmyslnému tlaku. I on sám byl vážně nahlodán. Věděl, že kdyby se teď princezna na jeho muže usmála, byla by veta po jeho velení. To nemohl strpět!

„Mluvili jsme o obleku a chatrči během dneška,“ opáčil Arxen. „Do půlnoci tedy máme času dost. A nebyl dohodnut zákaz vstupu do tábořiště bez obleku.“

„To se přece rozumí samo sebou že-“ vylétl Surws, ale pak zmlkl, protože sám poznal, že jeho argument nemá logiku.

„Ostatně mohl jsi nás upozornit hned jak jsme sem přišli. Neudělal jsi to. Proč?“

Surws mlčel.

„Znám tvoje důvody. Ani tobě není blízkost Arrinci nepříjemná. Jen hlupák by se rozčiloval, jestliže může mít něco tak půvabného na očích. Byl jsi zticha - dokud v tobě nepřevážil strach o tvé velitelské postavení. a teď mi tu děláš kázání.“

„To není pravda!“ vyhrkl Surws a uskočil, jako by byl ohrožen.

Arxenův pohled byl nekonečně bezedný. „Začneme si lhát?“

Surws těkal očima po okolí. Sváděl v sobě přetěžký boj.

„Není to pravda,“ prohlásil nakonec co nejrozhodnějším tónem. „A už se o tom nebudeme bavit!“

„Nebylo mým úmyslem začínat tento hovor, ale tvým,“ uklonil se lehce Arsia a ponechal kapitána samotného.

Přestože započali stavbu o hodně později, dostavěli Aranii a Arxen svou chatrč dříve než Mangwaxellané, kteří pozdě zjistili, jaké problémy přináší použití zdánlivě vhodného rákosí.

„Nastal čas navštívit naší koželužnu,“ vyzval pak Arxen kamarádka. Bez problémů našli mraveniště, na němž ležely červosápí kůže. Arxen je zvedl, otřepal mravence a zamířil zpět k potoku. Cestou utrhl pár hrstí nějakých rostlin. Na břehu pak pomocí vody, písku a oněch bylin zbavili kůže zbytků tkání a nakyslého mravenčího zápachu. Výsledek byl skvělý. Hladká a modře lesklá, vzorkovaná kůže navíc působila velmi efektně.

Když se dvojice objevila na tábořišti, kosmonauti se k nim ihned seběhli. Ukázalo se, že se mezitím vrátil i v hrůze zabloudivší Trebwr, který se opět tvářil navýsost navztekaně a nový úspěch mladé dvojice ho nesmírně rozzuřil. „Utekli mi! Zbaběle mě nechali samotného v pralese!“ snažil se žalovat, ale díky mimořádné situaci už ho ani Surws neměl chuť poslouchat.

„To je skvělé! Kde jste to sehnali?!“ žasli mezitím kosmonauté nad červosápmi obleky. Fakt, že Arrinci měla aspoň nějaký oděv, byl kosmonautům vítanou záminkou se konečně vynadávat na její krásu aniž by porušili kapitánův rozkaz. Dokonce i Trebwr zapomněl dělat ublíženého a zíral na princeznu jako vyhládlý vlčák na kus šunky. Jedině Surws a Bwan se tvářili velmi pohoršeně, jenže jim to bylo málo platné. Surwse navíc pájilo, jak posádka snadno obešla jeho přísný zákaz.

Když neustávaly obdivné řeči, Arsia celý postup vysvětlil a Mangwaxellané se okamžitě houfně vydali na lov, nedbaje nedostavěné chatrče. Rozzuřený a zhrzený Trebwr chvíli přešlapoval na místě. Nejraději by zůstal nablízku princezně, ale chápal, že bez červosápiho obleku bude dočista znemožněný. Bylo vidět, jak velké dilema v sobě musí řešit, ale nakonec se vztekle otočil a utekl za ostatními.

Tábořiště na pláži osiřelo.

„Mohli bychom jim s tím pomoci, ne?“ nadhodil opatrně Arxen, když osaměli.

Princezna se na něj užasle podívala. *Těší mne, že jsi dal takovýhle návrh. Ráda se zúčastním.*

*

19: HOSTINA NA NETHOWU

„Pohledte, jaká je to paráda!“ křičel Foronep, když se v podvečer přičítal po břehu potoka opásán červosápi kůží.

„Opravdu,“ přikývl Arxen, ale musel zadržovat úsměv. Kosmonauté sice kůže vyprali v potoce, ale protože nebyly vykousané od mravenců a vydělané, Arxen věděl, že působením tělesného tepla začnou brzy nepěkně zapáchat.

„Kdo nám dostavěl chatrč?“ všiml si Twllips.

„To vy?“ obrátil se na dvojici Surws a jeho hlas zněl opravdu užasle.

„Ne, to větříček,“ řekl Arxen.

Kapitán se nadechl a velkými slovy jim poděkoval. „Jsem rád, že jste si konečně našli své místo v mé kolonii. Věděl jsem, že to nakonec pochopíte!“ zakončil svůj proslov.

>Jinými slovy: jsem rád, že se z vás konečně stali moji poddaní,< tlumočil ironický hlas Štítu. >Arxene, není už toho dost? Nemám ho proměnit třeba v kus tetrahydridoboritanu pentaakřemičitého?<

Arxen se rozesmál, čímž zaskočil jak kapitána, tak svého neviditelného ochránce.

Tím, že na sebe navlékli aspoň nějakou kůži, získali Mangwaxellané notný kus sebedůvěry a nálada se pozvedla z bodu mrazu. Trebwr znovu dostal zálsusk na Arrinci. Arxen s princeznou seděli trochu stranou na vyvýšeném břehu a vypadali jako dva spokojení turisté.

„Nedodělali jsme to tam v lese,“ přišel k nim drze Trebwr a pokynul Arxenovi zatnutou pěstí.

„Ale dodělali. Utekl jsi,“ zvedl oči Arxen.

„Hm,“ musel připustit výrostek. „Jak jste vlastně tomu chlapojedovi utekli vy?“

„Zabili jsme ho.“

Trebwr vyvalil oči. „Kecáš,“ zmohl se na nevěřickou poznámku.

„Když myslíš,“ připustil Arxen s pokrčením ramen a upřel svůj pohled znovu na vodu v potoce. Trebwr před ním nerozhodně stál a marně přemýšlel, jak vhodně reagovat. Nejhorší bylo, že v hloubi duše cítil, že by to mohla být pravda. Připadal si čím dál trapněji až se náhle vztekle otočil a beze slova odešel na druhou stranu tábořiště.

Kosmonauté mezitím marnili čas. Postávali v hloučku, dívali se bezcílně kolem a vyměňovali si tiché věty. Byli dočista bezradní a očekávali od kapitána nějaké velení. Surws, který si nevěděl rady zrovna tak, by ale nesnesl jít se Arxena zeptat co dál, a tak tam všichni stáli a čekali kdo ví na co.

Poznenáhlu se dostavil večer. S nenápadným úbytkem světla se však dostavil strach z noci a navíc se počaly ozývat prázdné žaludky.

„Je mrzuté, že nemáme ani oheň,“ postěžoval si Twllips nahlas.

„A což se vrátit pro zbraně? Foronepovým paprskometem bychom si oheň opatřili snadno!“ nadhodil Trebwr.

Surws se chytil za hlavu: „U všech galaxií! Jakto, že nás to nenapadlo?“

„Stavět tenhle pitomý tábor byl jeho nápad!“ píchł okamžitě Trebwr prstem proti Arxenovi. Konečně našel způsob, jak ho pohanět. „To bylo pořád: postavíme tábor! Seženeme oblečení! A přitom stačilo vrátit se a sebrat jak obleky, tak zbraně!“

„No fuj,“ nechal se slyšet Bwan. „A to nás tu nechal plahočit po pralese půl dne bez oblečení! Jak trestuhodně odporné!“

Surws se zachmuřil. „Trebwr má pravdu! Co na to řekneš, tak řečený Arxene?“

„Obdivuji se vaší inteligenci.“

„Máš ještě odvalu na ironické poznámky?“

„Vždyť je nemusíš poslouchat. Místo toho si můžeš dojít pro zahozené zbraně.“

„Přesně tak,“ vpadl Bwan, který nepochopil Arsiovu ironii.

„A tam padnout pirátům do rukou,“ dodal Arxen jakoby mimochodem.

„Jak - pirátům?“ zarazil se Surws.

„Uvažuj chvíli jako pirát,“ vyzval jej Arxen. „Co bys dělal, kdyby se ti někdo ztratil z detektorů tím, že by v pralese zahodil zbraně a šaty? Rozhodně by ses skryl poblíž a číhal, kdy si pro to přijde zpátky.“

Kapitán těžce vzdychl. „Máš pravdu. Vracet se by bylo příliš velké riziko.“

„Tys to věděl od začátku, vid’?“ řekl Twllips Arxenovi.

„Jistě.“

„Proč sis to nechával pro sebe?“

„Nenapadlo mě, že si nedáte dohromady tak očividnou věc.“

Navigátor jen těžce potřásl hlavou.

Jenže ještě jedna věc se stala, zatímco kosmonauté debatovali. První si toho všiml Bwan, když vykřikl:

„Oh! Už je skoro tma!“

Ve skutečnosti bylo do Swarpské noci ještě daleko, ale prales již tonul v tmavofialovém šeru.

„Nejvyšší čas jít do chatrče,“ rozhodl Surws a jeho hlas zněl najednou nejistě. Chvatně zalezli pod primitivní střechu a ukládali se k noclehu. Nebyl to veselý večer.

Když se Arxen a Aranii uvelebili ve svém příbytku, najednou se k nim docela klidně vmáčkli Trebwr. Aniž co řekl, usadil se uvnitř a prohodil: „Pěkně jste to udělali! Pravda!“

Chvilku bylo ticho, jen Arxenovi zněl v hlavě smích Štítu.

Není na čase ho usměřit? dotkla se Arsiova vědomí lehoučká Araniina myšlenka.

Přesně to teď udělám, odpověděl nevzrušeně Arxen. Najednou něco zašustilo v nánosech suché trávy, kterou byla měkce vystlána podlaha v chýši.

„Co to bylo?“ posadil se polekaně Trebwr.

„Co jančíš?“ zavrčel Arxen. „Buď zticha a odpočívej!“

Nové zašustění zvedlo Trebwra na nohy. „Říkám, že tu něco leze!“

„No a co? Snad se nebojíš hadů?“ opáčil Arsia, mohutně zívajíc. „To dá přece rozum, že se v trávě hadi stahují za teplem.“

Trebwr se zatvářil velmi podezíravě. „Když se jich nebojíte vy, já taky ne!“

„Pokud ses jako my natřel bobulemi hefopsatu, pak můžeš klidně spát,“ zívá znovu Arxen.

„Co? Jaké bobule? Co to plácáš?“ zbystřil výrostek.

„No přece bylina, která odpuzuje hady. Neříkej mi, že jí neznáš!“

U vchodu do chýše nastalo velké štrachání, jak se Trebwr chvatně drápal ven. Arrinci statečně tlumila smích. Pak si rukama přitáhla Arxena blíž. „Je libo postel s nebesy nebo něco luxusnějšího?“ a mladík cítil, jak se tráva a hlína pod nimi bouřlivě mění na mezihvězdně proslulé Virxageranské pokrývky. V těsném objetí se zabořili do nebesky hebkých peřin, skrývajíc smích v polibcích.

„Přepych nás stejně dneska nemine,“ řekl konečně Arxen zdánlivě nelogicky. „Pro teď bych dal přednost trávě.“

Jako bych mohla čekat jinou odpověď! souhlasila. „Prohlášení, hodné tvého jména!“ Pokrývky se opět změnilly na zválenou travu. Arxen byl na vážkách, která z obou alternativ je realističtější.

„Nejenom prohlášení,“ ozval se od vchodu jiný tichý hlas.

„To je dost, že ses ukázal,“ usmál se Arxen. „Sleduješ nás už dost dlouho!“

„Neuvěřitelné,“ divil se android. „A to si myslím, jak dokážu být nenápadný!“

Pojď dál, vítala ho radostně princezna. *Milerádi tě uvítáme v našem kůrovém hotelu!*

„Naopak bych byl nesmírně potěšen, kdybyste přijali vy moje pozvání na Nethow.“

„Nejsme proti,“ kývl Arsia. „Ale budeme si muset pospíšet. Podle mého odhadu nás čekají tak tři hodiny cesty.“ Odhadoval, že bude Nethow odtud kolem stovky kilometrů. Ale android zavrtěl hlavou: „Kdepak! Neodvážil bych se vás hnát takovou dálku! Pojdte prosím se mnou, mám o kus dál translátor!“

Potichoučku a nepozorovaně se vytratili z tábořiště a následovali jej. Antario byl v pralese očividně jako doma, neomylně je vedl nej pohodlnější cestou až najednou zastavili před jednou káldobovou houštinou. Android do ní bez váhání vešel.

Arxen maličko zaváhal, ale čest mu velela zatnout zuby a ponořit se do spleti břitkých trnů. Jenže když to udělal, málem vykřikl překvapením. Místo toho, aby se mu do těla zaryly dlouhé, ostré zuby trnů, cítil pouze měkký, gumovitý stisk!

„Můj tajný objev,“ vysvětloval Antario přes rameno. „Nastříkal jsem tu do půdy takovou látku, která způsobuje změnu ve struktuře káldobu. Získal jsem tak pohodlný, bezpečný a utajený vchod. Žádné zvíře se mě sem neodváží následovat. Dokonce i chlapej se káldobům vyhne. A jen já vím, kde mám svůj průchod. Pokud byste ale odbočili dva kroky stranou, nestačili byste se divit.“

Za zhruba třicetimetrovým pásmem křovin se náhle rozevřelo volné prostranství pravidelného, okrouhlého kráteru o průměru nějakých deseti metrů. Dno, pokryté šedým pískem, bylo naprosto bez vegetace. Uprostřed stál nějaký vykotlaný kmen. Ale Arxen s Arrinci ihned poznali, že jde o výtečně utajený Antariův přenašeč. Byla to obyčejná jednomístná kabina s Aatilanejským popisem ovládání. Naštěstí nebylo nutno nic překládat - panel měl jen dvě kontaktní plošky: vstup a transport. Antario šel

jako první a během pár sekund se všichni ocitli na palubě Nethowu.

„Předpokládám, že vaše první kroky zamíří sem,“ pravil Antario a dovedl je k hygienické sekci. „Pak mě najdete támhle na konci chodby.“

Existence takového oddělení svědčila o tom, že Antario není původním majitelem korábu, ale mladým přišla jeho nabídka velmi vhod. Zahodili svoje divošské svršky a dopřáli si řádnou horkou koupel. Čvachtali se snad třičtvrtě hodiny, než se celí mokří vydali chodbou do nitra korábu. Otevřeli dveře a stanuli v místnosti, která byla kdysi snad laboratoří, jež však nyní sloužila jako muzeum kombinované se společenským salónem. Kromě dvou luxusních pohovek a několika závěsů se zlatými ornamenty tu byl železný stůl, vykládaný mozaikou vzácných kovů a několik skříní neurčitého významu. Mimo to se zde ale nacházela nepřeborná směsice nejrůznějších mistrovských, ale i kýčovitých předmětů.

Oba mladí se na prahu užasle zastavili. Kolem stěn byly srovnány ozdobné stojany s korouhviemi a vlajkovými hnízdy, ručně tepané svícný vedle futuristických světelných fontán a umělých polárních září, napodobeniny prehistorických knihoven přecpaných kopiemi vzácných knih, sady duhových informačních krystalů a okousané svazky Semrešovských papyrů nezměrné sběratelské ceny.

V sousedství se skvěly složitě ornamentované vázy z Terránského křišťálu a Labeqelijského dyaxonu spolu s prostorovými skládačkami nejrůznějších podob. U zadní stěny se krčil připraven k útoku vycpaný Frembijský drak a vedle něj stálo v pozoru dvanáct druhů slavnostních skafandrů ze všech koutů galaxie.

Stěna po pravé ruce byla sbírkou všemožných zbraní počínaje polorozpadlými meči kultur, jejichž jména už dnes nikdo nezná, a konče Mauxdovovým pulsátorem, vykládaným Canarijskou perletí. Mezi exempláři Arxenovo oko našlo i legendární variabilní meč Brofde. Byl signovaný, čili originální, a každý skutečně věci znalý sběratel by za něj okamžitě prodal i svou duši. Snad jako kontrast k tomu sloužila sada napodobenin z umělé hmoty, která degradovala celou sbírku na rozporuplný paskvil.

Korunu všemu dodával stolový bazén vprostřed místnosti, v němž se proháněli rozliční biomechaničtí živočichové. Mezi tím a kolem toho viselo, vznášelo se, leželo nebo se jen tak povalovalo nepřeborné množství drobností, většinou blíže nepopsatelných, jež dotvářely naprosto originální vzhled místnosti coby všeobjímajícího bazaru dob minulých i současných. Antario už je očekával.

„Vítejte na Nethowu,“ pozvedl číše. Než si přitukli, odněkud přijel stolek přeplněný vybraným pohoštěním.

„Berte si dle libosti! Jsem nevýslovně poctěn! Myslím, že je málo paláců ve všech osmi galaxiích, které by se mohly pyšnit tak hvězdnou návštěvou,“ pronesl Antario krátký proslov.

Mladí se mezitím pohodlně usadili a během nevázaného hovoru konzumovali přepychové lahůdky.

„Jste mi velkou záhadou,“ usmíval se jejich hostitel. „Nejprve sem vtrhnete jako trosečníci, kterými nejste, a teď vás potkávám coby divochy - jimiž zcela určitě také nejste!“

„Kdo z nás ví, čím doopravdy je?“ řekl Arxen, za což si vysloužil Antariův obdiv. Pak mu ale podal stručnou historii jejich pobytu na Swarpu.

„Já tomu rozumím,“ usmál se při Arxenově řeči Antario, když zaslechl zmínku o nepochopitelném strachu Mangwaxellanů ze tmy. „Mám v atmosféře několik létacích oček z Appertabirsu. Jsou to neškodní, však dokonalí špióni, jejichž spolehlivost je stejně obrovská jako jejich zvědavost. Když tu Mangwaxellané přistáli, nechal jsem si od nich podrobně zmapovat jejich koráb - pochopitelně v noci. Ti lidé si zřejmě všimli, že v noci něco krouží kolem jejich rakety a dostali strach. Netušil jsem, že jako kosmonauté tolik podléhají mytologickým pověstem o strašidlech.“

Arxen na oplátku pobavil Antaria historkou s chlapojedem a když se dostal k popisu událostí, které je přivedly k tomu, hrát si na divochy, android už se smál docela nahlas.

„Taková rozpustilost se může vyskytnout jedině u lidí,“ vrtěl hlavou. „Podívej se na to: odjakživa se hominidní civilizace snaží stvořit něco, co by bylo dokonalejší než ona sama. Ale současně se bojí, aby to jednou ty výtvoř doopravdy nedokázaly. Co jiného je to než výraz naprosté rozpolcenosti ducha?“

„Nenechavost,“ krčil rameny Arsia. „Posaď průměrného hominida do jakéhokoliv prostředí - a můžeš si být jist, že z něj dříve nebo později vyždímá i to poslední, co se vyždímat dá!“

„Ve světle tvého prohlášení začínám mít o Swarp neurčité obavy,“ uculoval se Antario.

„Nepřišel jsem ničit planetu,“ komentoval to mladík.

Najednou nastalo ticho a Arxen ihned zbystřil. Co se stalo? Řekl něco nevhodného? A při jeho inteligenci mu to vzápětí (i když opožděně) došlo. Antariovo myšlení samosebou analyzovalo hovor z nespočtu hledisek a androida rázem napadlo, že lov by doopravdy mohl být vysvětlením, proč se tak veleslavná osobnost dobrovolně zahrabává na téhle zapomenuté oběžnici. Pokud Arxen neusiloval o planetu, tak co? Varianta, že se tu Arxen před někým schovává, Antariovi přišla naprosto nepravděpodobná. Avšak Arsiovou zálibou byl lov (v jistém slova smyslu). Vzhledem k tomu, že Arxen už ulovil prakticky vše, co za ulovení stálo, musel by jeho současný cíl stát opravdu za to. Antario v duchu zhodnotil faunu Swarpu a usoudil, že ani jeden exemplář z ní nestojí za trofej - kromě chlapojeda, kterého ale Arxen nechal klidně jít. V tu chvíli si Antario ujasnil, že jediný další objekt, vhodný k lovu, je jen on sám - a to možná díky svým neuváženým řečem při prvním setkání! To byl důvod, proč mu zamrzl úsměv.

„Byla by z tebe hezká trofej,“ usmál se Arsia na zkoprnělého androida. „Ale neboj se - jsi náš hostitel.“

„To není přehnaně velká záruka,“ pošilhával po něm Antario. „S degirom jsi také jedl společně, než jsi ho ulovil, nebo ne?“

„Máš o mě dobré zprávy,“ pokýval Arxen hlavou. „Ale to bylo něco jiného. Musel jsem se zakousnout do jeho kořisti, abych ho vyprovokoval k útoku.“

„Proč k útoku?“ žasl Antario. „Degiro sám o sobě se ti zdál moc málo nebezpečný? U Leptona! Když jsem sledoval sázky zvířecích zápasů na Rewekledagu, tak degiro proti dvěma tygrům nedal za tygry nikdo ani půl solu!“

„Nojo...“ potřásl Arxen trochu znechuceně hlavou. „Každý akorát vidí jeho strašnou útočnou sílu, kterou je schopen rozpárat nosorožce. Ohexfojští myslivci ho střílejí laserovým kanónem a ti hlupáci z Bermasilie se do něj střetují raketami ze vznášedel!“

Takže co mohlo našeho furianta napadnout jiného, než že degiru uloví holýma rukama! podotkla kousavou myšlenkou princezna.

„Ne!“ užasl Antario.

„Už je to tak,“ pousmál se skromně Arsia.

„Jak? Řekni jak!“

„Taková drobnost... degiro je oběť evoluce. Když vyrazí, zabije jediným útokem. Státisíce let se nikdo z jeho druhu nemusel bránit. Jeho tělo je tomu perfektně uzpůsobeno... ale jen tomu. Souhra kosterní stavby, napětí svalů, jejich polohy a pár takových věcí v okamžiku skoku způsobí, že stačí poměrně malý náraz do jednoho místa prsní kosti, aby se impuls přes kostru a napnuté svaly přenesl dovnitř těla a zasáhl srdce jako explozivní šrapnel... Měl to rychle za sebou,“ uzavřel najednou věcně mladík stručný popis jistě dramatického střetnutí.

„Jaký byl tvůj nejtěžší lov?“ vyzvídal android.

„Od okamžiku, kdy jsem sejmul první ranou paramegosaura... myslím to bylo na Paawexoie, už byl každý lov něčím nejtěžší,“ pokrčil rameny Arxen.

„Vím! Tohle mám dokonce nahrané v databance,“ zářil Antario. „Myslím, že je to jeden z nejslavnějších šotů o tobě!“

„No vidíš, a právě na tenhle lov nemám moc dobré vzpomínky.“

„Proč?“

„Došlo mi, že jsem s odpovídajícím vybavením schopen složit cokoli, na co se podívám, aniž bych se u toho zadýchal. Od té chvíle se snažím lov změnit na... souboj. Tak mě například začalo zajímat, jestli by někdo dokázal tyranosaura ulovit řekněme... jen s obyčejným kopím.“

„Kopím?!“ zamrkal Antario.

„Nevíš, co to je? Taková tyč se špičkou na konci.“

„Vím, u Leptona!“ vzpomínal se Antario. „Jen žasnu nad takovým... šílenstvím!“

„Šílenstvím?“ podivil se Arxen. „Přeháníš. Na třetí ránu jsem ho měl.“

„Bezedný vesmíre!“ lomil android rukama. „Tyranosauři se běžně odstřelují protitankovou municí a ty mi tu řekneš - kopím na třetí ránu!“

„No, ve skutečnosti ty první dvě rány byly kamenem, takže ta třetí v pořadí byla vlastně první, kterou jsem udělal samotným kopím. Vždy jsem dostal svůj cíl první ranou.“

„Ka-me-nem?“ slabikoval Antario. „Ty jsi házel na Rexe kameny?! - Ne, počkej,“ rozesmál se vzápětí, „nemusíš mi vysvětlovat, co je to kámen. Prozrad' mi recept, jak tohle uvařit! Vždyť o tomhle se nikde nic neví!“

„Prostý popis,“ ušklíbl se Arxen. „Jeden kámen jedno oko, druhý kámen druhé a pak s rozmyslem kopí přímo do srdce. Jde to ráz na ráz... když máš ostré kopí... a nenecháš se zašlápnout...“

„S rozmyslem!“ smál se android. „Už vidím, jak s někdo rozmyslem zaměřuje kopí na oslepeného a bolestí šíleného tyranosaura! Něco takového dokážeš jedině ty!“

„Znáš to: rozpustilost,“ pokrčil Arxen rameny.

„Přesně to říkám!“ radoval se Antario. „I když některé věci za rozpustilost považovat nelze. Například tvůj lov supersépie. Co?“

„To,“ naklonil se Arsia kupředu, „milý Antario, byla jedna z největších taškařic, co jsem provedl!“

Že se donedávna Fredegarské supersépie lovily atomovými projektily, je podle vás obzvlášť legrační! vmísila se nazlobeně Aranii.

„To bývávalo, než jsem přišel já,“ usmál se široce Arsia.

Jasně! Správní tvrdáci je loví beze zbraní! mračila se.

„Ale nepřeháněj,“ odporoval mírně Arxen.

Kdo přehání?! Kvůli čemu jsi tam riskoval život? Jen proto, aby sis vyléčil svoje neuspokojené ego? Anebo proto, aby mohl na desetimetrovou lebku té příšery ve tvém muzeu padat prach?

„O nic v podstatě nejde, pokud víš jak na to.“

„Tvá skromnost tě chválí,“ podotkl Antario k mladíkovi. „Shlédl jsem i záběry, které unikly cenzuře, ale naprosto nic jsem nepochopil. Budu upřímný: nepostavil bych se na tvoje místo... odpusť mi mou zvědavost: prozradíš mi způsob, kterým jsi tu bestii udolal?“

„Ne,“ zavrtěl Arxen hlavou. „Některé věci se neříkají. Chápeš, vid’.“

„Ovšem,“ ujišťoval ho okamžitě android. „Divil bych se spíš, kdybys mi to řekl. Žádný lovec skutečně galaktického formátu neprozradí své metody. Tvá mlčenlivost tě zdobí!“

„Ještě se ho zastávej!“ vybuchla Aranii nahlas. „Já nechci hrdinu! Já ho chci živého!“ Ale tváří tvář oběma spiklencům se musela smát také.

„Má tě ráda,“ kýval Antario. „Nesmíš jí to mít za zlé.“

„Jak bych si mohl vážit jí, kdybych si nevážil sebe?“ opáčil mladík.

Už se na mně zase domlouváte? smála se.

„Ještě jednu otázku si dovolím,“ žadonil Antario. „Tvůj nejstrašnější lov. Mlčky čekám, že odpovíš supersépie, ale co kdyby...“

„Arrinci,“ odpověděl mladík smrtelně vážně. Nastalo ticho, že by se dalo krájet. Konečně Arsia podal vysvětlení: „Nejstrašnější lov, který jsem zažil, bylo, když jsem pochopil, že si mě tahle nejnebezpečnější zlatovlasá šelma ze všech osmi galaxií ulovila aniž jsem si toho vlastně všimnul!“

„Konečně jsem našel Arxenova přemožitele!“ zajásal Antario. „To zasluhuje odměnu! Dovolíš, ó hvězdná?“

Přivlekl Aranii k jedné ze skříní a počal jí na krk všet obrovské šňůry perel, náhrdelníky ze šperků a drahokamů, pocházející z desítek planet. Když se občas nestrefil, šperky padaly na zem, kde je prostě nechával ležet. „Uzdobím tě!“ volal bujaře.

Aranii se se smíchem bránila, ale záplava drahocenností se zdála bezedná a drobná princezna se pod zlatým deštěm počala úplně ztrácet. Nakonec ztratila rovnováhu, ale vtom k ní přiskočil Arxen, jediným pohybem zajel rukama pod obrovitou vrstvu šperků, roztrhl je a sevřel Aranii do náruče.

„Výtečně!“ vykřikl Antario, když se drahocenná záplava rozervaných skvostů rozlétla do všech stran jako oslnivý gejzír. „Jste opravdu skvělí! Arxene, ty nestojíš o bohatství - klidně jsi ho rozmetl jako pavučiny, aby ses k princezně dostal. a Arrinci neudělala to, co snad každá žena - ani náznakem se nepokusila padající šperky chytit.“

„Vracím ti poklonu,“ opáčil Arsia. „Neurazil ses, že je takhle nakládáno s tvým bohatstvím. Za hmotou vidíš člověka.“

„Ano, přesně to dělám!“ smál se android a prohlížel si je oba skrz zelené sklo láhve.

*

20: MEZIHRA

Arxen se probudil včas, jak bylo potřeba. První překvapení ho čekalo, když vedle sebe spatřil Arrinci, která držela šálek horkého čaje a viditelně čekala jen na to, až se probere. Okázale zívla a protahoval se.

S úsměvem sledovala, jak sval po svalu uvádí do činnosti to, co jiní lidé označují jako své tělo. Arxen, který se dokázal v případě potřeby v sekundě vzbudit, pochopit, reagovat a zvítězit, si občas rád dopřával ranního lenošení a dokonce tvrdil, že je to jeden z jeho koníčků.

„Dobré ráno lásko,“ řekl pak a posadil se. „Co to vidím? Čemu vděčím za takovou péči?“

Dobrý čas miláčku, odpověděla. *V paláci máš nespočet sluhů; tak mi aspoň teď dovol, abych se stala tvou služkou já.*

„O tom bych se s tebou chtěl hádat,“ mávl rukou. „Ostatně nemáš ani předepsanou uniformu.“

„Že ne?“ usmála se. Nechala šálek levitovat ve vzduchu, strhla ze sebe ten proužek červosápi kůže a vypjala se před ním. To neměla dělat.

Úplně ti to vychladlo, konstatovala po nějaké době, když se konečně vysvobodila z jeho objetí.

Pustil jí a podle citu odhadl čas. Schylovalo se k ránu. „Zdá se, že máme malé zpoždění. No, nebyla by to první snídaně, o kterou jsi mě zrádně oloupila.“

Za různých pichlavých poznámek se odebrali do výstupní komory, kde je čekal jejich hostitel. Srdečně se rozloučili a za úplné tmy se dopravili rychle zpět do pralesa. Arxen se vyhoupl na okraj kráteru a Arrinci si ze slušnosti nechala podat ruku, načež se prodrali gumovitými keři a běželi k tábořišti. Celý prales byl nasáklý vodou - neklamné znamení, že Arxenova předpověď počasí byla správná.

Jenže vtom se ozvala Arrinci.

Myslím, že nás čeká malé překvapení.

Když minutu nato dorazili na tábořiště, naskytl se jim obraz zkázy. Obě chýše byly rozkotané a po Mangwaxellanech ani stopa.

„Tohle poněkud mění situaci,“ podotkl Arxen znechuceně. Jako vítr se přehnal dějištěm zkázy a ze stop a myšlenkových otisků si udělal poměrně jasný obraz toho, co se tu stalo.

Vidím ti na očích, že se za nimi chceš pustit, přistoupila k němu Aranii.

Neurčitě kývl.

„Co je ti po nich?“ Nebyla to výčitka, jenom tichý, sotva slyšitelný vzdech.

Celý svět doplňujících informací ležel v té hořké otázce a Arxen to dobře cítil. Nejsme Mangwaxellanům ničím zavázáni, naopak - oni by měli být vděční nám a ne se chovat tak... Nebýt nás, dávno by skončili velmi neslavně. Nelze je ale věčně vodit za ručičku. Jednou se vydali do vesmíru, následky si musí nést sami. Zachráníme-li je nyní, pomůžeme jim pouze přežít do nejbližší krizové situace. Tak tomu bylo od počátku. A i když jim zase pomůžeme, čeho se dočkáme, Arxene?

Těžce přikývl. „Souhlasím s tvými myšlenkami, ó hvězdná!“

Několik sekund vládlo ticho.

„Přesto tě doprovodím,“ políbila ho lehce.

*

21: ZAJATI PIRÁTY

„Nevěřím ti ani slovo,“ slyšeli neznámý ženský hlas, který nemohl patřit nikomu z Mangwaxellské posádky. „Musíte vědět, kde ti zbylí dva jsou!“

„Opravdu nevíme! Ztratili se v noci!“ To byl kapitánův hlas a očividně mluvil o nich.

„Tvoje smůla. Budu muset tvé paměti pomoci!“

„Že bys s tím pomáháním ještě chvilku počkala?“ pravil Arxen a vešel dovnitř. Během jeho prvního kroku proběhla v jeho těle nenápadná, ale dalekosáhlá změna, která z něj učinila cosi, pro co běžný lidský slovník nemá vhodný výraz. Podivné a nesnadno definovatelné částice, poklidně kolující v jeho organismu, si ve zlomku sekundy vyměnily místo se svými biologickými sousedy a přeměnily běžné živé tělo v cosi, pro co byl kov či kámen slabou překážkou.

Už před hodinou přeskočili řeku Styrx a vnikli dovnitř pirátského komplexu. Ač Arxen nepoužil ani svůj paklíč, ani svou zbraň, dokázal proniknout jak zónou vnější ochrany tak i vstupní kontrolou. Obranné systémy pirátů uvnitř základny pro něj nebyly problémem; ani tady nemusel použít služeb svého i nadále neviditelného ochránce.

Poté, co ruční metodou dočasně uspal stráž, skryli se s princeznou v jednom vhodném hluchém prostoru. Teď se z něj vynořili jako duchové.

Jediným pohledem ohodnotil situaci. Kosmonauté byli u levé stěny s rukama nad hlavou a proti nim stáli čtyři muži s namířenými paprskomety. Osoba, která vedla slovo, seděla na pilotním pultu a nohy měla na křesle. Teď překvapeně pohlížela na Arxena a Arrinci. Jejich objevení jí úplně zarazilo a Arxen měl plno času si jí dobře prohlédnout. Musel uznat, že je vcelku krásná, ale v její auře rozpoznal určitý velice nesnadno odhalitelný rys, který radil k opatrnosti.

Jeden z ozbrojenců profesionálním pohybem trhl hlavní zbraně, ale než stačil zamířit, cosi mu vyrazilo paprskomet z rukou. Teprve poté si ostatní všimli, že se Arxen mezitím přemístil o tři kroky dál a opět vyzývavě hledí strážcům do obličejů.

Žena na pilotním pultu chtěla něco poznamenat, ale mladíkův zákrok jí zbavil slov. Tři zbylí chlapi na okamžik ztratili hlavu a pokusili se Arxena zastřelit. Prostorem prolétly oslnivé záblesky, ale místo, kde ještě před okamžikem mladík stál, bylo už prázdné.

„Špatná muška, ne?“ zašeptal někdo do ucha velitelce pirátů. S výkřikem se ohlédl, ale tam bylo už prázdné. Jen koutkem oka zahlédla, jak se čísi stín mihl za zády nic nechápajících strážců - a Arxen zastavil přímo před nimi. Okamžik to vypadalo jako bláznovské gesto, kdy stál zády k ústím paprskometů, než si všichni ostatní všimli ztuhlých obličejů ozbrojenců. Arsia se trochu kysele ušklíbá a teprve teď, jakoby čekali na tento povel, se strážci bezvládně sesunuli na zem.

„Arxene!“ vykřikl Twllips.

„A co s tebou?“ ignoroval Arsia výkřik a postavil se zamyšleně před velitelku.

„Pozor! Jsou ještě nahoře!“ podal mu první použitelnou informaci Foronep.

„Vždyť já vím,“ přikývl Arxen, ale ani se nehnul, ač měl celá záda nechráněná a kdokoliv z chodby by jej mohl zasáhnout. Prohlížel si tu ženu a pokoušel se určit, čím to, že působí tak podezřele. Zcela určitě to nebylo vadou vzhledu. Design jejího těla byl opravdu skvělý a zřejmě speciální ochranný oblek také leccos napovídal. Dlouhé černé vlasy rámovaly vznešenou tvář.

>Smím ti napovědět?< hlesl Štít.

>Netřeba. Přijdu na to sám.<

„Co jsi zač?“ zašeptal znovu Arxen. „Jsem unaven cestou a znechucen tvými ozbrojenými hlupáky. Prosím, nezdržuj mě zbytečně... na něco jsem se ptal.“

Úžasem nebyla schopna slova. To, co tady mladík během pár okamžiků předvedl, hraničilo s nemožností. Při tom všem se choval úplně nenuceně a jeho tvář neopustil lehký, shovívavý úsměv.

„Zabij je Arxene!“ vykřikl Surws. „Jsou to piráti!“ Ani jednoho z kosmonautů doposud nenapadlo zmocnit se zbraní, jež vypadly strážcům z bezvládných rukou.

„A ták!“ přikývl chápavě mladík. „A ty jsi také pirát?“ pohlédl znovu na velitelku.

„Mlčky přikývla a ze široce otevřených očí jí hleděla hrůza. Situace se rázem změnila. Zatímco ještě před chvilkou měla celou situaci pevně v rukou, teď byli všichni vydáni napospas tomuto neznámému ďáblu.“

„A už jsi můj!“ rozlehl se výkřik a do místnosti vlétl další útočník. Jeho výpad byl tak rychlý, až jeho silueta vypadala na okamžik rozmazaně. Jeho srážka s Arxenem třesla jako malá exploze.

„Zab ho!“ štěkla velitelka, ale než to dořekla, bylo už dávno po všem. Znovu úžasem málem spadla z pultu - Arxen stál tak jako předtím, ale bleskurychlý útočník ležel roztrhaný na podlaze a z jeho těla trčely děsivě zlámané oceloplastové segmenty.

„Kdyby bojoval čestně, ušetřil bych ho,“ zašeptal Arxen. „Ale nesnáším roboty, co útočí zezadu.“

Dočista se rozklepala. Do svého robotického strážce vkládala poslední naděje - nebylo myslitelné, aby kterýkoliv člověk dokázal odolat jeho strojové síle a rychlosti. Teď se to ale stalo a velitelka propadla děsu.

„Proč se chvěješ?“ pousmál se na ní povzbudivě. „Nechci tě sníst, dokonce ani okrást. Na, vezmi si tenhle módní doplněk. Třeba ti to spraví náladu.“ Zvedl jeden paprskomet a vtiskl jí ho do ruky.

„Arxene!“ vykřikl zděšeně Surws. „Co to u všech slunců děláš?!“

Nikdo z přítomných kromě Arxena nezaslechl tichoučký princeznin myšlenkový povzdech: *Ach, ty hračičko...*

„Odpovíš mi teď?“ zašeptal Arxen. Třeštila na něj oči. Najednou sevřela zbraň.

Nepotřebuji vás! zahnal Arxen pohotovou myšlenkou své robotžiny dříve, než mohli zasáhnout a pak v klidu vyčkal zbýlé dvě desetiny sekundy, než velitelka dokončila pohyb a opřela hlaveň Arxenovi o čelo:

„Ani se nehni!“ pohrozila, ale hlas se jí znatelně chvěl.

Řekl: „Nehýbám se. a co dál?“

„Strážte sem!“ vykřikla. Do místnosti vtrhli další ozbrojení bandité.

„Zajmout! Dělejte!“

Zubaté čelisti pout sborem zacvakaly.

Velitelka si Arxena neustále měřila, ale její pohled v sobě nesl i nadále velkou dávku úžasu a bezradnosti.

„Zavřete je do skladu!“ poručila a otočila se k nim zády.

„Jdeme!“ štěkl jeden mohutný rabiát a spolu s ostatními je hnál před sebou do jedné prázdné místnosti. Když za nimi zapadly pancéřové dveře, zavládlo zaražené ticho. Ale ne dlouho. První to nevydržel Surws.

„Tedy Arsio, tobě snad dočista přeskočilo!“

„Opravdu?“ otázal se mladík.

„Ještě si dělej legraci! Zkázil jsi, co se dalo! Ty tvoje frajeřinky nás teď přijdou pěkně draho!“

„Tak hloupě se nechat doběhnout!“ přisadil si Bwan.

Od něj to sedí, pomyslela si Arrinci.

„Co tě raplo? Sám jsi jí dal zbraň do rukou!“ soptil Trebwr. „Zrádče!!“

„A co jsem měl jiného dělat?“ tázal se nevinně Arsia.

„Měl jsi je prostě pozabít!“ vpadl Twllips.

„Proč bych to dělal? Zabili oni někoho z vás...?“

„No... to ne, ale určitě mají na svědomí jiné životy!“ řekl Surws.

„A víš to tak jistě, kapitáne? Prostý fakt, že vás jednoduše nepostříleli na setkání, ukazuje spíš na to, že to jsou kosmičtí zloději a ne vrazi. Dokonce si s vámi dali tu práci a dovlekli vás sem, i když by bylo pohodlnější vás postřílet rovnou v pralese... anebo vás tam prostě nechat přes noc... nepřipomíná ti to něco?“

„Tak jsi měl vzít tu jejich velitelku jako rukojmí a diktovat podmínky! Už tu mohli být zavření místo nás!“ namítl Twllips.

„Připustíme to. A co byste dělali potom?“

„Nechali bychom je tu zavřené, až by zčernali!“ vykřikl Bwan.

„Ujíдали by zásoby a spotřebovávali energii a měli byste tu neustálou hrozbu, že uniknou a oplatí vám to, vid’?“

„Tak bychom je prostě vyhnali!“

„Aby se mohli někde skrýt a řádně vám zasolit,“ dodal Arsia. „Dobrý nápad. Ještě že k němu nedošlo!“

„Mluvíš jako jejich spojenec!“ vykřikl nenávisťně Trebwr.

„Těší mě, že o mně máte tak vysoké mínění,“ sjel ho Arsia pohledem. „Ale chci se jen něco dozvědět - a vyřešit tuhle tragikomickou situaci bez zbytečného prolévání krve.“

„Tak teď se ti to určitě povede,“ ušklíbl se Twllips. „Aspoň pouta nám mohli sundat, bestie!“ Pokusil se pohodlněji usadit a zavřel oči. I ostatní kosmonauté se s nevraživými pohledy odvrátili od Arxena a nasupeně se usadili v druhém koutě místnosti.

Tvé metody jsou opravdu úchvatné, podotkla princezna neslyšně.

Nelíbí se ti to? optal se stejným způsobem.

Ach ne, je mi úplně jedno, co s námi chtějí dělat. Jen jsem nesmírně zvědavá, jak dohraješ tu složitou hru, co jsi tak odvážně rozehrál.

Pochybuješ o mně?

Ani v nejmenším, bránila se udiveně. *Jen tiše žasnu. Vždy jsem si myslela, že techničané ovládají svět kolem sebe pouze hrubými a primitivními metodami. Ale události posledních dnů mě poučily o něčem jiném. Obdivuji se ti.*

No, tak aby ti to vydrželo, uzavřel trochu pobaveně myšlenkovou rozmluvu a věnovali se čekání.

Piráti si pro ně přišli až v podvečer, kdy si zajatci mohli postupně po jednom obstarat základní hygienu.

„Ne zpátky,“ zadržel Arxena obrovitý strážce, když se chtěl vrátit. „Do velitelské sekce!“ Bylo zbytečné se ptát proč a mladík tedy zachoval mlčení. Tříčlenná eskorta ho odvedla do velína.

„Už ho vedeme,“ hlásil chlap.

„Můžete jít,“ kývla na strážce.

„Ale velitelko-“ pokusil se namítnout hromotluk, ale její krátký ostrý pohled ho vyhnal stejně jako ostatní. Možná několik minut si ho důkladně prohlížela, než řekla: „Sedni si. Proč stojíš?“

„Čekám, až budu mít volné ruce,“ odpověděl.

„Nebud' blázen!“ zasmála se krátce. Arxen jen lhostejně pokrčil rameny, ale zůstal stát.

Znovu váhala. Bylo vidět, že si dala nějaké souvislosti dohromady, ale celek jí zatím unikal. Rozmluva zajatců, kterou odposlechla díky skrytým mikrofonom, jí na jistotě nepřidala. Byla si jista, že klíčem ke všemu je právě tenhle nepochopitelný mladý bojovník. Co ale ten klíč odemkne?

„Vrátím ti tvou otázku, cizince. Chci se tě slušně zeptat, kdo doopravdy jsi - a proč jsi udělal to, co jsi udělal.“

„Pokud mi chceš opravdu položit slušnou otázku, nesmím tu stát jako tvůj zajatec.“

„Můžu tě taky dát mučit, až vyplivneš plíce od řevu!“ vyskočila vztekle. Pokrčil rameny. „Nech toho. Nabídla jsi mi slušný rozhovor. Umožni mi ho, a promluvíme si o tom, co tě zajímá.“

Jeho klid jí děsil. Stále tomu nerozuměla a snad se počínala trochu bát dozvědět pravdu.

„Nu,“ připustila. „Je tu malý problém. Ukázals, že jsi nesmírně nebezpečný bojovník. Nesetkala jsem se nikdy s někým tak... Kdo mi zaručí, když ti sundám pouta, že se na mně nevrhneš?“

„Moje slovo.“

Usmála se: „To není moc velká záruka!“

„Urážej někoho jiného!“ odpověděl a v jeho hlase zazněla ocel.

Znovu jí jeho odpověď zaskočila. Nakonec významně vyndala z pouzdra ruční paprskomet.

„Zavolám stráž,“ řekla zvolna. „Sundá ti pouta. Jestli uděláš jediný nedovolený pohyb, budu střílet i kdybych měla spolu s tebou zabít svého vojáka. Rozumíš mi?“

„Nechci mluvit s tvými gorilami. Ty sama to uděláš,“ zavrtěl mírně hlavou.

„Drž hubu!“ zaječela a pozvedla paprskomet, ale pak ruku zase spustila a upřela na něj stále užaslejší pohled. Arxenova schopnost najít slabý bod v cizí psychice opět slavila úspěch. Jakoby sama udivena svým konáním, přistoupila k němu a rozevřela mechanická pouta. Pustila je na podlahu a když šla od něj, ani se neohlédla, i když mu tím dávala skvělou šanci zezadu jí zneškodnit. Pochopila, že kdyby opravdu chtěl, byli by už všichni dávno po smrti.

„Tedy opakuji svou slušnou otázku,“ opřela se vyčkávavě o pult. „Kdo jsi?“

„Vypadá to jako člověk, chová se to jako člověk - je či není to člověk?“ odpověděl hádankou. Docela přirozeně přistoupil volným krokem k pultu a posadil se vedle ní. Vypadalo to, že jeho odpovědí náčelnice pirátů ztratila další část své sebejistoty.

„Ty jsi bojoval s naší základnou,“ řekla tiše. „Viděla jsem záznamy o raketové obraně.“

„Bojoval? Och, to je silné slovo! Potkal jsem jí.... a neuhnula mi z cesty.“

„Přestože je dobře chráněná, pronikl jsi dovnitř, aktivoval jsi jí, zanechal jsi v systému upozornění a zase jsi klidně odešel. Jak jsi to dokázal - a proč jsi to u všech plesnivých meteorů dělal? Pochopila bych, kdybys základnu obsadil. Bylo by logické, kdybys jí zničil. Ale tohle? Nerozumím ničemu z toho, co se týká tvé osoby.“

„Proč jsem se tu stavěl? Inu... ze zvědavosti.“

„Když jsme přistávali, nenašli jsme Girbona tam, kde měl být. Stál vykuchaný o pár kilometrů jinde. Navíc to vypadá, že se roztřílel sám...! Předpokládám, že i to je tvoje dílo.“

„Dá se to tak říci,“ připustil.

„Nenapínej mě už,“ vydechla. „Řeknu ti to otevřeně. To, co jsem v poledne viděla, bylo... nevýslovné. Mohl jsi nás tu všechny pozabíjet a ani by ses u toho nezdádal. Nepokusil ses osvobodit ty trosečníky.

Nejen to: nepokusil ses ani zachránit sám sebe! Přestože jsi zabil mého nejlepšího robostrážce, dal jsi mi do rukou zbraň! Už jsem ostatně pochopila, jak moc ses mi tím vysmíval... Děsím se toho, kdo nebo co jsi, ale nebudu mít klid, dokud se to nedozvím. Napověz mi... Prosím!“

„Budeš mi tvrdit, že kdybys to tušila, nikdy bys to nechtěla vědět,“ pokýval hlavou.

„Jmenuješ se snad Veliký Lepton?“ odpověděla hlasem, majícím daleko ke klidu.

„Tak zlé to přece jen nebude.“

„Takže-?“

„Arxen Arsia z rodu Lastakarijců,“ pouklonil se mírně.

„Ah!“ Jenom ten výkřik, který jí mimovolně unikl ze rtů, ukazoval míru jejího zděšení. Rázem chápala, že tváří v tvář tomuto nejstrašnějšími legendami opředenému muži nemají sebemenší šanci. Zvolala pouze: „Co ale, u všech galaxií, děláš tady?!“

„Teď se zrovna tvářím jako tvůj zajatec.“

Seskočila z pultu a poklekla: „Nemluvme o tom, prosím! To byl jen obrovský omyl, moje trestuhodná neznalost! Nikdy bych si nedovolila-“

„Neznalost ve vesmíru neomlouvá,“ zašeptal jen tak jakoby pro sebe, ale zaslechla to.

„Prosím tě... ó jasný následníku!“ sklonila roztřeseně hlavu.

Jemně jí zvedl. „Nech toho. Nebudeš mě přece prosit, když jsme si řekli, že se spolu rozumně domluvíme. Nebo si vážně myslíš, že nedovedu držet slovo? To bys mě naštvala.“

„Věřím... tvoje slovo je zákon.“

„Správně. Posad' se. A neklepej se už. Nejsem lidožrout.“

Poslušně si sedla a vyčkávavě na něj hleděla.

„Velitelko-?“ ve dveřích se objevila užaslá hlava jednoho z pirátů.

„Ven!!“

Hlava zmizela. Náčelnice mlčky a trpělivě čekala celou dobu, co Arxen uvažoval.

„Mám návrh. Opustíte základnu,“ řekl zvolna.

„Ano, Veliký Arsio,“ hlesla.

„Nevím, jaké jsou vaše viny a nehodlám se tím zabývat. Jako následník nebudu dělat práci přináležející našim justičním lovcům. Nechci po vás, abyste odevzdali svůj koráb. Vyžaduji ale, abyste celou tuhle společnost nechali na pokoji. Je to MOJE divadlo.“

„Jak poroučíš,“ zašeptala.

„Ještě poslední radu. Až budeš na odchodu, zajdi do skladu a té dívce, která přišla se mnou, osobně sundej pouta. Když k tomu připojíš omluvu, nic nepokazíš.“

„Stane se přesně dle tvého přání.“

Pokýval hlavou. „Děkuji... můžeš jít.“

Napůl vykročila, ale pak sebrala veškerou odvahu, zašeptala: „Ta kráska určitě patří k tobě... a je mi jasné, že je tvou favoritkou. Ale stačí tvé slovo, tvůj jediný pohled a stanu se tvou otrokyní. Budu ráda poslední z posledních, jen když mě vezmeš k sobě.“

Chvilku na ní hleděl, než řekl: „Ty nejsi člověk, vid'.“

„Och!“ její úžas opět nebral mezí.

„Jsi singlit... ale nelekej se. Nemám, proč bych ti to zazlíval.“

V očích se jí zatřpytily slzy. Nebýt toho, že byly falešné jako celý její lidský vzhled, působily by opravdu dojemně. „Bude mi dopřáno té milosti, slyšet tvé svolení...?“

„Nedočkáš se ode mně takového slova,“ zavrtěl hlavou. Mlčky se uklonila, ale jeho gesto jí pozastavilo.

„Jen tak na okraj... víš o nějakém korábu, který by nahradil Mangwaxellanům jejich raketu?“

Dlouho přemýšlela, než řekla:

„Pětačtyřicet kilometrů od naší základny na jihozápad je v pralese nepoškozený nákladní koráb. Kdysi jsme ho sem dopravili. Není sice zdaleka nejrychlejší, ale svých osm, deset srků (LY) za den si odkroutí. Má na palubě hodně cenností. Přijmi ho prosím jako odškodnění za zničenou raketu. Pokud tam půjdete... pomohou vám ho najít majáčky krátkého dosahu.“

Polkla a sklopila oči: „Opravdu si to nechceš rozmyslet, ó přejasný Arsio?“

„Zapomnělas, co je moje slovo?“ opáčil tiše.

„Zákon, ó hvězdný následníku!“ sklonila poslušně hlavu. Uklonila se ještě hlouběji a vyběhla z velitelské kabiny. Otevřenými dveřmi slyšel její rázné povely, do kterých se mísily nechápavé hlasy jejího mužstva. Když celý halas utichl a kroky dozněly, zvolna se zvedl a šel do skladu. Všechny pohledy se na něj upřely. Privil: „No tak pojd'te. Dáme si večeři.“

*

22: KONEC VÝLETU, MLÁDEŽI

„Je to ohromný úspěch, ale nic z toho, co se tu odehrálo, mi není jasné,“ pravil Surws druhý den při snídani, když trosečníci vzdali nekonečný výslech Arxena, v němž se snažili přijít na kloub tomu, proč se piráti tak rychle a ochotně stáhli.

„A proč jsi jim nesebral koráb, se kterým bychom teď mohli odletět?“ vyzvídal Twllips. I když to otevřeně neřekl, bylo na něm vidět, že si myslí, že je Arxen s piráty určitě spolčen.

„Pravda!“ přidal se energicky Trebwr. „Na co je nám luxusní základna, když nemůžeme domů?!“

„Připusťme, že byste to tak udělali. První koráb, který by vás spatřil, by podal poplašný signál Lastakarijské hlídce, která by vás jako piráty bez řečí odstřelila. Takhle jste si představovali návrat na Mangwaxellu?“ usmál se Arsia.

Na takový argument nebylo možno nic namítnout. Následně Arxen seznámil trosečníky s informací o funkčním korábu, kterou dostal od velitelky. Tato zpráva Mangwaxellany okamžitě uchvátila a jednomyslně se rozhodli navštívit nedaleký prales a to okamžitě.

Twllips s Foronepovou pomocí nejdříve ale uvedli všechny obranné systémy do činnosti a po velkém dohadování a pátrání v programech změnili kódy. Kdyby za jejich nepřítomnosti piráti chtěli základnu znovu obsadit, se zlou by se potázali.

V podzemním hangáru si vzali vhodné transvozidlo a vyrazili. Přebrodili řeku a zamířili na jihozápad, kde se v dálce rozkládalo nekonečné moře zeleného pralesa. Silný stroj svižně polykal kilometry a měkce se pohupoval, když překonával bez znatelných problémů díry, skryté v trávě. Cesta uběhla jako nic a už byli u stěny pochmurné vegetace.

„Tak tudy bychom se museli opravdu prostřílet,“ pravil Foronep, když si prohlédl zelenou hradbu. Jižní Prales se lišil od lesů, které byly severně od Modchideche. Obrovské, prastaré stromy, jejichž kmeny měly mnoho metrů v průměru, rostly místy tak těsně vedle sebe, že se mezi jejich kmeny samotný člověk jen stěží protlačil. Obrovité kořeny, silnější než tělo dospělého muže, se divoce proplétaly ve snaze urvat pro sebe lepší díl půdy a zardousit kořeny sousedních velikánů.

„Mám směr!“ vykřikl Bwan, když vystoupil a aktivoval radiový zaměřovač.

„To určitě bude ten majáček!“ souhlasil živě Surws. „Zřejmě tu ten koráb opravdu bude. Vpřed, přátelé!“ Vtom se země zatřásla a nad severním obzorem se vymrštilo do výše obrovité černé mračno.

„U všech neutrin!“ vyhrkl polekaně Surws. „Co je zase tohle?!“

Chvilku na to ztrnule zírali.

„Mám dojem, že pirátská základna vyletěla do vzduchu,“ podotkl Arsia.

„Základna? Jakto? Vždyť jsme jí přece zajistili...!“ obrátil se Twllips na Arsiu. Ten pokrčil rameny. „Nebyl jsem u toho. Možná jste něco přehlédli. Nebo měli piráti skrytý způsob jak zabránit ovládnutí své sítě.“

„Tys jí ale přece při své návštěvě ovládl, ne?!“ namítl Trebwr podezíravě.

„Ovšem. A vy jste nyní používali stejné příkazy jako já tehdy?“ opáčil Arxen.

Twllips a Foronep učinili bezradné gesto. Opravdu nevěděli zda něco skrytého nepřehlédli.

„Takže... budme rádi, že jsme včas odešli, ne?“ uzavřel Arsia.

Mangwaxellané potřebovali delší čas na to, aby se s novým faktem vyrovnali. Rozměr událostí je už začínal přemáhat. Nakonec na kapitánův pokyn Bwan aktivoval zaměřovač. „Tudy,“ ukázal vzápětí. „Zdroj by mohl být tak kilometr daleko.“ a už se cpal mezi vegetaci. Arxen ho ale zadržel a sám se ujal vedení. Bylo tomu ale hlavně proto, že jako jediný si neopomněl vzít ze skladu v pirátské základně nevelkou, ale účinnou paprskovou zbraň, se kterou teď mohl dle potřeby prorážet cestu. Mohl si sice vybrat ze svého mimoprostorového skladu libovolnou, nepoměrně lepší a účinnější, ale nechtěl zavdávat podnět k novým trapným otázkám typu „odkud jsi tu věc zčistajasna sebral“ a tak podobně.

„Více vpravo,“ zvolal po chvíli Bwan. Mladík ale zavrtěl hlavou a pokračoval svým směrem.

„Takhle ho mineš!“, volal Twllips, nahlížeje Bwanovi přes rameno. Ale Arxen se skvěle orientoval, jenom pro svůj postup volil nejméně obtížnou cestu. Zabočil kolem několika srostlých stromů a-

Vtom se přímo proti nim cosi mihlo. Kosmonauté to stěží zaznamenali, když vtom pod zelenou klenbou zaduněl výbuch. Díky němu si nevšimli několika stínů, které se zhmotnily ve vzduchu mezi Arsiou a cílem ale dříve, než se jejich obraz mohl obtisknout na oční sítnice přítomných, zase zmizely. Arsiiovi robodžinoví byli ve střehu, ale jako první ze všech pochopili, že jejich vládce už ochranu nepotřebuje.

Arxen dokončil krok a vrátil pistoli do pouzdra. Jeho výstřel byl tak bleskový, že ho nikdo ze skupinky ani nespatřil.

Tak tohle od ní doopravdy nebylo hezké, vid’, ozvala se Arrincina myšlenka.

„Co se děje?“ volal Twllips.

„Už nic,“ mávl rukou Arxen. Ale ještě někdo vykřikl – Bwan.

„Signál mi zmizel!“ volal zmateně.

Kosmonauté váhavě zastavili a shlukli se kolem zaměřovače.

„Asi ti ho Arsia ustřelil!“ zachechtal se Trebwr.

„Přesně tak,“ potvrdil to mladík k všeobecnému úžasu.

„Proč, Arxene?“

„Pojďte se podívat!“ vyzval je a zavedl je o pár kroků dále na místo, kam vypálil. V zemi tam trčel pevně zakotvený rozkročený podstavec, u něhož visely doutnající zbytky nosníků a zkroucených kabelů.

„Co to je?“ nechápal Foronep.

„To je všechno, co zbylo z inteligentní miny,“ oznámil mladík. „Ona byla tím majáčkem a vlezli jsme jí přímo do náruče. Stačilo málo a mohli jsme být rozprostřeni ve formě fašírky po okolním pralese.“

Kosmonauté zbledli. Dobře věděli, co takový zákeřný mechanismus dokáže. a navíc nevěděli, čemu se mají divit víc - jestli nebezpečí, kterému jen o vlásek unikli, anebo neuvěřitelné Arxenově střelecké dovednosti.

Jenom Arxen si všiml faktu, který všem Mangwaxellanům úplně unikl: okolní prales nebyl vůbec výbuchem poznamenán, dokonce i tráva vedle podstavce byla úplně nedotčená. Pouze on poznal, že to má na svědomí silové pole, v němž byla mina uzavřena. I pokud by vystřelila, neohrozila by nikoho ani kdyby stál metr od ústí. Nenápadně vzdychl; takhle neviditelná blokáda byl projev princezny starosti o jeho bezpečnost.

Nezničila minu předem; nechtěla mu brát jeho sebeúctu tím, že by mu neustále umetala chodníček. Ale i když věřila že na útok dokáže zareagovat včas - a i kdyby ne, tak že ho spolehlivě ochrání jeho neviditelná garda - přece jen se nenápadně pojistila.

„Jde o to, kam budeme pokračovat,“ nastolil konečně Surws původní otázku. Bwan zaměřoval a brzo hlásil: „Mám další signál. Je sice slabý, ale udržím ho.“

„A můžeme podle něj pochodovat do chřtánu další mině, ne?“ odplivl si Trebwr. „Děkuji, nechci!“

„Víš lepší řešení?“ ohradil se naivně Bwan.

„Nehádejte se,“ zasáhl Twllips. „Co nám poradíš, Arxene?“

Surws rozzlobeně otevřel ústa, aby navigátora pokáral. On je přece kapitán a jeho se má posádka ptát, co dál! Ale nějak nemohl najít slova, kterými by to řekl, aniž by nepůsobil trapně. Tak jen zhluboka vzdychl a mlčel. Mladík mávl lhostejně rukou. „Půjďme tudy. Za chvíli budeme u korábu.“

„Jak to můžeš vědět?“ nechápal Trebwr.

„Stačí se podívat na Bwanův zaměřovač.“

„Ale jak to souvisí? Ten přece ukazuje jen cestu k další mině?“

„O to právě jde. Co tu ty miny asi dělají?“

„Kdo ví,“ mínil Bwan. Foronep byl chytřejší: „To vypadá jakoby tvořily ochranný řetěz, nemám pravdu?“

„Přesně tak. Pokud půjdeme kolmo na ochranný řetěz, dorazíme dříve nebo později k cíli naší cesty. A protože koráb, který přistane v takovémhle pralese, kolem sebe udělá obrovskou spoušť, neměli bychom ho minout.“

Když za půl hodiny narazili na první zpřelámané kmeny, i ti nejzarytější pesimisté museli uznat, že je Arxen vedl neznámým terénem skvěle. S námahou překonali široký pruh rozdrčeného porostu a před očima se jim objevily boky korábu. Přistávací zařízení trčelo hluboko zaryté v zemi, ale jinak nebylo nikde vidět žádné poškození.

Hnízdo detektorů, zavěšené na vrcholku trupu, slepě zíralo do fialové oblohy. Uprostřed kolem panujícího klidu připomínal obří stroj spíše pradávnou hrobku.

Arxen chvíli hledal, než našel manuální otevírání dveří. Musel ale napnout síly, než uvedl dávno nepoužívaný mechanismus do pohybu.

„Dávejte si pozor,“ varoval pak Mangwaxellany. „Budete muset nejdřív najít zdroje a uvést je do činnosti.“

>A to se jim nepovede,< podotkl věčně Štít.

>Proč?<

>Protože oproti ujišťování velitelky pirátů zdroje tohoto korábu jsou totálně nefunkční.<

Arxen mimoděk sevřel rty. Singlite singlite, však se spolu ještě srovnáme...!

Kosmonauté nedočkavě vnikli dovnitř, nedbajíce toho, že by v korábu mohla číhat nějaká hrozba. Vzduch uvnitř byl téměř nedýchatelný. Bylo vidět, že tu nikdo nebyl opravdu hodně dlouho.

Skupina mužů, vedená Foronepem, mířila rychle k řídicímu centru. I když byli na neznámém stroji, Foronepův skvělý technický smysl ho vedl poměrně spolehlivě.

Protože ani Arrinci, ani Arxenovi nešlo o průzkum stroje, zůstali sedět před vchodem na jednom zlomeném kmeni. Slunce, šplhající do nadhlavníku, rozpalovalo celou paseku a nad zpřeráženými, dávno vyschlými kmeny tančila mračna pestře lesklého hmyzu.

Chvilku mlčky seděli a vychutnávali klid okamžiku. Náhle Arxen zachytil cosi...

„Smutná?“ ohlédl se náhle na princeznu.

Neurčitě se pousmála. *Víš... je mi z toho všeho tak nějak... když kolem sebe vidím to zoufalé úsilí, s nímž lidé, jako jsou Mangwaxellané, lpí na svých ubohých dimenzích... Napadlo mě, že jim naše pomoc vůbec neprospívá, spíš naopak - že je poškozuje... tak rafinovaně, že si to sami nejsou schopni uvědomit... Naši mě varovali, že spojení se světem techničanů přináší jen zklamání a bolest.*

Arxen mlčel. Chvilu, kdy mu princezna prozrazovala své myšlenky, byly velmi vzácné.

Myslela jsem si, že když dokážu přimět supernovu, aby vyhasla, že mám dost síly na to, abych překonala všechno, co se mi může postavit do cesty. Nevymlouvali mi to... a měli pravdu. Teď chápu, že s tím nejde nic, ale vůbec nic dělat. Vědomí vlastní bezmocnosti bolí... moc bolí, láska.

Arxen matně chápal, co tím chce říci. Nikoho nelze převést přes rámeček jeho obzoru. Pokud by chtěli Mangwaxellánům opravdu pomoci, museli by předělat nejen jejich těla, ale hlavně jejich duše. Věcně vzato: nic, s čím by si Lastakarijské laboratoře za pár hodin bezchybně neporadily. Jen s malým kazem na kráse: potom by to už nebyli oni... a k tomuto poznání pomohl princezně on sám svou odpovědí tehdy, když se ho pokoušela naučit lepší levitaci...

Oba mladí se zase ponořili do rozpačitého mlčení.

„No,“ poznamenal nejistě Arsia. „Jsme to, co jsme - a tam, kde jsme - právě proto, že to tak má být. Kdyby to tady tak být nemělo, vypadalo by to tu jinak, ne?“

„Je to něco jako... to, co něco je,“ pokusila se Arrinci o úsměv, ale její oči říkaly, že bolest tohoto poznání si s sebou ponese už napořád. Je možné jí chvílemi nebrat na vědomí. Ale nebude možné se jí zbavit.

>Hádej, k čemu se schyluje, ty filozofe,< ozval se v tu chvíli mladíkovi v hlavě pobavený hlas jeho ochránce.

>Netuším, ale domnívám se,< přiznal Arxen.

>Vaše dovolená bude končit.<

>Napadlo mě to... Tak to nás našli poměrně rychle!<

>Vždyť jsou kvůli vám zburcované obě říše! Mimochodem... mám jim to rozmluvit nebo tak nějak?<

>Děkuji. Nastal čas návratu.< „Ach jo,“ vzdychl Arsia. Arrinci pootočila hlavu a maličko se usmála: „Zdaližpak víš, co se stane v nejbližší chvíli?“

„Napověz mi, drahá,“ udělal jí radost.

„Přiletí si pro nás,“ rozesmála se.

„Naše rody jsou schopnější, než jsme si mysleli,“ přikývl uznale.

Natáhla rozevřenou dlaň před sebe a dotečkou své vůle na ní zhmotnila překrásného motýla. Lehce vydechla a malebný tvoreček se odtřepetal mezi horkým větrem rozkolébanými stébly trávy.

Můj dar téhle ztracené zemi, řekla zasněně, aniž pohnula rty. Pak na Arxena po očku zašilhala: Nebude ti vadit, když tu někomu nechám ještě jeden dárek?

Arxen se zbytečně neptal. Sáhl do svého neviditelného skladu a podal Aranii jakýsi překrásný květ. „A to je můj dar tobě.“

„Ach, děkuji... a když už se tedy náš útěk blíží konci, víš, že za únos princezny je ten nejstrašnější trest?“ zeptala se úplně nevině.

„Jistěže to vím,“ přikývl. „Proč bych to také jinak dělal?“

Horký vzduch se prudce pohnul a kolem dvojice se objevilo několik postav.

Byli to vládci a nestoři obou významných rodů.

Šedovlasý, vážný Andháó Kéral res Deecanthiae v tradičním obleku z hrubého plátna, přepásaný trojitým provazem na znamení, že vládne trojímu světu; vysoký a rozložitý Karh Arsia orq Lastakariae ve svém neklidně se třpytícím supertechnickém brnění a mlčenlivá Sobháre Deršíevi res Deecanthiae, vědma údajně pocházející z jiného vesmíru. Spolu s nimi se u mladé dvojice materializovali i současní vládci obou impérií - jejich rodiče. V pozadí stál s uctivě skloněnou hlavou kapitán vlajkového korábu Lastakarijské Mezigalaktické flotily, Kjo Lanss.

Ačkoliv bylo kolem prázdno, Arxen se mimoděk rozhlédl, neboť svými schopnostmi vycítil přítomnost neviditelných ochranných bariér, jimiž Velemocní (tak jako on svými robodžiny) zajišťovali svou bezpečnost.

Vítám vás na Swarpu, Planetě Ztracených, usmála se mezitím mile Arrinci. Že je tu ale dneska hezky, vidíte?

Shromáždění mlčelo. Nekonal se žádný výčitky, žádné vysvětlování či omluvy. Obě strany měly dost času na to, aby zhodnotily své postoje a došly ke smířlivému závěru. Moudří vládci chápali, že mladí potřebují občas prosadit svou bez ohledu na panující zvyklosti, a zase Arxen s Arrinci věděli, že přesně to se jim skvělým způsobem podařilo a že tolerance, kterou vůči nim rody projevují, je teď zavazuje k poslušnému návratu zpět do vymezených norem.

„Pokud jsem ti svým únosem způsobil nějaké těžkosti, zasadím se o to, abys byl odškodněn,“ přistoupil mladík ke kapitánovi vlajkového korábu. „Celá věc je mým osobním problémem. Od toho jsem co jsem,

abys mě nedokázal uhlídat.“

„To samé mi řekli Velemocní,“ kývl hlavou kapitán. „Nebyl jsem volán k zodpovědnosti, Velký Arsio.“

„Kdy můžeme počítat s vaším návratem?“ zeptal se prostě Andháo. Bodavé paprsky slunce se na jeho šedé hřívě lámaly do ledově modrých jisker.

„Kde nastala chyba?“ odpověděl Arsia otázkou.

Sobháre spočinula měkkým pohledem na své svěřenkyni. *Arrinci se zapomněla schovat.*

Okamžik vládlo ticho, než princezna složila tvář do dlaní.

>Planetu, jejíž telepatická sféra je od věků mrtvá a na níž se náhle objeví tak obrovský potenciál, jakým tvá kamarádka disponuje, telepatičtí lovci vznešené Sobháre nemohli dříve či později přehlédnout,< podal Štít Arxenovi vysvětlení.

Vrátíme se během patnácti minut, zvedla Aranii hlavu. Karh Arsia pohlédl na svého vnuka, který mlčky přikývl.

Sejdeme se, pohnula Sobháre rukou a postavy se rozplynuly. Zůstal jen Kjo, který se ještě zeptal: „Poletíte vlastním stíhačem nebo ho mohu odvolat sám?“

„S ním jsme přišli, s ním odejdeme,“ odpověděl Arxen a kapitán se bez dalších slov také nechal přemístit zpět na bitevník, kotvíci kdesi v nekonečné hlubině vesmíru. Arxena při té příležitosti napadlo, zda se vůbec Lastakarijská flotila kvůli výsadku vládců obtěžovala teleportovat do této zapadlé sluneční soustavy.

Mladí přátelé se po sobě podívali a rozesmáli se. Neplánovaný výlet skončil. Zbýval už jen návrat do náročného života, do všech povinností a starostí, které ze sebe dokázali svým vzbouřením na pár dní setřást. Věru, není lehké být následníky dvou tak mocných rodů!

„Arsio! Aranii! Proč jste se nešli podívat?“ vyskočil ze vstupu Twllips. Skupina se vrátila, aniž v nejmenším tušila co se tu seběhlo. Foronep radostně rozhazoval rukama:

„Je to skvělé! Má to zakonzervované zdroje, nedotčenou mechaniku, hermetizaci, energetiku, detekci, navigaci, letovou predikci i supervizi, prostě všechno, všecičko! Stačí aktivovat, nastavit směrníky a frčet!“ Celý nadšený si mnul ruce při představě, jaká paráda to bude, až vpustí korábu energii do žil a dají sbohem světu, který se na tak dlouho stal jejich vězením.

„Pokud půjde vše hladce, uvedeme systémy do chodu ještě před příchodem noci. A i kdyby ne, jestli zítra nebo za týden, nevádí! Teď máme jistotu, že odtud odletíme!“ radovali se. Jejich nadšení bylo pochopitelné.

„Těší mě vaše radost. Ale s ožíváním nemusíte chvátat. Možná zjistíte že problémy nepřináší to co nevíme, ale to co víme, jenže ona to není pravda,“ pravil Arxen.

„Proč?“ zmlkli všichni a obrátili se k němu. „Co to říkáš?“

Arxen pokýval hlavou. „Navíc nastal čas loučení. Máme svoje povinnosti a ty nás volají jinam. S naší pomocí již nemůžete dál počítat.“

„Chcete odejít?“ vykřikl Trebwr. Jeho výkřik ale patřil mnohem více princezně.

„Nechceme. Odejeme.“

„Jak? A proč nás nevezmete rovnou s sebou?“ zvolal náhle Twllips.

„Pro Její Výsost princeznu Deecanthijskou, přiletěl vlajkový bitevník. Vládcí nevidí jediný důvod, proč byste se měli dostat na jeho palubu i vy,“ opáčil Arxen. Bylo to možná tvrdé, ale pravdivé. Lastakarijská flotila není dobročinný spolek a kdyby měla pomáhat všem nešťastným ztroskotancům, které potká, nedělala by nic jiného.

„Jo aha!“ vykřikl vztekle Surws. „A kde teda jsou, ti tvoji vládcí galaxie? Tady? Táhle? Nebo tuhle za tím kmenem?! Že se nestydíš lhát pořád dál! A celý vesmír vás zatrat, pokud se odtud můžete dostat a nás tu necháte, vy dva... grázlové!“ Skrytá averze proti nim si prorazila cestu na povrch spolu s poznáním, že nakonec snad propásl moment, kdy si pro ty dva někdo doopravdy přišel.

„Tak si odleťte!“ soptil. „Ať vás každou noc straší naše přízraky ve snech! Ať vás pohltní první černá díra, kolem které poletíte! Tak zmizte už, ať se na vás nemusím dívat!“

Dvojice se tvářila naprosto netečně. Zdálo se, že Surwsova slova vůbec nevnímají. Arxen podal princezně ruku a když do ní vložila svou dlaň, oba se ztratili jako mávnutím kouzelného proutku.

Trebwr strašlivě zaklel. Bwan vytáhl kapesník a hlasitě se vysmrkal. Foronep chvíli stál jako opařený. Pak se nejistě podíval po ostatních: „Tak já... třeba půjdu aktivovat ty zdroje, pane kapitáne...“

*

23: ADDENDUM

Swarpské slunce se skrylo za obzor, ale uvnitř korábu bylo rušno. Mangwaxellané - respektive především Foronep - se horečně snažili přemluvit energetické zdroje, ale čím dál tím jasněji viděli nereálnost své práce. Ačkoliv indikátory ukazovaly čtyřicetiprocentní stav zdrojů, dostat se k energii se ukázalo těžší než najít na poušti vodu. Počáteční nadšení vystřídala bezradnost, postupně pak vztek a zuřivost.

„Nic tam není!“ vyskočil nakonec Foronep. „Indikátory jsou zaseknuté a ukazují falešně!“

„Věděl to! Určitě to věděl!“ vztekal se až k nepříčetnosti Surws. „Proto ta jeho výsměšná poznámka abychom nechválali s ožíváním! Mizera! Proklatec! Ničema!“

Náhle k nim dolehl i přes silný plášť jakýsi rachot a praskot. Stěny korábu se zachvěly, přenosné světlo, zavěšené na konzoli, se rozkývalo a střídavě osvětlovalo polekané tváře mužů. Sebrali se a ozlomkrk běželi ven v domnění, že se koráb hroutí. Ale venku zůstali ohromeně stát.

Téměř na dosah, pouhých několik desítek kroků od opuštěného korábu, kotvil uprostřed rozdrčených stromů moderní, od pohledu skvěle vybavený galaktický letoun, který ozařoval široké okolí desítkami jasných světél. Foronep spatřil na jeho povrchu několik laserových děl, jejichž hlavně teď mířily kolmo k hvězdné obloze.

„Co to je?“ snažil se Surws překřičet doznívající praštění rozlámaného dřeva.

„Možná se vrátili!“ odpověděl Foronep. „Támhle!“

V boku korábu se otevřel vstup. Dali se do běhu, zakopávali o kusy větví a drápali se přes rozštípané kmeny, až konečně celí uštvaní stanuli před otevřeným obdélníkem. Tam už stála vzorně seřazená skupinka lidí s jedním singlitem ženského vzhledu v čele.

„Piráti!“ vykřikl polekaně Trebwr, uskočil, vrazil do kapitána a oba spadli na zem. Také ostatní zmateně zarazili, ale vtom se na osvětlené rampě objevil ještě jeden člověk.

„Arxen!“ vykřikl Foronep.

„On se vrátil,“ vydechl Surws nevěřící.

Mladík sešel až k nim a na tváři mu hrál dobře známý úsměv.

„Přiletěl jsi pro nás?“ přiběhl k němu Trebwr. „Vid' že jo? Řekni že ses pro nás vrátil!“

„Co se mně týče, nebudu se vyjadřovat. Ale Její Výsost princezna Deecanthijská uvážila, jak dvorně jste se k ní po dobu její dovolené na Swarpu chovali, a chce se vám patřičně odměnit.“

„Ne!“ zařval vylekaně kluk a už-už by chtěl utéci, ale Arxen se rozesmál:

„Myslí to v dobrém, ne ironicky, Trebwre!“

„Takže?“ vydechl Surws.

„Střídání stráží,“ zavelel mladík. Na ten pokyn přešli piráti v ukázněném zástupu po rampě a zastavili na planině před nehybným nákladním korábem. Na neuvěřitelné poslušnosti, s jakou se podrobovali svému osudu, bylo nejlépe vidět, jakou hrůzu měli z Lastakarijské moci.

„Na co čekáte? Nastupte si,“ pobídl Arxen váhající kosmonauty. Teprve jakoby se teď probrali - o překot se vrhli po rampě vzhůru a vběhli do korábu. Arxen pootočil hlavu a vstup se uzavřel.

„Ale-“ obrátil se na něj Twllips. Mladík ho lehkým gestem zarazil: „Docela prostě. Přestože věděla, kdo jsem, poslala mě ctěná velitelka pirátů ke korábu s nefunkčními zdroji skrz území inteligentních min. a abychom je náhodou neobešli, poradila mi ještě, že máme jít po hlase majáčku. Velice prospěšná rada. Nevím, zda byla tak naivní, že si myslela, že na to zajdeme anebo že se mi později schová ve vesmíru. Teď už si to určitě nemyslí. Každopádně díky tomu teď dostáváte darem její poměrně moderní galaktický koráb. Validovali jsme vám ho, takže už se nemusíte bát, že vás nějaká hlídka cestou sestřelí. A piráti s nebývalou ochotou zaujmou vaše místa na Swarpu. Nebo snad máte něco proti tomu?“ To bylo řečeno takovou formou, že se kosmonauté museli dát do smíchu.

„Už chápu tvou radu,“ volal Twllips, „abychom s tím ožíváním počkali! Odpusť, že jsem tě podezíral! Byl jsi vždycky pro nás ten největší dobrodinec!“

„Nevím, jak ti poděkovat,“ třásl mu rukou Foronep. „Ještě děti mých dětí si budou s úctou vykládat, jak jsem se setkal přímo s nejvyšším... nejmocnějším... nej-“

Arxen odmítavým gestem zarazil další projevy vděčnosti. Přidržel technikovu dlaň a tiše pravil: „Věříš v osud, příteli Foronepe?“

„Osud-?“ Technik pokrčil rameny. „Ani ne.“

„Až se vrátíš na Mangwaxellu, podej si přihlášku na Královskou mezihvězdnou konstrukční akademii. Netušíš, jak slavná budoucnost tě čeká. To je moje poslední rada pro tebe... k princeznině dárku.“

„Arsio-!“ zalapal technik po dechu, ale pak se rozesmál. „Dobrý vtip! Tam se jako neurozený nikdy nemohu dostat!“

„Jsi si tak naprosto jist?“ mrkl na něj mladík spiklenecky a otočil se k ostatním:

„Můžete letět. Moji technici přeložili ovládací systémy do vaší řeči. Start na vysoký orbit bude automatický a tam budete mít času kolik budete chtít, abyste se ten kus technického důmyslu naučili bezpečně ovládat. Věřím, že to pro vás bude hračka.“

„Počkej ještě!“ zvolal Surws. „Počkej, prosím... kdo doopravdy jsi? Ale vážně!“

„Vypadá to jako člověk, chová se to jako člověk...“ pousmál se Arxen ještě než se nechal teleportovat zpět na vlajkový koráb. A už z místa, které zůstalo tam, kde před okamžikem stál, se ozvalo: „Hádej...“